

TU,
QUE
ESTIMES _____
GIRONA,
_____ PENSA
EN MI

Programa electoral - Eleccions Municipals
Ajuntament de Girona
Sílvia Paneque

PROGRAMA ELECTORAL

**SÍLVIA
PANEQUE**

**Municipals
2023**

Una ciutat de primera

La plataforma «Gironins pel Canvi»

La plataforma «Gironins pel Canvi» dona suport a Sílvia Paneque per a les properes eleccions del 28 de maig, té col·laboradors com Sergi Bonet, Anna Maria Garcia, Antoni Puigverd o Mariona de Puig i ha iniciat un seguit de trobades temàtiques per col·laborar amb el proper programa municipal des del més de desembre de l'any passat.

A les eleccions del 28 de maig del 2023, la plataforma «Gironins pel Canvi» es presentarà conjuntament amb el PSC per fer que Sílvia Paneque i Sureda sigui alcaldessa de la ciutat de Girona.

Som un grup de persones, arribades d'àmbits professionals diversos, com la universitat de Girona, la cultura, l'economia, l'urbanisme, el dret, el turisme, entre molts d'altres, que coincideix a engegar un projecte engrescador per a Girona; que estigui circumscrit a Girona com a únic subjecte protagonista; i que parli a la gent de Girona de projectes de futur forts, capaços d'unir a la majoria per atrapar objectius ambiciosos i importants.

Propostes

1. Hi ha un grup de persones a Girona, que són ciutadans i ciutadanes preocupats per l'estat de la ciutat i la falta de progrés i d'oportunitats, que consideren que el canvi és representat per Sílvia Paneque i Sureda i, per això, participen en coalició amb el PSC a les properes municipals.
2. El projecte de Sílvia Paneque té un fonament de persones diverses i, per això mateix, també té la voluntat de governar la diversitat de persones que compartim ser de Girona.
3. La plataforma «Gironins pel Canvi» fa una aposta per a polítiques compromeses amb els més febles; favorables al comerç i al teixit econòmic; obertes a la participació i oportunitats de tothom; i transformadores per tornar a fer de Girona una ciutat competitiva i referència a Catalunya i al món.

“Centenars de persones coincideixen que ara és el moment de Sílvia Paneque.”

És un projecte fet de diversitat per governar la diversitat que defineix Girona.

Aquest grup de persones agrupades amb el nom de «Gironins pel Canvi» coincideixen a subratllar que confien que Sílvia Paneque tingui total ocupació en els temes de Girona i que sigui l'alcaldeessa de tothom amb independència absoluta de si l'han votat o no. Pensen que té, ara, la legitimitat per haver reivindicat la moderació i haver treballat el dia a dia amb seriositat, eficàcia i discreció. Tot plegat fa que sigui la persona a qui encarreguen que l'Ajuntament de Girona torni a tenir la vocació de servei com a signe distintiu més important del consistori. Amb un projecte fet de persones diferents, que tenen la voluntat de governar la gran diversitat rica que defineix Girona.

La plataforma compta amb el suport de persones com Sergi Bonet, Pere Parramon, Mariona de Puig, Maxi Fuentes, Cristina Cots, Anna Maria Garcia, Xavier Masgrau, Mònica Cabruja, Jordi Bayé, Begonya Pelegrin, Carla Aguilera o Antoni Puigverd i més de quatre-cents participants. Entre els quals hi ha els noms destacats de Jordi Canal, professor de l'Escola d'Alts Estudis de París, Olga del Rio, arquitecta, Ramon Carbó, científic, Elena del Rey, professora de la UdG, Dolors Muñoz, acadèmica sobre empresa familiar, Glòria Segura, empresària, Jordi Fàbrega, regidora l'Ajuntament de Girona, Isabel Muradàs, regidora a l'Ajuntament de Girona, Amadeu Mora, una referència en Drets Socials, Elena Álvarez i Jesus Marimon, metges reconeguts de Girona.

Alguns integrants de la plataforma «Gironins pel Canvi» són a la llista de les properes municipals, com és el cas de Pere Parramon, Cristina Cots, Maxi Fuentes o Carla Aguilera que, per les posicions que ocupen a la candidatura, seran regidors durant el proper mandat a l'Ajuntament de Girona. Durant aquest mes de març s'ha constituït la direcció de la plataforma i s'han desenvolupat diferents temàtiques concretes per col·laborar amb el programa de la candidatura de Sílvia Paneque.

Entre les accions a potenciar hi ha la millora de la neteja i la seguretat. A més, és necessari incrementar la col·laboració del consistori a favor de l'empenta que sempre ha tingut la ciutat. Girona és molt potent i cal que els poders públics acompanyin amb un projecte engrescador per a tothom. L'antiga construcció de la Girona florentina ha de prendre nou impuls, ja que és com un vaixell bellís- sim que ha de navegar amb un rumb clar. És molt important acompanyar la fortalesa econòmica, cultural, uni- versitària i esportiva de la ciutat des de l'Ajuntament i contribuir a fer una ciutat oberta, que faciliti la iniciativa de les persones i les ajudi quan tenen idees, projectes o negocis.

A la Girona del comerç, diem que la candidatura de Sílvia és la més pro- gressista i als liberals, que no n'hi ha cap altra d'opció més genuïnament compromesa amb el creixement econòmic. És la força més segura per als barris, perquè ningú no els ha tre- pitjat amb tanta intensitat com ella. A la gent que està més a l'esquerra, els diem que la nostra candidatura neix del compromís amb els més febles i a qui li falta la feina o l'habitatge o les oportunitats que confii en qui ha donat senyals inequívokes de lleial- tat contínua amb la ciutadania.

Als nouvinguts, proposem que partici- peu sense manies en la construcció de la ciutat i als joves i gent gran que sou tan necessaris com imprescindibles.

5. El projecte de «Gironins pel Canvi» està circumscrit a Girona, la qual és l'única protagonista. És un projecte de persones diferents que té la voluntat de governar a favor de tothom la gran i rica diversitat de la nostra ciutat. Amb independència absoluta de qui hagi votat aquesta opció o una altra, i amb la clara voluntat d'unir persones per atrapar objectius ambiciosos i importants.
6. El catalanisme és l'impuls polí- tic de la unitat civil del poble de Catalunya i de la ciutat de Girona. Avançar junts és, a més, clau per tenir una ciutat potent, innovado- ra, de creixement i de progrés

“Un grup de persones aposten pel CANVi amb Silvia Paneque:

Serbi Bonet,
exrector de la UdG,
Anna Maria Garcia,
catedràtica de Lletres,
Mariona Puig,
empresària,
Jordi Canal, de l'Escola
Alts Estudis de Paris.”

Silvia Paneque a la presentació de candidatura el 29 de març 2023 a Girona.

Girona! M'enamora. Un estat de la qüestió política

Aquest mandat han estat quatre anys perduts d'un projecte de Junts, que ja havia donat tots símptomes d'estar absolutament esgotat. Encara que hauria estat possible un govern d'esquerres a Girona, ni Guanyem-CUP ni ERC ho van voler fer possible, entestats en actuar de manera únicament nacionalista. Tot aquest temps ha transcorregut amb un govern municipal en minoria incapaç de tenir uns projectes clars ni la majoria per aprovar-los.

Ara fa més de dos anys, a meitat de mandat, Junts va arribar a un acord amb ERC. Aquest pacte no tenia els vots necessaris per aconseguir la majoria en el Plenari de Girona, en el qual la majoria es continuava formant amb els nostres vots i els dels altres dos grups al consistori. Això no obstant, Junts i ERC evidenciaven que el canvi d'esquerres no seria possible a Girona i Junts, d'aquesta manera, s'assegurava que no hi hagués cap moció de censura. Abans, Guanyem havia facilitat l'obertura del mandat amb l'aprovació del Cartipàs de Junts. Davant d'aquest escenari, la llista de Sílvia Paneque ha d'obtenir la victòria a les properes eleccions del 28 de maig del 2023, perquè si de nou aquest projecte és segon, hi ha motius per creure que Guanyem-CUP i ERC tornaran a posar pals a les rodes per evitar que hi hagi un govern de canvi. La victòria en vots és clau perquè Sílvia Paneque sigui alcaldessa.

6. El canvi és guanyar i l'únic canvi possible és la victòria de Sílvia Paneque a les properes eleccions del 28 de maig del 2023, perquè ni Guanyem-CUP ni ERC han facilitat abans ni ho faran ara un govern d'esquerres a Girona.
7. La victòria del canvi és tornar a situar l'entesa en les relacions entre institucions diferents per fer possible que tornin inversions potents a la ciutat de Girona.
8. Canviar és guanyar per tal que les coses que compartim tota la gent de Girona tornin a ser les prioritàries, com per exemple tenir una gestió del dia a dia excel·lent o bé fer que l'Ajuntament sigui la casa de tots els gironins al seu servei.

Per això, Sílvia Panque és l'únic canvi possible a Girona després de més d'una dècada de desgovern i paràlisi. Efectivament, la ciutat de Girona va fer un salt endavant de canvi, de progrés i de transformacions fa molts anys a l'inici de la democràcia, quan es varen produir conseqüències importantíssimes com l'arribada de la Universitat de Girona o l'establiment d'un seguit d'institucions democràtiques al centre de Girona. Tot plegat va recollir-se en diferents llibres d'aquell temps i articles de records posterior com la ciutat que va passar del gris als colors de les cases sobre el riu Onyar.

D'aquell temps se'n pot extreure alguns aprenentatges importants com que el respecte institucional entre administracions afavoreix l'arribada d'inversions importants a Girona. Els grans projectes de transformació del futur han de tenir el suport i la inversió de la Generalitat i del govern de l'Estat. La tornada de la recerca del consens enlloc de la divisió també ajudarà a portar a terme aquests grans canvis. A més a més d'això, la voluntat de tenir una gestió del dia a dia eficient, servicial i oberta a l'Ajuntament de Girona també és una qüestió que interessa a la gran majoria de la gent de la ciutat i dels grups municipals.

La ciutat de Girona, però, avança sense rumb i ha patit enormes retrocessos a causa dels diferents mandats de Convergència i Unió i de Junts. El Modern, la Casa de les Matemàtiques, la Central del Molí, la nova Comissaria, nous equipaments esportius, el Pla especial de la Devesa, els canvis estructurals demandats per a diferents barris, la majoria d'obres promeses en els pressupostos participats resten abandonats en un calaix del consistori. La ciutat bruteja com mai no ho havia fet abans i les dades sobre inseguretat resulten alarmants i indignants.

“Aquest mandat ha estat el pitjor de la història. A més, l'única cosa que pot fer comprendre l'acord de Junts i ERC a l'ajuntament, que no arriben a tenir majoria, és que tots dos manen a la Diputació. Si ERC no ha fet possible el canvi a Girona, ha estat precisament per això”.

Els problemes socials de Girona no són menors i viure-hi de lloguer o comprar-hi un pis s'ha tornat una odissea a mans d'una petitíssima minoria. En alguns barris empobrits de Girona, hi ha problemes d'ocupacions que causen mala vida als veïns i comportaments a la via pública inadmissibles que empitjoren el dia a dia al barri. La conseqüència és que hi ha carrers on els pisos han perdut valor en una ciutat en la qual els lloguers s'han tornat impossibles. A altres zones, els pisos turístics i l'especulació han expulsat els veïns de tota la vida d'espais a causa de la gentrificació.

La vitalitat enorme de la gent de Girona i els punts més forts de la ciutat, bellíssima com a node en una regió a prop dels Pirineus i la Mediterrània, han permès que la situació no sigui tan dolenta com podria haver estat a causa d'un govern de Junts i ERC que enlloc d'acompanyar i ajudar, ha dificultat i entorpit l'empenta del ciutadà o li ha negat l'ajut quan l'ha necessitat. L'Ajuntament de Girona ha de tornar a convertir-se en la casa de tothom i, alhora, el govern ha de ser el primer a situar-se al servei de la ciutadania per empènyer propostes i donar solucions quan siguin necessàries.

Girona, capital Pirineus-Mediterrània

L'Euroregió Pirineus-Mediterrània va ser creada l'any 2004 pels governs de Catalunya, Aragó, Illes Balears, Languadoc -Rosselló i Migdia- Pirineus. En aquest marc, i malgrat que Aragó n'ha deixat de formar part, la situació geogràfica de Girona, amb la vista posada a la Mediterrània i molt pròxima a França, ha de ser el punt de partida en la reivindicació de la vocació europea de la nostra ciutat. Per això, hem d'impulsar un eix transversal Girona-Perpinyà, el qual haurà d'articular polítiques transfrontereres que afavoreixin les infraestructures i la dimensió cultural que defineix el caràcter de l'Euroregió.

La forta atracció de grans ciutats euroregionals, com Barcelona, Tolosa o Montpeller, podria comportar la desertificació econòmica de les àrees intermèdies com a conseqüència d'una concentració de l'activitat econòmica i cultural en aquestes capitals. Davant d'aquest escenari, la nostra candidatura planteja propostes de cooperació territorial, més enllà dels límits de la demarcació, que reforcin les possibilitats d'entesa i col·laboració amb Perpinyà, mitjançant la inversió en infraestructures que esdevinguin la columna vertebral de l'Euroregió.

Durant els darrers anys, s'ha treballat en aquesta línia, encara que avui continua essent necessària la concreció d'una gran actuació.

9. Girona, capital Pirineus-Mediterrània. Porta d'entrada d'Europa a Catalunya.
10. Reforçar infraestructures claus de capitalitat: Aeroport, Corredor Mediterrani i infraestructures de connexió amb les altres capitals catalanes.
11. Exigir un Pla de Transports de Viatgers de Catalunya amb xarxa de trens euroregionals d'alta velocitat.
12. Enfortir la dimensió internacional de l'Aeroport de Girona amb la nova estació de connexió amb la xarxa ferroviària.
13. Potenciar que Girona tingui una xarxa d'equipaments logístics tal com ha sabut fer Perpinyà a França.
14. Atorgar un paper rellevant a la memòria històrica. L'exili uneix la memòria col·lectiva de Girona i de França i, per això, impulsarem les "Rutes de l'exili".

"Girona és una ciutat que, a part del seu patrimoni de valor incalculable, és a prop dels Pirineus i del Mediterrani. A més a més de ser la porta d'entrada a Europa a Catalunya".

En aquest sentit, defensem la necessitat de comptar amb una autovia que faciliti l'accés a Perpinyà. Cal, doncs, promoure l'acceleració de la transformació de l'N-II en autovia, prioritzant les variants de Bàscara i Figueres.

A més, una bona planificació dels serveis euroregionals hauria de considerar la urgència de comptar amb un Pla de Transports de Viatgers de Catalunya que pugui preveure l'establiment d'una xarxa de trens euroregionals d'alta velocitat. Es tracta d'una mesura que cal reafirmar amb fermesa, sobretot davant de la necessitat que es construeixi un baixador del TAV a l'aeroport de Girona - Costa Brava que permeti l'enfortiment de la dimensió internacional de l'Aeroport.

De manera indispensable, aquestes mesures han d'incloure polítiques que afavoreixin, també, la dimensió cultural de l'Euroregió en tots els seus àmbits d'aplicació possibles. Així, proposem la promoció d'un projecte a tres bandes entre Girona, Figueres i Perpinyà –que abasti els Pirineus Orientals i els vessants mediterranis– que treballi per afavorir la declaració d'alguns territoris com a Patrimoni de la Humanitat per part de la UNESCO. Addicionalment, cal apostar per la promoció de la col·laboració entre la Universitat de Girona i la Universitat de Perpinyà, possibilitant que també s'hi puguin adherir les universitats de ciutats com Tolosa, Montpeller, Lleida o Barcelona.

En la dimensió cultural de la visió transfronterera que defensem, cal atorgar un paper rellevant a la memòria històrica. L'exili és una realitat que ens uneix amb el territori francès, un episodi d'acollida de la història recent que conté clarsors que es poden veure amb nitidesa als memorials de Walter Benjamin, Ribesaltes, d'Argelers o a la Maternitat d'Elna. És per això que volem donar impuls a les rutes d'exili com a exercici de sinceritat amb la memòria, considerant-los una eina pedagògica d'estudi i comprensió d'uns moments de dolor i solidaritat entre persones i territoris veïns.

Girona, un centre més gran per una ciutat més gran

L'Ajuntament de Girona hauria de liderar les iniciatives per donar suport, ajuts directes i facilitats per fer guanyar empenta a tot el teixit econòmic afectat per la crisi. La recuperació del comerç al centre de la ciutat adquireix una especial importància en aquest context, tant perquè s'ha vist afectat per la manca de turisme d'altres països com perquè té un paper tractor o motor que afecta el conjunt de Girona. La trista situació d'aquests carrers i places plens de persianes abaixades, tant per la crisi com per la pèrdua de fortaleeses durant els últims 10 anys, pot convertir-se en un moment útil per canviar també un model excessivament dirigit només al turisme d'altres països (amb negocis que són molt semblants als que podem trobar a qualsevol ciutat europea) per un altre que enforteixi el paper de Girona com a capital de les Comarques Gironines.

Hi ha ciutats europees que fa molts anys que són centre gravitacional de visites periòdiques de la ciutadania que viu a municipis a curta i mitja distància d'aquestes urbs. Tenen una zona comercial unificada, amb botigues d'alta qualitat de productes locals i internacionals, amb activitats econòmiques ben integrades a la vida urbana com ara el mercat i amb espais amplis únicament adaptats a vianants (que a més allunyen els cotxes i les motos del centre de la ciutat). El resultat és que es converteixen en un centre d'atracció permanent de centenars de persones que viuen la ciutat i hi arriben per

15. Reformar i transformar per ampliar el centre de Girona.
16. L'eixamplament del centre de Girona donarà aire al Barri Vell i permetrà que Girona, que s'ha convertit en una ciutat més gran, tingui també un centre més gran.
17. Connectar les diferents zones comercials de Girona per tenir un espai de trobada i d'interrelació per a la gent de Girona i per a qui arriba a visitar-nos des de la província, Catalunya, Espanya o Europa.

“Tenir un centre més gran per una ciutat més gran ha de servir-nos no només per unir zones comercials, guanyar espais per a vianants, sinó també per innovar en urbanisme, transformar i reformar.”

comprar, passejar, dinar o sopar. Aquest model preserva millor les iniciatives locals i, per tant, les dinàmiques pròpies de la nostra ciutat. A més, és més rendible a llarg termini, perquè està pensat des d'allò que som. Això permet oferir el millor de nosaltres a tothom i també al turisme que arriba d'altres països.

Girona, a més, ha crescut demogràficament de manera molt accentuada durant les últimes dècades. Aquesta circumstància fa cada vegada més evident que una ciutat més gran exigeix un centre més gran. Aquesta iniciativa aportaria aire allà on les activitats comercials o els esdeveniments s'han concentrat massa i, a la vegada, guanyaríem vida en d'altres espais que tenen encara capacitat i marge per créixer. A més, aquest procés de canvi permetria unificar zones comercials en una gran àrea tancada al trànsit rodat. Avançar-nos i treure els vehicles del centre de la ciutat podria ser el primer pas per tenir una ciutat més compromesa amb el medi ambient, d'altra banda. Fer més gran el centre per descongestionar-lo, regular per protegir un model gironí amb identitat pròpia i fer-ho d'acord amb els nous i moderns paràmetres de sostenibilitat mediamambiental és un projecte engrescador per a tota la ciutat. I aportaria oportunitats al conjunt de la ciutadania. Girona és una de les capitals de Catalunya i pot exercir aquesta capitalitat com a node clau del seu territori.

Una ciutat completa i verda a cinc minuts de tot arreu

Durant els primers anys de democràcia, el municipalisme va fer importants passos endavant amb l'arribada de serveis a molts barris com l'urbanisme, l'aigua, els centres cívics o les biblioteques, en tant que això va donar unitat, cohesió i va enfortir les ciutats. Guanyar qualitat de vida va ser un dels fonaments per tal que en aquests barris hi hagués persones i famílies compromeses amb el progrés del conjunt de la comunitat. Tenir unes condicions de vida bones o viure bé és indispensable per trobar motius poderosos per defensar un projecte col·lectiu com és el de la ciutat de Girona.

Aquella onada que va canviar el perfil urbà per mitjà d'oferir llibres a biblioteques, espais de trobada i projectes educatius a centres cívics va ser clau, perquè les ciutats comptessin amb una vida en comú de qualitat. Ara, fa massa anys que a Girona no hi ha una nova empenta a la cohesió urbana, ni es construeix tampoc cap equipament a enlloc, fet que com a conseqüència no només ha tingut la degradació de l'espai públic, sinó també l'obertura cada vegada més greu de l'esclatxa social. L'exemple més aberrant d'això és que a Girona és cada vegada més difícil viure-hi en propietat o de lloguer pels preus del mercat de l'habitatge, mentre que en paral·lel hi ha carrers on la gent que hi té la casa no hi vol viure. Això ha estat causat per la deixadesa absoluta dels diferents governs de Junts dels últims anys.

18. La ciutat dels multicentres amb espai públic de qualitat, llocs de trobada, nous equipaments i qualitat de l'espai públic a tots els barris.
19. L'adaptació al canvi climàtic amb refugis climàtics, infraestructures verdes i el retorn de la natura a la ciutat; i la sostenibilitat verda amb reutilització d'aigua i sobirania energètica de renovables.
20. La creació de la «Ciutat del ciclisme i de l'esport» per mitjà de l'atracció de capital privat amb una pista de ciclisme de carretera, diferents circuits per a bicicletes de muntanya, pistes esportives, botigues i habitacions i pisos per a turisme i qui ens visita.

INDÚSTRIA
VERDA

La innovació en urbanisme de les ciutats europees ha avançat els últims anys en tres esferes importantíssim per a l'augment de la qualitat de vida de les persones i el seu benestar: els multicentres, el medi ambient i la salut.

La «ciutat dels cinc minuts» o la dels multicentres és aquella que la gent pot veure tres arbres des de casa seva, la natura cobreix la ciutat com a mínim en un trenta per cent i té un parc urbà a menys de tres-cents metres d'on viu. A més, cada barri ha de tenir un espai central de trobada de la seva gent des d'on es potenciï l'ànima d'aquell territori concret. Una segona onada d'equipaments, a més, potencia la cohesió veïnal i la qualitat de vida. La neteja, la pulcritud i les bones condicions de l'espai públic també són elements essencials, perquè la gent de Girona trobi molt d'hora al matí una ciutat que està a punt i endreçada. La gestió del dia a dia és clau en tota aquesta qüestió i en depèn el mantenir un rigor absolut en la cura del detall. En aquest tema és clau l'observació i el compliment dels objectius de l'Agenda 2030 i el desplegament d'inversions amb les universitats i el parc científic per a l'aposta per a la innovació en aquests camps i, en especial, en el de la sostenibilitat amb aigua i energia.

Les ciutats han d'adaptar-se al canvi climàtic de manera immediata per no patir nits tòrrides de calor, els períodes cada vegada més llargs de sequera o els episodis climatològics radicals com les tempestes. Els refugis de calor i les infraestructures verdes són un dels punts importants i els elements clau són el retorn de la natura a la ciutat que crea illes de temperatura moderada i la sobirania energètica verda. Tal com en d'altres zones del món tenen mecanismes per evitar morts, per exemple, per tornados; aquí és cada vegada més necessari tenir refugis de calor per salvar vides a causa dels extrems de temperatura. Les infraestructures verdes recullen aigua per reutilitzar-la i eixamplen els entorns de natura per fer-los penetrar a la ciutat. Les façanes vegetal, les terrasses verdes i l'increment de la cobertura arbòria de Girona permetrà reduir la temperatura durant la meitat de l'any més calorosa. Per últim, la instal·lació d'energia fotovoltaica ha de tenir l'objectiu d'aconseguir la sobirania energètica al més aviat possible.

La salut com a forma de vida amb més qualitat també és un dels objectius europeus dels propers anys i Girona pot fer avenços important en aquest àmbit. Amb la voluntat de disminuir la pressió sobre l'habitatge i la pressió del turisme al centre de la ciutat, aquesta candidatura proposa la creació de la «Ciutat del ciclisme i de l'esport» als afores de la ciutat i a prop del nostre entorn natura. Que tingui un circuit amb pendents i pujades pronunciades per a bicicletes de carretera i, a l'interior d'aquest recorregut, diferents circuits naturals per a bicicletes de muntanya. El complex també ha de disposar de diferents pistes per al màxim d'esports possibles, botigues i habitatge o pisos per a turistes i visitants. L'atracció de capital privat és clau per tenir un projecte gran i ambiciós d'aquest tipus.

La Girona que es transforma

El trasllat de l'operatiu de la clínica Girona al nou edifici del Carrer Barcelona ha obert una llista destacable de possibilitats de desenvolupament en una zona a on fins ara els governs dels últims anys no han estat prou curosos en la seva gestió del dia a dia. Clínica Girona, que formarà part del gran eix sanitari de Girona i Salt, quan es concreti la construcció del nou Hospital Josep Trueta, ha generat un pol d'atracció al seu entorn que, de moment, s'ha traduït en una ampliació de l'oferta d'hostaleria. És de preveure que l'afluència de persones activi tot l'entorn i que aquesta activació porti associada, a mig termini, un increment significatiu del tràfic.

Els canvis vinculats a la presència de la clínica Girona al carrer Barcelona són inevitables. I signifiquen un estímul per a la creació d'un nou espai que caldrà aprofitar. La ciutat ha de voler aprofitar aquesta oportunitat, saber com en vol treure rendiment i de quina manera preveu ordenar aquesta entrada de Girona. L'ordenació dels espais és sempre un projecte de ciutat a llarg termini. La construcció de la clínica Girona és el punt de partida d'una nova realitat a l'entrada sud i la creació d'un nou espai ciutadà només es pot concebre amb la perspectiva del creixement urbà i la consolidació d'un espai que ha de funcionar, amb les modificacions que calguin, com a mínim els pròxims cent anys.

- 21.** Fer realitat que les grans transformacions modernes són les de col·laboració entre administracions: fer realitat el nou Campus de Salut Trueta-Santa Caterina. Gran oportunitat per a la salut de les persones a Comarques Gironines i gran oportunitat econòmica de ciutat i d'àrea urbana.
- 22.** Establir el punt de partida d'una nova realitat urbana de transformació i embellir l'entrada sud de Girona amb la creació d'un nou espai ciutadà aprofitant l'impuls de la construcció de la nova clínica Girona.
- 23.** Transformar el carrer Barcelona per ser un espai de barri i de trobada per a les persones; a més de ser una porta d'entrada solemne i magnífica per a la ciutat de Girona.
- 24.** Planificar el desenvolupament de l'entrada sud per connectar-la amb el campus de Salut vinculat a la construcció del nou Hospital Josep Trueta.
- 25.** Elaborar un nou pla de mobilitat pública per connectar l'entrada sud amb el centre a través de transport urbà i altres formes de mobilitat sostenible.
- 26.** Desenvolupar urbanísticament el sector vinculat al carrer Barcelona per construir una nova àrea ciutadana.

El carrer Barcelona és l'entrada sud a Girona i cal tractar-la des de la perspectiva urbanística com la presentació de la ciutat. El projecte de la reconversió d'aquest carrer, el més llarg de la ciutat, i entregar-lo a les persones pren més vigència que mai a partir de la presència de la Clínica Girona. Tal com la Catedral i el campanar de Sant Feliu donen la benvinguda pel nord, la zona sud ha de presentar Girona com una ciutat acollidora, sostenible, moderna, activa econòmicament, diversa socialment i endreçada des de la perspectiva urbanística.

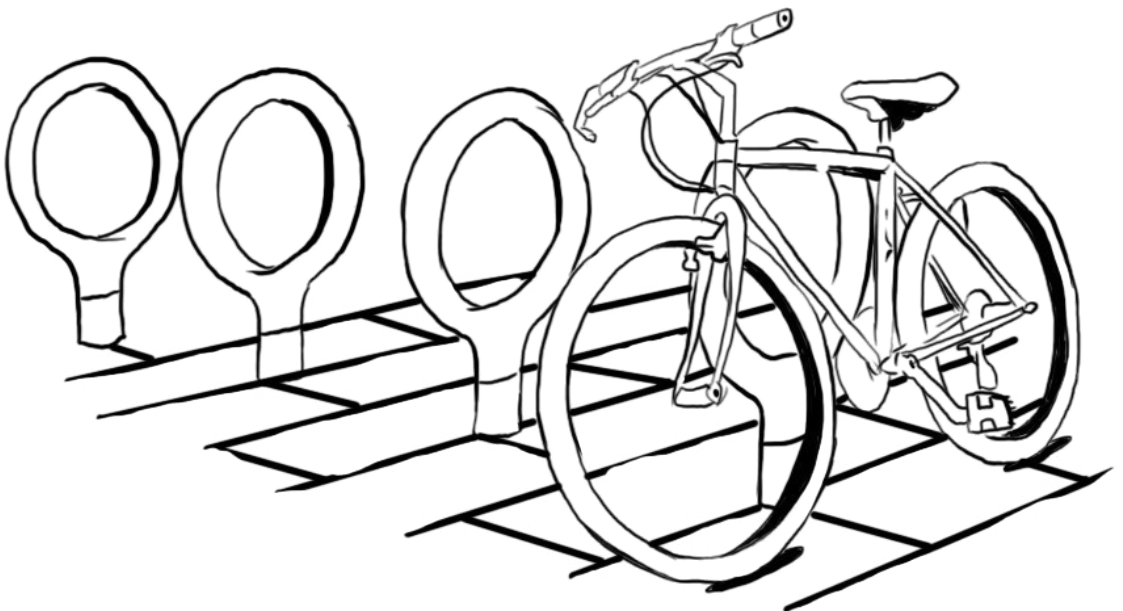
De la mateixa manera que la nova clínica omplirà un espai fins ara poc habitat, en deixarà un altre de buit a l'eixample que no es pot abandonar a la seva sort. L'eixample és un dels motors comercials de Girona i, si fins ara vivia en part nodrida pel trànsit vinculat a un espai mèdic, caldrà trobar els mecanismes per mantenir-hi el flux de persones per conservar i amplificar el vigor comercial d'aquest barri tan significatiu de la ciutat. En aquesta fase de transició el govern municipal ha de tenir el cap clar.

La Generalitat, l'Ajuntament de Girona i l'Ajuntament de Salt tenen un acord per construir el nou Hospital Trueta al límit sud de Salt a l'oest de Girona en un àmbit de 258.000 metres quadrats, 175.000 dels quals corresponen majoritàriament a l'hospital, una part de la Universitat de Girona, una altra a espais públics i finalment un darrer sector d'equipament privat. El 22 de juliol de 2021 una comissió amb representants de totes les administracions implicades acordà l'àmbit concret d'actuació del projecte perquè els dos ajuntaments adaptessin els seus planejaments urbanístics. L'Ajuntament de Girona hi aporta 40.000 metres quadrats.

Majoritàriament el nou Campus de Salut s'emplaça al terme de Salt. L'àrea de Girona que ocupa comprèn una part del sector de Mas Marroc en el que hi ha afectades dues masies catalogades, el mas Sureda i el Mas Bellsolà o Can Conill que, segons el projecte, caldrà enderrocar per encabir l'edifici de consultes externes del nou hospital, malgrat que presenten diversos elements patrimonials de valor inclosos al catàleg . El govern de Junts ha gestionat amb molt poca traça aquesta contingència, d'una manera una mica obstinada a sacrificar les masies, i ha generat un problema que ha alentit el projecte sense necessitat tenint present que hi ha superfície suficient per no haver d'enderrocar les masies històriques.

La decisió de construir l'Hospital entre Salt i Girona suposa la pèrdua d'un nucli d'activitat econòmica a la zona nord de la ciutat. El govern de Junts ha informat a la premsa de diferents compensacions en salut, però no ha explicat de quina manera pretén garantir la continuïtat de l'activitat econòmica en aquesta zona i quina serà la nova funció de l'edifici de l'Hospital quan quedi desocupat. La ubicació del nou hospital té sentit en el context de la creació d'un campus sanitari d'alta intensitat en simbiosi amb el Santa Caterina. Més enllà dels criteris tècnics sobre quins han de ser els paràmetres d'aquesta simbiosi, la construcció del nou hospital és una oportunitat de transformació per Girona de gran abast que integra la reordenació de l'entrada sud a la banda de la clínica Girona i una nova connexió viària i urbana entre aquell sector i els terrenys adjacents a la superfície del nou campus. Estem parlant d'un projecte de desenvolupament d'un nou sector amb espais que significaran la construcció d'una nova part de la ciutat comparable amb el desenvolupament del barri de Fontajau arran de la construcció del pont sobre el Ter als anys noranta.

Parlem d'actuacions que a un segle vista consolidaran el creixement de Girona a través de la creació de noves àrees ciutadanes i referències estructurals com un hospital públic.

Aquest projecte de transformació és un element cabdal en la perspectiva de Girona. No només pel canvi en la fesomia de la zona nord, sinó en les possibilitats de configuració urbana que aporta i, sobretot, per la manera com definirà un nou eixample de la ciutat i les bases que establirà per al desenvolupament de la ciutat en la segona meitat de segle. En aquest context, barris com Santa Eugènia i Can Gibert, que son espais amb una concentració demogràfica molt per sobre de la mitjana de Girona, es veuran directament o indirectament beneficiats per aquest projecte. És primordial que la transformació de la zona sud no impliqui la pèrdua d'espai públic en aquests barris per no atapeir encara més l'entorn urbà i, sobretot, que s'aprofiti la gran oportunitat de desenvolupament i progrés.

La ciutat de tothom

La Llei 2/2004, de 4 de juny, impulsada pel govern d'esquerres a la Generalitat, va ser el punt de partida del projecte que encara avui coneixem com a Plans de Barri, amb els quals el 2005 Girona va obtenir finançament per impulsar transformacions urbanes a la ciutat. Temps després, un informe independent de GMG, grup que integra empreses dels àmbits de l'arquitectura, l'urbanisme, l'enginyeria i les ciències socials, certificava que Girona aconseguí un grau d'execució del pressupost de les obres del 96%.

Els plans de barri tenien un radi d'acció molt ampli -des de l'òrbita mediambiental fins a la dinamització econòmica- i durant sis anys, del 2004 al 2010, la Generalitat va impulsar convocatòries per finançar els ajuntaments per modernitzar, augmentar la competitivitat i millorar la vida urbana. El 2010 es va fer l'última convocatòria i la Llei va quedar dissolta en l'espiral de retallades del primer Govern d'Artur Mas. La Llei va representar l'execució de 3.900 accions urbanístiques que van beneficiar prop d'un milió de persones, va recuperar entorns urbans malmesos i desaprofitats i va incrementar la qualitat de vida del país.

L'increment de les desigualtats socials no és un fenomen exclusiu de Girona però a la ciutat aquest increment s'ha accentuat durant els últims anys de resultes de la displicència del govern de Junts, que no ha estat capaç de posar les bases per a una política social estable. Les desigualtats socials tenen una

Propostes

27. Recuperar el Pla de Barris.
28. Actuar per evitar que les diferències de preus de l'habitatge en funció de la zona i la qualitat urbana dels barris actuïn com a filtres a través dels quals les persones escullen allà on han de viure.
29. Recuperar el caràcter social de les polítiques urbanístiques i actuar des del govern amb la voluntat d'intervenir en la regulació del mercat per evitar la segregació urbana.
30. Trobar un equilibri entre l'activitat del sector immobiliari i la cobertura del dret bàsic a l'habitatge, perquè els gironins i gironines puguin donar continuïtat a la seva vida allà on l'han començat sense que això els hagi de condicionar en excés.

“Sense aquest equilibri, Girona no serà una ciutat per tothom.”

expressió territorial, la segregació urbana, que és el resultat de la separació dels grups socials en l'espai urbà depenent de les seves característiques socials o de les seves capacitats econòmiques. Els preus de l'habitatge en funció de la zona fan de filtre quan les persones volen triar allà on han de viure i agrupen els col·lectius socials amb menys recursos allà on els preus són més baixos i acomoden els sectors més desfocats econòmicament en barris amb més serveis i una major qualitat urbana.

No podem dir que el govern de Junts s'hagi preocupat de corregir la segregació. Més aviat ha proscrit el caràcter social de les polítiques urbanístiques i han actuat a partir de la lògica de no intervenir perquè el mercat es reguli sol. El resultat és un increment dels preus que estimula la segregació, que dificulta l'accés a l'habitatge i que subjecta els gironins i gironines a les normes del mercat. Sense política urbanística a Girona, les polítiques socials s'han tornat molt toves, amb molt poca sensibilitat per afavorir l'accés a l'habitatge als seus joves. Aquestes polítiques expulsen els ciutadans de casa seva i els obliga a utilitzar la ciutat com a lloc de treball en comptes de donar-los un entorn de vida.

No volem això per Girona, perquè entenem l'urbanisme com un instrument de redistribució social equitativa, més que no pas com una maquinària per obtenir beneficis privats. Això no vol dir que la política urbanística hagi d'estar enfrontada contra la iniciativa privada. Ni de bon tros. Tothom té dret a guanyar-se la vida, però hem de trobar un equilibri entre la legítima activitat del sector i la cobertura d'un dret bàsic, perquè tots els gironins i gironines puguin donar continuïtat a la seva vida allà on l'han començada, sense que això els hagi de condicionar més del compte.

Sense aquest equilibri, Girona no serà una ciutat per tothom. No podem entendre Girona si no és com una ciutat en la qual tots els barris tinguin el mateix tracte, les mateixes condicions, els mateixos serveis i la mateixa qualitat de vida. La Llei de Barris tenia intenció de desplegar polítiques de rehabilitació a les àrees més necessitades. Aquell programa va beneficiar 141 barris de Catalunya amb un fons de més de 1.300 milions d'euros. Girona ha de reclamar al Govern polítiques d'aquesta naturalesa, hem de ser actors de la construcció de Catalunya per engrandir-la i situar-nos-hi com una referència.

Els esforços per evitar fractures socials i fragmentació urbanística han de ser més actius perquè la realitat econòmica ha eixamplat l'esclatxa

entre barris rics i pobres. A Girona, l'encreuament de dades del padró municipal amb les de renda bruta familiar de l'Institut Nacional d'Estadística revela diferències grans, tant en densitat de població com en rendes de capital. Això ha provocat l'empobriment de barris que han patit la crisi i un deteriorament greu de l'entorn que ha derivat en el trencament del teixit urbà per l'aparició de zones cada vegada més fosques, brutes, insegures i ferides per l'incivisme. Aquestes circumstàncies fan imprescindible l'actuació de l'Ajuntament.

Durant els últims onze anys el govern de Junts no s'ha preocupat ni de reparar les esquerdes de la crisi ni de la pandèmia, ni de preparar Girona per encarar els nous projectes de regeneració urbana, de sostenibilitat o d'augment de la qualitat de vida. És el que passa quan en comptes de governar pensant en la gent, es fan volar coloms. Això només se soluciona presentant un estudi tècnic dels sectors de Girona que requereixen un Pla de Barris per millorar l'espai públic, augmentar la sostenibilitat i garantir una millor qualitat de vida; invertir en un projecte ampli de transformació i regeneració urbana; i reclamar a la Generalitat que incrementi el Fons de Cooperació Local de Catalunya per participar de manera activa en la recuperació dels territoris urbans i municipals de Catalunya.

- 31.** Presentar un estudi tècnic dels sectors de Girona que requereixen un Pla de Barris per millorar l'espai públic, augmentar la sostenibilitat i garantir una millor qualitat de vida per a tots els gironins.
- 32.** Obrir una partida als pressupostos per a finançar un projecte ampli de transformació i regeneració urbana.
- 33.** Reclamar a la Generalitat que recuperi la Llei de Barris i que incrementi el Fons de Cooperació Local de Catalunya per participar de manera activa en la recuperació dels territoris urbans i municipals de Catalunya.

Quin futur volem per l'aeroport de Girona?

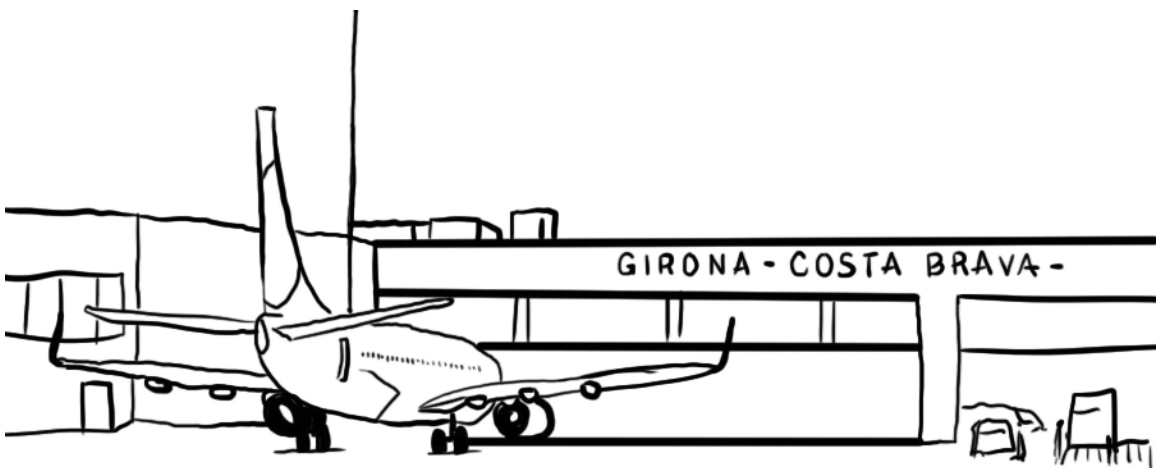
Quan es parla de l'aeroport de Girona es vincula amb Ryanair i es cau massa sovint en la repetició de tòpics que no aporten solucions. S'han sentit veus crítiques amb el monopoli de Ryanair sobre els vols a Girona i sobre que hagi tret profit dels recursos de les administracions i del sector privat. La crítica fàcil contra Ryanair s'ha repetit i s'ha expressat a vegades a través de les apostes, que han estat poc treballades per part del govern de la Generalitat, a favor de la diversificació de les companyies que operen a Vilobí; també hi ha hagut veus que han demanat la gestió pròxima de l'aeroport o bé l'aposta decidida per l'estació del TAV a l'aeroport.

La realitat és que l'aeroport de Girona-Costa Brava va tenir 5,5 milions de passatgers el 2008, sis anys després de la irrupció de Ryanair. Va ser gràcies a aquesta companyia que Girona es va posicionar com un focus d'atracció turístic i una referència dels viatges de baix cost. Malgrat això, les anades i vingudes de la Generalitat que presidia Artur Mas, que va aturar convenis el 2011 que posteriorment es van ratificar, van significar el principi de la desconfiança mútua entre la companyia i el Govern que va desembocar, primer en el trasllat d'una bona quantitat de vols a la T2 de Barcelona-El Prat; i, finalment, en una nova fase de somnolència que ha fet mal al Girona-Costa Brava.

- 34.** Tenir un objectiu compartit d'espai Pirineus-Mediterrani amb un Aeroport mitjà i sostenible al voltant dels 3,5 milions de passatgers.
- 35.** Demanar una acció de promoció per part d'AENA i de la societat AGI.
- 36.** Recuperar el paper de lideratge de l'Ajuntament de Girona i assumir una major implicació en defensa dels interessos de la ciutat en les qüestions referides a l'aeroport Girona-Costa Brava.
- 37.** Consolidar la presència de l'Ajuntament en la discussió estratègica sobre el sistema aeroportuari català i defensar la integració de Girona en el projecte com a referència a l'euroregió Pirineus-Mediterrània.
- 38.** Defensar un model de gestió individualitzada i de proximitat de l'aeroport Girona-Costa Brava i la nostra capacitat de decisió en la política de tarifes i d'inversions.
- 39.** Lleialtat institucional per avançar en els compromisos relacionats amb la construcció d'una estació del TAV a l'aeroport Girona-Costa Brava.

L'Aeroport de Girona ha estat determinant en la bona salut del sector turístic; una trinxera de resistència durant la llarga crisi econòmica i un enllaç de connexió. El sector econòmic gironí ho coneix bé i per això ha insistit en el valor del bon funcionament d'aquesta gran infraestructura de transport aeri. Segons un estudi del 2017, l'Aeroport ha tingut un impacte econòmic de 506 milions a tot Catalunya, dels quals 218 s'han quedat a les comarques gironines. El retorn està certificat. La solució és que hi hagi diferents companyies que operin a l'Aeroport de Girona, sí. Però s'ha de tenir present que les companyies aèries trien l'origen dels seus vols per raons econòmiques i una línia decidirà establir una base a Girona si hi veu una oportunitat de negoci. Perquè el negoci funcioni la circulació de viatgers ha de ser d'anada i de tornada. Per això a banda de demanar una acció de promoció per part d'AENA i de la societat AGI (en la qual la Generalitat hi té una influència cabdal) hem d'exigir tant una inversió més alta de l'Estat, com que la Generalitat no es deixi arrossegar pel derrotisme. I ens hem de dir que s'ha trobat a faltar una major implicació i lideratge per part de l'Ajuntament de Girona. Volem corregir aquesta indolència amb una actitud més pròpia de qui defensa els interessos de la ciutat.

La diversificació de companyies depèn dels esforços econòmics per a la promoció, de la capacitat de seducció de les institucions i del treball polític per crear complicitats amb les companyies. L'Ajuntament de Girona ha de participar en aquesta dinàmica assumint el lideratge que li correspon i posant-se a disposició de les administracions superiors per crear llaços de col·laboració. Girona haurà de competir amb Perpinyà i Barcelona. En aquest context, tenir una proposta pròpia ens porta a la pregunta de si fem tot el possible per ser un aeroport amb influència a l'euroregió Pirineus-Mediterrània? L'estació del TAV a l'aeroport hauria de servir, precisament, per atreure passatgers de tot aquest territori i contribuir a tornar a la infraestructura de Vilobí el paper d'emissor i receptor. Si fruit de la conjuntura política s'arribés a la gestió individualitzada, les companyies continuarien prenent la decisió de venir a Girona en funció de les instal·lacions, del factor humà i de la capacitat de mercat.

A les comarques gironines hem assumit que la construcció d'una estació del TAV a l'aeroport té sentit com una peça útil per a la seva viabilitat de futur. Mirat des d'una perspectiva estrictament gironina, que la Generalitat reclami inversions i que Aena anunciï que aquestes inversions seran de 400 milions en els pròxims set anys és un diàleg encoratjador, sobretot perquè aquesta inversió inclou la millora de la capacitat de l'aeroport, reformes i ampliacions a tot el complex i la construcció del nou ramal del TAV que ha d'arribar fins a la terminal.

L'aeroport genera superàvit a partir d' 1,5 milions de passatgers i és raonable plantejar la contenció del tràfic aeri i que es reforcin els viatges en tren a Europa. L'Aeroport de Girona té un camí de sostenibilitat i de prosperitat si arriba a l'entorn dels 3'5 milions de passatgers. No es tracta de fer volar coloms i, a la vegada, un creixement indefinit a llarg termini és inviable, perquè l'impacte a l'àmbit global i sobre el territori gironí serien insostenibles.

Girona té potència per la Costa Brava, la ciutat i els Pirineus. Vaja, perquè forma part de l'eix de capitals de l'euroregió Pirineus-Mediterrània. Aquesta vocació pròpia de l'aeroport es gestiona millor de manera individualitzada, sense que això hagi de voler dir que no es pugui fer xarxa amb AENA i amb Aeroports de Catalunya pels avantatges en costos i en la racionalització dels papers de cada actor. La proximitat amb Barcelona, la força de l'economia, l'atracció turística i l'arribada del TAV, que ha de ser una realitat els pròxims anys, poden contribuir a relançar l'Aeroport de Girona i la ciutat. L'objectiu ha de ser el de tenir un aeroport regional mitjà. Girona no ha d'esperar a ser la quarta pista de Barcelona per recuperar la competitivitat. Ni AENA ni la Generalitat no poden determinar el nostre futur. Només depenem de nosaltres mateixos. Hi ha molta feina i es pot fer amb serietat.

“Entre els objectius de futur claus per a Girona hi ha que l'aeroport sigui una infraestructura productiva al voltant del 3,5 milions de passatgers, embellir l'entrada sud de la ciutat i convertir carrer Barcelona en una gran avinguda i crear espais de trobada plens de vida a cadascun dels barris de la ciutat”.

Si les administracions s'entenen, Girona hi surt guanyant

El pont de Fontajau es va inaugurar el 17 de juliol de 1992. La construcció i el finançament van anar a càrrec del Ministeri d'Obres Públiques i Transport. Va costar 1.288,2 milions de pessetes i va unir els pobles de l'entorn amb Girona. Va ser una revolució de l'època i amb el temps ha significat una millora extraordinària en els accessos a la ciutat, ha estimulat l'eixamplament del teixit urbà i la construcció d'equipaments que han amplificat l'abast dels serveis municipals.

Sense el pont, Girona no seria el que coneixem avui.

El pont va resoldre problemes que avui no ens podríem imaginar. Un d'aquests problemes era l'aïllament històric de la Riba esquerra del Ter. Sense el pont la gent que venia de Germans Sàbat, de Taialà o de Domeny havien d'entrar a Girona pel pont de la Barca. Sense el de Fontajau no hauria estat possible construir el pavelló, ni el Parc de les Ribes del Ter, ni la Rambla Xavier Cugat, ni hauria estat possible el barri que va aparèixer entre el pont i l'Avinguda de França. Més de trenta anys enrere, el pont es posava al servei de la construcció de la Girona del segle XXI.

Sempre que l'Ajuntament de Girona s'ha entès amb el Govern de l'Estat, o amb el Govern de la Generalitat, la ciutat hi ha sortit guanyant.

40. Fomentar la bona entesa entre les administracions superiors i l'Ajuntament de Girona en defensa dels interessos i el benefici de la ciutat
41. Tancar l'acord amb el Ministeri de Cultura per a la construcció de l'Arxiu Provincial en terrenys municipals.
42. Resoldre de manera definitiva la reforma de la plaça Espanya a través d'un acord entre l'Ajuntament i el govern de l'Estat basat en la defensa dels interessos de Girona sense.

Tenim l'exemple de la biblioteca Carles Rahola, que ens ha proporcionat un punt de llum magnífic a avinguda Emili Grahit gràcies a la voluntat d'entesa entre l'Ajuntament i l'executiu de l'aleshores president José Luis Rodríguez Zapatero. Ara, el govern d'Espanya té la voluntat de construir l'arxiu provincial. Som l'única capital de província de l'Estat, que no té un arxiu en les condicions de recursos, tecnologia i espai que pertoqueuen. Les converses per construir l'arxiu van començar el 2011. Malgrat que per a la seva construcció el govern d'Espanya ha d'obtenir gratuïtament la cessió d'un terreny, després d'anys de converses en relació a la ubicació del nou arxiu i les característiques de la instal·lació, els dos governs, el de l'Estat i l'Ajuntament de Girona, van pactar que la millor opció era una permuta de terrenys.

L'Ajuntament de Girona cedia la totalitat d'un solar municipal a Fontajau, entre la Rambla Xavier Cugat, l'Avinguda Amical Mathausen i els carrers Pont de la Barca i Narcís Roca Farreras; i a canvi el govern central cedia a l'Ajuntament l'edifici conegut com el convent de Sant Josep, on ja hi ha hagut ubicat l'arxiu durant anys.

El Ministeri de cultura va redactar un projecte per l'arxiu comptant que es podria construir al terreny que estava disposat a cedir l'Ajuntament. L'alcaldesa Madrenas es va arribar a reunir amb el Director General de Beles Arts, que va venir expressament a Girona i va tornar a Madrid amb els termes acordats d'un conveni que, si el govern de Girona hagués volgut, ja faria dos anys que estaria firmat. En comptes d'això, l'alcaldesa, amb l'argument que el terreny de l'Ajuntament tenia un valor superior al que cedia l'Estat, es va dedicar a jugar al gat i a la rata condensant totes les excuses possibles per no haver d'escenificar un acord amb l'Estat. D'alguna manera, Madrenas va voler fer més d'agent immobiliària que no pas d'alcaldesa. Va ser un error. I d'aquella actitud de confrontació permanent que ha estat la seva única raó de subsistència política, i que avui es pot veure fins i tot com una mica infantil, l'única cosa que n'hem tret és que l'arxiu encara està per fer malgrat que el govern de l'Estat té prevista des de 2021 una partida de 13.500.000 euros per construir-lo.

Entretenir-se en la diagnosi de les qüestions és perdre el temps. No és el que volem per Girona ni és la manera com entenc que ha de gastar les hores una alcaldessa. Quan una administració està disposada a invertir en una infraestructura que pot contribuir a favor de la capitalitat de Girona l'actitud del govern municipal ha de ser ferma en la defensa dels seus interessos però també oberta al diàleg, intel·ligent i positiva. Si un alcalde s'ha fet la pregunta de què vol que passi a la seva ciutat perquè la vida dels seus conciutadans sigui més fàcil, el que no pot fer és entretenir-se en discussions banals i ha d'actuar amb la maduresa pròpia d'un governant responsable. Això és el que farem, amb respecte per totes les maneres de pensar especialment les que no son coincidents amb la nostra. És la única manera en la que els avanços en política tenen la garantia de superar el temps de les persones.

L'arxiu serà una realitat a Girona perquè no ens podem permetre no disposar d'un nou equipament que presti el servei d'accés a la informació pública en un espai modern amb la tecnologia adequada. L'arxiu tindrà un efecte dinamitzador i activarà econòmicament, socialment i culturalment el barri de Fontajau, que ha suportat prou incompliments i es mereix una intervenció per integrar-lo com la referència de la banda nord del Ter. Sí que és veritat que en el context de la política de rigor i de recerca d'acords dels últims temps, en la qual no hi ha volgut participar Junts, han aparegut actors, també des de Girona, que han permès un acostament per trencar la confrontació que encallava l'arxiu. Arribar al govern servirà per tancar una etapa en la què Girona hi ha perdut més que no pas hi ha guanyat.

També hem d'acabar bé la reforma de la plaça Espanya. L'Ajuntament i Madrid han de trobar la manera d'arribar a un acord favorable a un i altre. Ja ho hem dit: les grans transformacions de Girona han arribat sempre després d'una entesa entre les diferents administracions. En tenim tots els exemples dels que hem parlat. Qui podria negar avui el valor i l'interès del Pont de Fontajau o de la biblioteca Carles Rahola? Ningú. I hi ha algú que pugui negar el benefici que representa una inversió de 2,8 milions d'euros de l'Estat en una obra pública que transformarà una àrea de la ciutat pendent d'entregar als gironins i gironines? Un acord és el contrari de l'impuls populista que condueix a confrontar administracions. Es poden guanyar vots agitant banderes però la ciutat hi surt perdent. El discurs fàcil de la confrontació ignora que la crisi de 2008 ho va canviar tot. Recordem, per posar un cas, el Pla de Barris.

Per sort a Girona anàvem avançats però a moltes altres ciutats o es van endarrerir, o ni es van poder fer. A les obres del TAV va passar el mateix. El futur que havíem imaginat va canviar i això ens fa entendre que avui, quinze anys més tard, tenim el deure d'actuar amb lleialtat i voluntat de diàleg per arribar a un acord sense haver de caure a la temptació de fer servir les estridències per guanyar vots.

Sílvia Panque, conferència a la Mercè, Girona 2022.

La Girona de la salut

L'accés a la sanitat és un dels avenços polítics més rellevants al nostre país i un dret fonamental que ens defineix com a societat. Les retallades en aquest camp dels últims anys han fet que sigui més necessari que mai estar al costat de la salut i a Girona, a més, exigir la construcció del nou Campus de Salut Trueta. Tenir una resposta àgil i ràpida, quan la gent de Girona té un problema de salut, sigui quina sigui la seva edat, és importantíssim per mesurar la qualitat de vida de la nostra gent. En la protecció i foment d'aquest dret cal estructurar, d'altra banda, programes de prevenció i d'inversió en salut mitjançant projectes educatius públics que es desenvolupin en col·laboració amb els centres d'educació de Girona. La salut és un projecte global que reclama un treball en xarxa que inclou un paper actiu de l'Ajuntament per afavorir l'accés a la sanitat pública i exigir que aquest sistema públic d'atenció tingui les màximes quotes de qualitat possibles i doni resposta a totes les necessitats sanitàries dels gironins i gironines.

La cooperació amb l'àmbit educatiu inclou una aposta a favor de la difusió dels hàbits saludables: una alimentació adequada, la pràctica diària d'activitat física i la conscienciació sobre els perjudicis immediats i les conseqüències futures del consum de drogues. Cal també promocionar programes d'educació sexual –sobretot entre els col·lectius més vulnerables– com a eina indispensable per a l'assoliment d'una vida sexual sana, sustentada en transmissió de malalties.

43. Obrir un nou CAP a l'Eixample, ampliar els de Montilivi, Can Gibert i el de l'Esquerra del Ter.
44. Promoure la salut com un element central de la vida de Girona. Tenir dades periòdiques d'espais públics de qualitat, entorns naturals, serveis públics, oportunitats de feina, condicions laborals, estats dels habitatges on viu la gent de Girona, factors tots que incideixen en la salut de les persones.
45. Estructurar programes de malalties amb projectes educatius públics.
46. Afavorir l'accés a la salut pública amb millors condicions i en igualtat per a tothom.
47. Promoure programes de salut en l'àmbit de l'alimentació i els esports i promoure l'educació sexual.

"La salut, de fet, implica un seguit d'obligacions que l'Ajuntament ha de complir."

La salut de la ciutat depèn també de la reducció dels gasos contaminants i la contaminació acústica que encara avui afecta d'una manera molt notable algunes zones de Girona. La salut, de fet, implica un seguit d'obligacions que l'Ajuntament ha de complir: aquestes més concretes que acabem de desgranar i també un desplegament de la salut com a element central de la vida a Girona.

Per complir aquest propòsit conceptual afavorirem la millora dels factors socials que incideixen directament en la salut dels gironins, com ara la feina, els serveis socials i l'accés a un habitatge digne. L'Agenda 2030 reivindica la salut com a element clau en una vida

feliç de les persones i està relacionada amb tenir unes condicions de vida dignes i humanes.

Totes aquestes propostes han d'estar vinculades al bon funcionament de l'Hospital Josep Trueta. El govern de la ciutat ha de vetllar, doncs, perquè l'hospital actual estigui en condicions d'oferir un servei de màxims fins que el nou equipament sigui una realitat i garantir, per tant, una millora dels accessos, el manteniment i facilitats en les reformes que siguin necessàries. Girona ha de tenir un govern que espremi els recursos de les seves funcions i que exigeixi convençudament el Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya el finançament adequat i un Pla Específic per complementar les competències de l'Ajuntament i respongui a la necessitat de reduir les llistes d'espera per a les intervencions quirúrgiques, les proves diagnòstiques o les visites mèdiques. Girona ha de tenir, a més, residències municipals que donin resposta a les necessitats de la població.

“L'Ajuntament de Girona té el deure d'exigir la construcció del nou Campus de Salut Trueta. La salut és un projecte global que reclama un treball en xarxa que inclou un paper actiu del Govern Municipal per afavorir l'accés a la sanitat pública, exigir que l'atenció tingui les màximes quotes de qualitat possibles i doni resposta a totes les necessitats sanitàries dels gironins i gironines.”

Un altre punt bàsic és el treball persistent i professional de l'Ajuntament en benefici de la construcció d'un nou hospital que integri i fomenti la feina docent, l'assistència i la investigació. Aquest nou equipament haurà d'esdevenir un centre de referència a la demarcació de Girona i haurà de garantir que els ciutadans d'aquesta àrea ja no s'hagin de desplaçar a Barcelona. Ara mateix, moltes de les intervencions especialitzades no es poden fer a Girona, al voltant d'un 35% d'aquests casos, mentre que amb el nou Campus de Salut gairebé totes es podran realitzar al Trueta, un 95%.

L'Ajuntament de Girona ha de protegir els professionals de la salut pública, evitant que els grans talents de la nostra ciutat marxin fora del país.

Cal millorar les condicions laborals dels centres i potenciar la dedicació exclusiva cap aquest sector. També s'ha d'executar una quantitat de professionals formats que respongui als 102.000 habitants que viuen avui a Girona i que l'activitat d'aquests professionals generi sinèrgies entre altres professionals del sector, mitjançant jornades, conferències i altres esdeveniments científics que afavoreixin la visibilitat dels professionals i de la salut de la nostra ciutat.

Al mapa de la Salut de Girona li manca, a més del nou Campus de Salut Josep Trueta, un nou Centre d'Atenció Primària (CAP) a l'Eixample i posar sobre la taula l'ampliació dels CAP de Montilivi, Can Gibert i el Doctor Joan Vilaplana de l'Esquerra del Ter. L'objectiu és que, quan algú té un problema, sigui atès pel sistema de salut català d'una manera ràpida i eficient.

Encara és necessari fixar els objectius prioritaris del Pla Local de Salut 2023-2026 i donar compliment a les prioritats de facilitar l'activitat física, l'alimentació, la salut mental, la lluita contra les infeccions de transmissió sexual, entre d'altres. Els CAP i el sistema de salut han patit dures retallades i plantegem, ara, recuperar serveis i infraestructures.

48. Rebaixar els nivells de contaminació atmosfèrica i acústica de la ciutat.

49. Reclamar un Pla Específic per reduir les llistes d'espera a Girona.

50. Adequar les infraestructures de salut i incrementar els centres de salut per a la gent gran.

51. Recuperar el servei del CAP de Germans Sàbat durant els caps de setmana.

52. Prioritzar la protecció del talent dels professionals de la salut per potenciar que es quedin i continuïn millorant i potenciant la salut pública i d'alta qualitat a Girona.

Habitatge, el dret de viure a Girona

Els índexs d'accés a l'habitatge han empitjorat d'una manera cruenta en els últims anys a causa de la ineficàcia i la desproporció de la legislació imposada pels governs de dretes, tant a Espanya com a Catalunya. A Girona, la inacció absoluta del govern de Junts ha creat un abisme entre el preu de l'habitatge i la capacitat econòmica de la major part de la població gironina. No és una dificultat per resoldre sobrevinguda de cop i volta. L'habitatge s'ha encarit progressivament amb la connivència de l'Ajuntament i l'alça vertiginosa dels preus de compra ha ocasionat segregació i gentrificació.

Aquests factors s'han afegit al descontrol de l'especulació, la manca de polítiques més enllà de les actuacions d'emergència i la proliferació dels pisos turístics com a negoci.

Podríem prendre l'exemple del Barri Vell per constatar algunes realitats imposades per la falta de criteris en la política d'habitatge. La primera: el creixement descontrolat de l'especulació sobre l'habitatge fa més gran el risc de la creació de bosses de marginalitat. La segona, no necessàriament vinculada a la primera: l'increment de formes per habilitar pisos de lloguer turístic sense una regulació específica aprima el mercat, encareix els preus, discrimina els veïns en funció dels seus ingressos, desequilibra l'activitat econòmica i debilita la vida al barri. I tercera: la desatenció del govern municipal en el desenvolupament del sector immobiliari crea càrregues i hàbits de negoci contraris als principis d'igualtat.

53. Regular, limitar i ordenar de manera molt rigorosa el mercat dels pisos de lloguer turístic per equilibrar aquest sector de negoci, evitar la segregació urbanística, la discriminació dels veïns en funció dels seus ingressos i el desequilibri de l'activitat econòmica.

Aplicar mesures correctives per millorar l'accés a l'habitatge i enfortir la vida de barri als sectors més afectats per la desatenció

55. del mercat de l'habitatge que han creat càrregues i hàbits de negoci contraris als principis d'igualtat.
56. Planificar una estratègia pública de per fer més assequible l'accés a l'habitatge a tota la ciutat.
57. Aplicar el principi que l'Ajuntament és un actor econòmic per operar aprofitant els mecanismes que fan avançar el sector privat, sense supeditar-se a la lògica de mercat i ampliar l'oferta de lloguer públic.
58. Promoure i gestionar el parc d'habitatge públic amb criteris de sostenibilitat financera.
59. Fomentar la conservació i rehabilitació d'edificis per destinar-los a lloguer assequible.
60. Obrir línies d'ajuda pel lloguer i garantir l'accés a l'habitatge a les persones que viuen a Girona.

Durant la nostra responsabilitat de govern vam buscar alternatives legals per integrar 200 pisos al parc social de l'Ajuntament a través de la negociació amb grans tenidors i amb els bancs propietaris d'immobles. De la manera com ha evolucionat la dinàmica de l'habitatge a Girona en els últims quatre anys, aquella maniobra és una operació de mínims que servirà d'avantsala a una planificació superior que tingui el propòsit d'equilibrar l'accés a l'habitatge a la ciutat. Si apliquem el principi que l'Ajuntament és un actor econòmic, és coherent que actuï com a tal i que operi aprofitant els mateixos mecanismes que fan avançar el sector privat, sense supeditar-se a la lògica de mercat tal com han fet, per exemple, alguns districtes de Londres.

Tant l'Estatut de 2006 com la Llei municipal i de règim local de Catalunya atorguen competències específiques als ajuntaments per l'ordenació i la gestió del territori, l'urbanisme i la disciplina urbanística; i per la planificació, la programació i la gestió d'habitatge públic i la participació en la planificació en sòl municipal de l'habitatge de protecció oficial. I la Llei reguladora de les bases del règim local diu que el municipi exerceix competències pròpies, en el marc de la legislació estatal i de la comunitat autònoma, en urbanisme: planejament, gestió, execució i disciplina urbanística; en promoció i gestió de l'habitatge de protecció pública amb criteris de sostenibilitat financera; i en la conservació i rehabilitació de l'edificació.

Hi ha referències anteriors, com la que inclou el Decret legislatiu, pel qual s'aprova el Text Refós de la Llei municipal de règim local de Catalunya, que faculta els municipis, en l'àmbit de les seves competències, per promoure tota mena d'activitats i prestar tots els serveis públics que contribueixin a satisfer les necessitats i les aspiracions de la comunitat de veïns; i també per exercir activitats complementàries pròpies d'altres administracions públiques relatives a l'habitatge.

I encara més: la llei del dret a l'habitatge estableix un marc de competències en el qual determina que els ajuntaments poden exercir activitats complementàries de les pròpies d'altres administracions públiques sigui per delegació o en exercici de l'autonomia local de gestió dels mateixos interessos; i que poden exercir les seves competències de manera directa o bé mitjançant la concertació i/o col·laboració d'altres administracions supralocals mitjançant, la subscripció de convenis, la creació de consorcis o d'oficines locals d'habitatge per a la gestió conjunta de funcions i serveis vinculats a l'habitatge, o sol·licitant la prestació d'assistència tècnica, financera i jurídica.

Així doncs, la llei dona eines a l'Ajuntament de Girona tant per influir en l'estructura del parc d'habitatge, com per dissenyar una planificació que revitalitzi àrees de Girona avui poc valorades; per aplicar operacions d'ajudes al lloguer i garantir, en definitiva, l'accés a l'habitatge a les persones que viuen a Girona.

La llei obre aquests camins de bat a bat, però també permet acotar els espais per a l'especulació a través de sancions als grans tenidors amb habitatges desocupats de manera permanent; l'obertura d'expedients d'expropiació temporal d'immobles en mans d'entitats financeres o la cessió temporal de l'ús d'habitatges; i també permet aplicar mesures correctives contra l'ocupació il·legal de propietats i les conseqüències socials, de convivència i de seguretat que apareixen vinculades a aquestes pràctiques.

Girona no es pot permetre tenir pisos ocupats ni tampoc que cap persona no tingui un lloc per viure que compleixi les condicions elementals de dignitat. Però els drets no es poden vulnerar i el dret a tenir un sostre s'ha de garantir de manera ordenada i legal per part de les administracions. El govern de Girona s'ha inhibit de resoldre aquest problema.

Les ocupacions il·legals, delictives o problemàtiques són una interferència en la tranquil·litat veïnal i una pertorbació de la seguretat i de la convivència, degraden els barris en els quals es produeixen i alteren l'ordre de la convivència. S'han de combatre aplicant les mesures que estableix la llei i, com va ser el nostre cas quan vam assumir la responsabilitat de govern en aquest àmbit, cal ser insistent per resoldre-les.

Una de les pitjors diagnòs derivada de l'absència d'un patró de govern a Girona és la certificació que els joves han hagut d'abandonar alguns barris de la ciutat. El problema de l'habitatge ha de tenir governs compromesos a donar-hi solucions.

61. Acotar els espais per a l'especulació a través de sancions als grans tenidors amb habitatges desocupats de manera permanent.
62. Aplicar mesures correctives contra l'ocupació il·legal de propietats i les conseqüències socials, de convivència i de seguretat vinculades a aquestes pràctiques.
63. Construir habitatge de lloguer social a la zona del Modern.

“La llei dona eines a l'Ajuntament de Girona tant per influir en l'estructura del parc d'habitatge, com per dissenyar una planificació que revitalitzi àrees de la ciutat poc valorades; per oferir ajudes al lloguer i garantir l'accés a l'habitatge a les persones que viuen a Girona. Ni ens podem permetre tenir pisos ocupats ni tampoc que cap persona no tingui un lloc per viure.”

La borsa de lloguer assequible al centre de la ciutat és inexistent, el registre d'inscrits com a sol·licitants d'habitatge públic mai no havia estat tan gran, una majoria de gironins destinen més del 45% del seu sou per pagar el lloguer i, per tant, hi ha d'haver moltíssimes accions més per construir habitatge públic destinat a lloguer social. Les polítiques d'habitatge a Girona durant el mandat de Junts per Catalunya han estat una calamitat i, ara, és necessari revertir la situació per mitjà de polítiques actives de reforma i de transformació.

Els drets socials i la dignitat en majúscules

Els drets socials són les facultats universals que cobreixen les necessitats bàsiques, possibiliten la igualtat d'oportunitats, garanteixen una vida digna i la llibertat a tothom i tenen la funció especial d'assegurar aquests principis a les persones que es troben més desprotegides, discriminades o excloses. Són el principal interès comú d'una societat que pensi en el benestar col·lectiu i han de ser la prioritat dels representants dels ciutadans. Per garantir aquests principis, que són una obligació de les administracions, l'Ajuntament ha d'oferir els serveis socials essencials.

A l'aixopluc d'aquests principis, les societats tenen el propòsit de sostenir i sustentar les seves necessitats més importants sense discriminacions: el dret a la seguretat social i la salut, el dret al treball o el dret a la integració, per citar-ne alguns, formen part dels drets humans des que el 1976 el Pacte Internacional de Drets Econòmics, Socials i Culturals (ICESCR) de les Nacions Unides garanteix la protecció d'aquests drets civils amb la supervisió del Comitè de Drets Econòmics, Socials i Culturals. Avui els drets socials incorporen l'accés a l'aigua, a la igualtat d'oportunitats, un salari digne, l'habitatge, a la salut, a l'alimentació, a l'educació, a la preservació del medi ambient o a la cultura i estan lligats als Objectius de Desenvolupament Sostenible que també inclouen la fi de la pobresa, l'erradicació de la fam, la salut, el benestar, la igualtat de gènere, l'accés a l'energia, la pau, la justícia i la inclusió. I també la reducció de les desigualtats, l'equilibri

- 64.** Polítiques actives de suport a trobar treball digne. Assegurar inversions per mantenir un mercat viu de llocs de treball de qualitat.
- 65.** Erradicar la pobresa energètica i alimentària a Girona.
- 66.** Garantir un habitatge digne a tots els gironins i gironines en situació de vulnerabilitat.
- 67.** Mobilitzar tot el parc d'habitatges buits de la ciutat de Girona per ampliar el contingent d'habitatge públic a la ciutat.
- 68.** Exigir a la Generalitat que activi polítiques positives per trobar un sostre a les persones que dormen al carrer.
- 69.** Dissenyar i executar plans d'atenció específica per a famílies desnonades.
- 70.** Crear un fons especial per combatre les situacions d'emergència causades per la pobresa.
- 71.** Potenciar l'oficina municipal contra la pobresa energètica.
- 72.** Programar un protocol d'ajuda i suport als infants en domicili afectats per la violència de gènere.
- 73.** Garantir la coordinació dels serveis socials per oferir assistència de qualitat als malalts en fase de cures pal·liatives.

74. Fer extensiu, tramitable i assequible el document de voluntats anticipades.

75. Suport municipal per a la cooperació i el desenvolupament, la solidaritat i la pau.

entre la vida professional i la privada, la renda mínima, l'assistència i el suport als infants, la protecció social, les prestacions per desocupació, les pensions o la inclusió de les persones amb discapacitat.

Els drets socials són, doncs, la garantia per proporcionar dignitat a les persones. Una ciutat que vulgui mantenir una vida col·lectiva els ha de garantir. Els drets socials contri-

bueixen a integrar tothom en un projecte ciutadà col·lectiu. En el cas de Girona, els drets socials han de ser també un mecanisme que mantingui un programa permanent per estimular el coneixement, la llibertat, la participació i la cooperació de tots els veïns i veïnes. Una ciutat es fa més forta i més gran quan un Ajuntament inclou tothom en la seva construcció.

La potència i la fortalesa d'una ciutat es mesura a partir de la capacitat que tingui per crear oportunitats i posar aquestes oportunitats a l'abast de tothom. Girona serà una ciutat avançada precisament per la seva potència per oferir els mateixos drets a totes les persones, per protegir les famílies vulnerables, per oferir oportunitats a les classes mitjanes i treballadores. Perquè una ciutat és l'aixopluc dels seus ciutadans i en aquesta protecció s'hi genera la confiança per emprendre un projecte de vida, per establir-hi un negoci o per implicar-se socialment en benefici dels nostres veïns i veïnes.

Els pilars del desenvolupament són els drets socials que procuren satisfer les necessitats de la societat del present sense interferir en el desenvolupament de les generacions futures.

“Una ciutat és l'aixopluc dels seus ciutadans i en aquesta protecció es genera la confiança per viure-hi. Els drets socials contribueixen a integrar tothom en un projecte col·lectiu i en el cas de Girona han de ser també un mecanisme que estimuli de manera permanent el coneixement, la llibertat, la participació i la cooperació de tots els veïns i veïnes. Una ciutat es fa més forta i més gran quan un Ajuntament inclou tothom en la seva construcció.”

Les polítiques de seguretat són polítiques socials

Les polítiques de seguretat són polítiques socials. Tenen una relació directa amb la convivència i la policia té una funció democràtica sense la qual la convivència decau, la democràcia es debilita i, en conseqüència, la llibertat en queda afectada. Perquè aquestes funcions quedin garantides és necessari que la policia tingui els recursos necessaris per fer la feina que li ha estat encomanada i treballar coordinadament amb la resta de cossos i forces de seguretat per evitar situacions d'impunitat que alteren l'ordre social. Aquest ordre s'ha de garantir a partir de la informació sobre quines són les instruccions de convivència, la vigilància i el control en el compliment d'aquestes normes. En aquest context, transgredir la llei o les ordenances ha de comportar fer front a les conseqüències legals que això comporta, també en les situacions que afecten la convivència o la vida quotidiana.

Si una ciutat no té barris segurs i cohesionats, les condicions que estableixen la qualitat de vida es dissolen. En molts punts de la ciutat, sense distinció del barri, els ciutadans i ciutadanes de Girona troben a faltar la presència d'aquesta policia de proximitat. És una queixa que s'ha anat repetint durant els últims mesos i que repercuteix de manera negativa en les propietats de seguretat i de bona convivència dels gironins i les gironines quan es passegen pels carrers i places de la ciutat. Girona ha de ser una ciutat segura, agradable i tranquil·la, una ciutat al servei dels seus ciutadans que aporti recursos

76. Dotar la policia municipal amb els recursos necessaris per fer la feina que li ha estat encomanada i treballar coordinadament amb la resta de cossos i forces de seguretat per evitar situacions d'impunitat que alteren l'ordre social.
77. Resoldre la incorporació de la plantilla de la Policia Municipal en la valoració dels llocs de treball i revisar de manera justa les retribucions dels agents.
78. Aportar els recursos públics necessaris perquè Girona sigui una ciutat segura, agradable i tranquil·la; una ciutat al servei dels seus ciutadans que actuï preventivament i que respongui amb responsabilitat i determinació per fer front a totes les situacions que debilitin la convivència i la seguretat.
79. Establir mecanismes de comunicació periòdics entre la policia municipal amb el conjunt de la ciutadania, centres cívics, representants d'entitats, comerços i associacions per millorar la seguretat dels barris.
80. Abordar amb determinació el fenomen de les ocupacions il·legals com un dels focus actuals de malestar i d'inseguretat als barris de les ciutats.

públics per aquest propòsit, que actuï preventivament per garantir la seguretat i que respongui amb responsabilitat i determinació per fer front a totes les situacions que debilitin la convivència i la seguretat.

El policia de barri ha de tenir com a punts de connexió amb la ciutadania efectivament els centres cívics, però també les entitats, els comerços i les associacions del barri. Establir mecanismes de comunicació periòdics amb el conjunt de la ciutadania els centres cívics i situar intervals en els què els representants d'entitats, comerços, associacions i la policia municipal es puguin escoltar els uns als altres contribueix a millorar la seguretat dels barris. En complement amb això, és necessari abordar també el fenomen de les ocupacions il·legals com un dels focus actuals de malestar i d'inseguretat als barris de les ciutats. Catalunya és la comunitat amb més ocupacions il·legals d'habitatges i és ben coneguda l'actuació delictiva de màfies que els ocupen per llogar-los i fer-ne negoci, aprofitant la necessitat de les persones i les famílies més vulnerables que, per circumstàncies econòmiques, han quedat exclosos del mercat d'habitatge. Les ocupacions que son producte de la delinqüència provoquen inseguretat i danys a les comunitats de veïns; i deterioren greument la convivència i el benestar.

Davant d'aquestes circumstàncies, és necessari reivindicar mesures més efectives contra les ocupacions il·legals i una major implicació de les administracions en la promoció d'habitatge públic i una entesa amb els grans tenidors per garantir la funció social de l'habitatge. És urgent requerir a les entitats bancàries, els fons immobiliaris i els grans tenidors particulars, que cedeixin als ajuntaments o a entitats sense ànim de lucre els habitatges buits que no hagin llogat o venut en un termini de tres mesos, a comptar des del requeriment que rebin per part de l'administració.

Hi ha accions d'aplicació immediata que ajudaran al compliment d'aquests objectius. Per exemple: que l'Ajuntament reforci la presència de patrulles a policia de barri per garantir el manteniment de la convivència i la seguretat; que es comprometi a incrementar la plantilla de la policia municipal amb el compromís d'incrementar 40 policies més durant els pròxims 5 anys; que establim mecanismes de comunicació periòdics entre la policia de barri i el conjunt de la ciutadania als centres cívics i una col·laboració periòdica amb les entitats, associacions dels barris, el comerç i les associacions de comerciants; instar el govern espanyol i els grups parlamentaris que encetin una reforma urgent de la normativa perquè la policia pugui desocupar immobles ocupats il·legalment; instar el Departament d'Interior de la Generalitat que elabori un Pla Especial de Seguretat contra les màfies que operen en l'àmbit de l'ocupació d'immobles; o reclamar a l'Estat una reforma urgent de la normativa per aclarir la tipificació dels delictes de violació de domicili i d'usurpació de la propietat.

Els guàrdies de barri patrullen preventivament. La seva feina està orientada a la proximitat i al contacte directe amb la ciutadania. L'agent de barri és qui rep habitualment les queixes del ciutadà, bé en el moment en què es produeix una

trucada d'emergència, si està en el seu horari de servei, o bé quan la queixa arriba a d'altres patrulles operatives o al Centre de Coordinació Policial (CECOP). Una altra via d'entrada de queixes, suggeriments i informació en general, utilitzada pel guàrdia de barri és la relació directa de treball i complementarietat amb els agents cívics. El policia de barri es converteix en una persona de confiança per als veïns i veïnes i contribueix de manera decisiva a la solució de problemes quotidians a l'espai urbà o als nuclis de convivència social; estimula els comportaments respectuosos al carrer i evita, a través de l'aplicació de solucions immediates, tant l'enquistament de situacions conflictives com els enfrontaments que se'n poden derivar. Són una figura cabdal per garantir que Girona sigui un espai de convivència arbitrat de manera raonada.

Creiem fermament en la figura del policia de barri perquè ha contribuït en l'exercici de les atribucions de prevenció, mediació i autoritat que li són pròpies i estan integrades al context de les facultats de la policia municipal en el procés de millora i consolidació de la seguretat als barris de Girona i, en conseqüència, a incrementar la qualitat de vida dels gironins i les gironines. I també ha contribuït de manera explícita en el compliment del criteri de tolerància zero davant de qualsevol comportament incívic, com són els desperfectes al mobiliari urbà, el dipòsit de brutícia als espais d'entrada de les comunitats de veïns o comportaments poc respectuosos al carrer.

- 81.** Reclamar al govern espanyol i els grups parlamentaris una reforma urgent de la normativa perquè la policia pugui desocupar immobles ocupats il·legalment i una reforma de la normativa per aclarir la tipificació dels delictes de violació de domicili i d'usurpació de la propietat.
- 82.** Aplicar mesures més efectives contra les ocupacions il·legals i una major implicació de les administracions en la promoció d'habitatge públic
- 83.** Arribar a un acord amb els grans tenidors per garantir la funció social de l'habitatge
- 84.** Requerir a les entitats bancàries, els fons immobiliaris i els grans tenidors particulars, que cedeixin a l'Ajuntament o a les entitats sense ànim de lucre els habitatges buits que no hagin llogat o venut en un termini de tres mesos, a comptar des del requeriment que rebin per part de l'administració.
- 85.** Reforçar la presència de patrulles a policia de barri per garantir el manteniment de la convivència i la seguretat
- 86.** Incrementar la plantilla de la policia municipal amb el compromís d'incorporar 40 policies més durant els pròxims 5 anys.

87. Instar el Departament d'Interior de la Generalitat que elabori un Pla Especial de Seguretat contra les màfies que operen en l'àmbit de l'ocupació d'immobles.

88. Abordat la construcció de la comissaria de Santa Eugènia en un edifici nou perquè compleixi tots els requisits que calen per a la seva funció.

La comissaria de Santa Eugènia hauria de servir també per establir una base per als agents de bari. El cas de la gestió de Junts és un exemple del desgavell i la mediocritat que ha dominat tota l'acció de govern. La compra de la masia de Can Burrassó en representa un exemple palpable. L'alcaldeessa es va encaparrar a fer-hi la comissaria i van difondre l'operació de compra d'aquesta casa com una acció de gran calat que al final va acabar sent un fiasco. Com que no complia per fer-hi la comissaria

el govern la va haver d'enderrocar i avui només se'n conserva façana. Al final aquesta operació va quedar com un disbarat que determina de quina manera no s'han de fer les coses. El lloc no era l'indicat i l'Ajuntament es va dinamitar la seva pròpia capacitat de rectificar. I aquesta absència de reacció va acabar derivant en la destrucció d'una part del patrimoni del barri per acabar no fent res. La comissaria ha de ser un edifici modern, ubicat en un altre lloc, amb les condicions necessàries i de nova planta perquè compleixi tots els requisits que calen perquè compleixi la seva funció. Les coses o es fan ben fetes o val més no fer-les, sobretot si estan en mans de qui no té capacitat per assumir-les.

La policia municipal de Girona ha fet prou mèrits per sentir-se retribuïda com es correspon amb la tasca que fa a la ciutat en benefici de la seguretat i, en conseqüència, de les condicions i la qualitat de vida dels gironins i les gironines. El govern de l'Ajuntament ha de correspondre al paper estratègic de la policia municipal integrant el cos en la valoració dels llocs de treball, de manera que els agents del cos tinguin la possibilitat d'accedir a la categoria que han aconseguit per mèrits. Girona ha canviat, la ciutat ha crescut però la plantilla de la policia, no. Les coses no s'han fet bé i en tenim la prova amb la posició del cos, que ha arribat a un límit i ha pres una determinació sense renunciar a les seves obligacions. Girona no pot ser la capital catalana que pitjor tracta la seva policia. Per com funciona Girona, per la seva pròpia vida i la presència sistemàtica de visitants ja s'hauria d'haver plantejat un increment de la plantilla tant pel control de la seguretat quotidiana com per les situacions de conflicte.

El civisme i la mediació dels conflictes

Hi ha massa persones a Girona que han de demanar assistència perquè l'Ajuntament els ajudi a fer respectar els seus drets. És un mal símptoma de com està la ciutat. Els problemes de seguretat preocupen els veïns i veïnes i al darrere de la falta de seguretat hi apareixen associats altres problemes com l'incivisme, les fresses, la brutícia o la falta de respecte per l'espai públic. L'Ajuntament de Girona hauria de tenir un servei municipal de resolució, mediació i solució de conflictes per assegurar que qualsevol persona tingui garantit el dret de viure amb tranquil·litat i amb seguretat. A moltes ciutats de Catalunya hi ha en funcionament serveis municipals gratuïts per ordenar i canalitzar les peticions per actuar en defensa dels drets de la ciutadania. Les situacions com ara robatoris, baralles al carrer, agressions verbals, el malviure per sorolls o els abocaments de brossa a la via pública, tenen una arrel comuna: la manca d'actituds bàsiques de respecte entre la ciutadania.

Si ens fixem en Europa, el civisme s'afronta de maneres diverses per com estan condicionades amb el propi caràcter, l'evolució de la societat i els hàbits adquirits per les comunitats. Així, per exemple al regne Unit es fa èmfasi en la creació d'espais per a la vida pública i en la protecció de la diversitat local; i l'administració procura afavorir l'accés dels ciutadans a les aptituds necessàries per prendre part en la societat. Una característica definitiva d'aquests programes és que la responsabilitat recau a les àrees de se-

89. Activar el Servei Municipal de Resolució, Mediació i Solució de conflictes per assegurar que qualsevol persona tingui garantit el dret de viure amb tranquil·litat i amb seguretat i que aquest servei estigui a ple rendiment abans d'un any.
90. Obrir un sistema d'atenció a partir de la qual els ciutadans i ciutadanes tinguin un accés fàcil per traslladar les seves queixes i trobar-hi solucions.
91. Garantir solucions pràctiques, efectives i ràpides a les persones que pateixen agressions en contra dels seus drets.
92. Presentar la mediació com l'opció prioritària per trobar solucions que s'allunyin de la lògica dels processos que estableixen guanyadors i perdedors, que actuïn pel principi d'afavorir el diàleg entre les parts i la participació de les opinions confrontades.
93. Organitzar el servei de mediació de manera que s'hi pugui accedir a través d'internet, per telèfon o presencialment.
94. Disposar un equip de persones qualificades professionalment amb capacitat per avaluar les sol·licituds que rebi i derivar-les al servei municipal que correspongui.

guretat. A França es planteja un termòmetre que regula el nivell de compliment de les actituds bàsiques de respecte i convivència vinculades a la implicació ciutadana en la democràcia i Alemanya, un país en el qual hi ha un elevadíssim grau de responsabilitat ciutadana, els Ajuntaments tenen una gran autonomia per aplicar polítiques en aquest sentit. I a Bèlgica -on es veu més clarament la relació entre l'estil de polítiques promotores de civisme i la ideologia dels partits que governen els municipis de manera que es pot dir que existeix un civisme liberal i un altre de republicà- en alguns casos, com ara a Séraing, les autoritats locals parlen directament de dos tipus de civisme: un de gran i un de petit, o bé un de més teòric i un altre de més pràctic. El civisme gran es relaciona amb els drets i deures del ciutadà pel que fa a la política, a la democràcia; mentre que el petit o quotidià parla dels drets i deures en el context de la convivència municipal.

A Catalunya, a Girona, tenim molt interioritzat que tots els ciutadans han de tenir garantits els seus drets al mateix temps que han d'assumir els seus deures. La mediació dels conflictes sol tenir present aquesta norma, però els problemes derivats de la convivència poden requerir la intervenció policial. A l'Ajuntament de Girona ens cal obrir urgentment una porta a partir de la qual els ciutadans i ciutadanes tinguin un accés fàcil per traslladar les seves queixes i trobar-hi solucions. Hem d'admetre que la nostra és una ciutat amb problemes reals en aquest sentit i amb denúncies vinculades a la seguretat que venen de carrers molt determinats. D'altres que tenen relació amb conductes incíviques que fan molt difícil la vida en algunes zones de la ciutat i, en altres, algunes conductes inadmissibles que vulnereu les normes elementals de convivència i causen un malestar profund als veïns. Això fa que s'estigui perdent l'harmonia en escales de veïns que fins fa poc reunien totes les condicions per a la vida comuna i personal. Les denúncies son constants. Hi ha un problema. Girona no se'l pot permetre i per corregir aquesta tendència és necessari activar un servei que doni solucions urgents i efectives a les persones que pateixen agressions en contra dels seus drets i que, a la vegada, ofereixi un escenari de mediació de conflictes.

Aquest és un servei que serà efectiu si té accés a la informació per conèixer de primera mà els problemes reals de la ciutadania, fer-ne el seguiment i derivar-ne la resolució a partir d'una sèrie de criteris de mediació o d'actuació municipal directe que estigui d'acord amb la normativa i que s'adapti a cada cas. Allà on sigui possible, la medicació s'ha de presentar com l'opció prioritària que permeti trobar solucions que s'allunyin de la lògica dels processos que estableixen guanyadors i perdedors, que actuïn pel principi de resoldre els conflictes de manera satisfactòria a les dues parts afavorint el diàleg i la participació de les opinions confrontades. La mediació, doncs, ofereix un espai de trobada per al diàleg entre persones o col·lectius en els límits de la legalitat. Tot allò que s'escapi d'aquest perímetre i porti incorporades actuacions al marge de la llei o de vulneració de drets s'hauran de respondre a través dels departaments municipals que correspongui.

A Girona hi ha hagut un procés de mediació pública, lligada a la Policia Municipal i a les escoles per erradicar l'assetjament escolar. Malgrat els pocs recursos i la qualitat del servei, es va fer una bona feina, però malauradament el servei està desballestat i pràcticament fora d'ús. El servei de mediació i solució de problemes per als veïns i veïnes de Girona que proposem té el primer objectiu de no permetre cap acció que atempti contra la qualitat de vida i la bona convivència. En té un altre que és resoldre els conflictes a través de la mediació allà on es produeixen desacords veïnals, familiars, comercials o escolars.

En síntesi, la creació d'un Servei Municipal de Resolució Mediació i Solució de problemes veïnals és una prioritat absoluta. I aquest ha de ser un servei organitzat de manera que s'hi pugui accedir a través d'internet, per telèfon o de manera presencial; que disposi d'un equip de persones qualificades professionalment amb capacitat per avaluar les sol·licituds que rebí i derivar-les al servei que correspongui. De cares enfora el servei de mediació ha de tenir la capacitat d'intervenir en benefici de les persones que el sol·licitin i, al mateix temps, actuar a les zones especialment complicades a través de la presència d'agents mediadors que coneguin de primera mà els conflictes latents de la zona, el barri o el carrer que convingui. No podem trigar més d'un any per activar aquest servei i l'haurem de completar amb una campanya d'informació per donar-lo a conèixer a la ciutadania

“La creació d'un Servei Municipal de Resolució Mediació i Solució de problemes veïnals és prioritari per assegurar el dret de viure amb tranquil·litat. Girona té un problema que no es pot permetre i és necessari activar aquest servei per donar solucions urgents i efectives a les persones que pateixen agressions en contra dels seus drets. La mediació ofereix un espai de trobada per al diàleg entre persones o col·lectius en els límits de la legalitat. Tot allò que porti incorporades actuacions al marge de la llei s'hauran de respondre a través dels departaments municipals que correspongui. ”

Esport, un punt de partida per a la cohesió social

L'esport és una activitat que elimina la distància social i fomenta la integració de les persones en un espai comú. Serà una de les apostes estratègiques del programa socialista a Girona. Des d'aquest punt de vista, l'esport representa un procés per equilibrar la ciutat. Per posar un exemple: avui una de les zones deficitàries de Girona quant a infraestructures esportives és l'esquerra del Ter, perquè el seu pavelló de referència és Fontajau, i s'hi troben a faltar espais de pràctica quotidiana de l'esport, és a dir, espais en els que l'exercici físic esdevingui un espai de relació social. Per això, ens hem compromès a construir el pavelló de l'esquerra del Ter. A Girona hi ha alguns equipaments esportius que són molt utilitzats i s'està pagant les conseqüències de no haver-ne fet cap a l'última dècada. Això fa molt necessari donar un nou impuls a la xarxa d'equipaments esportius municipals.

A Girona, hi ha el Consell Municipal d'Esports, un òrgan consultiu i d'assessorament al govern de la ciutat per estimular i canalitzar la participació de la ciutadania i de les seves entitats i associacions en la gestió dels afers relatius a l'àmbit de l'esport. En formen part més de trenta entitats i associacions esportives de la ciutat representatives de tots els àmbits de l'esport amateur, professional, de l'esport per a persones discapacitades i els centres escolars de la ciutat. El ciclisme no hi és representat perquè, malgrat que és un sector de la indústria i el comerç en alça a la ciutat, la relació amb l'Ajunta

95. Apostar de manera definitiva per l'esport d'elit a la ciutat de Girona. 1xx. Ampliar el mapa d'equipaments i espais esportius de la ciutat per fomentar l'exercici físic com un mecanisme de relació social i de salut.
96. Construir un pavelló a l'esquerra del Ter.
97. Promoure els hàbits saludables adaptats a cada grup d'edat.
98. Donar un nou impuls a la xarxa d'equipaments esportius municipals.
99. Respectar el paper del Consell Municipal d'Esports com a canal per estimular i canalitzar la participació de la ciutadania, les entitats i les associacions en la gestió dels afers relatius a l'àmbit de l'esport.
100. Elaborar un pla d'aprofitament de les pistes i els espais polivalents per millorar la relació entre l'esport de base i l'esport d'elit i que aquesta relació funcioni com a estímul per a les etapes de formació.
101. Fomentar els espais esportius com a escenaris de treball a favor del civisme, el respecte i l'educació, de convivència entre gèneres i de tolerància entre cultures.

ment és gairebé nul·la. Però del ciclisme i de la dificultat de trobar interlocutors per establir una relació amb aquest sector a Girona en parlarem més endavant perquè mereix un capítol a part.

Seguint el fil de la xarxa d'instal·lacions es pot dir que és un fet constatat que Girona té un dèficit. La realitat és definitiva: a hores d'ara a Girona hi ha 10.000 llicències de bàsquet i dotze clubs inscrits a la federació catalana; és un esport de llarga tradició i amb un èxit social indiscutible. Però és precisament aquest èxit el que fa que faltin hores per encabir l'activitat de tots els equips, que tenen un problema afegit en la incorporació de monitors i entrenadors. Avui dos equips professionals -l'UNI Girona femení, que competeix a la Liga Femenina Endesa i a l'Euroleague Women; i el CB Girona, que ho fa a l'ACB- comparteixen instal·lació amb 16 clubs més.

La construcció de nous equipaments és un propòsit que cal afrontar, però no es pot afrontar el plantejament d'aquest projecte sense un pla per aprofitar millor les pistes i els espais polivalents que ja tenim a la ciutat. Aquesta acció té una relació directa amb la qual s'ha d'establir entre l'esport d'elit i el de base.

Si els equips que competeixen a les lligues professionals signifiquen un punt de referència i, per tant, un estímul per la promoció de l'esport de base, és coherent que les instal·lacions per a la pràctica de l'esport en les etapes de formació tinguin la dignitat, i les condicions necessàries, per evitar que la distància entre aquests dos sectors relacionats entre si es faci excessiva i que, en canvi, hi pugui haver vincles de bona coordinació.

Esport, un punt de partida per a la cohesió social

Reduir la distància entre els dos pols de l'esport té un punt de partida indispensable en la igualtat d'oportunitats. Els clubs esportius tenen avui una dinàmica econòmica complexa que fa obligatori el cobrament de quotes a les escoles de formació. En aquest context, si ha de ser possible estendre d'una manera massiva l'accés dels nens i nenes a l'esport i afavorir el seu desenvolupament, s'haurà d'establir un sistema de beques i ajudes perquè els clubs les

puguin canalitzar cap a les famílies que ho necessiten i universalitzar aquest benefici per la salut en la mesura que sigui possible.

Al marge de l'estadi de Montilivi, la

xarxa d'instal·lacions municipals de Girona inclou sis camps de futbol en sis barris: Can Gibert, Fontajau, Germans Sàbat, el Pont Major, Torres de Palau i Vila-roja. Aquest any els camps de futbol de Girona han canviat la gespa artificial, però d'altres instal·lacions i equipaments del futbol de Girona han envellit i necessiten una intervenció per posar-los al dia. La modernització d'aquests equipaments s'ha d'integrar en un pla estratègic que equilibri la xarxa pública d'instal·lacions amb el propòsit de garantir el compliment de l'aposta de la qual parlàvem al començament d'aquest capítol i que ha de crear un equilibri entre la promoció de la ciutat a través de l'esport i el sentit de l'exercici físic com a punt de trobada ciutadana.

La nostra societat ha de fomentar que les persones, al marge del sexe, el gènere, l'origen, l'ètnia o la capacitat econòmica, tinguin els mateixos drets en l'espai públic i el privat. Ho hem de fer perquè, malauradament, han crescut els discursos d'odi i de discriminació per raó del sexe, el gènere o l'origen. L'esport uneix persones diferents amb un propòsit comú; serveix per expandir els valors de concòrdia i afavorir que aquests valors contradiguin la pressió de les actituds intolerants que, malauradament, també habiten en l'entorn de l'esport. L'esforç ha de ser constant.

El 19 de febrer s'ha reconegut com el Dia Internacional contra l'LGTBIfòbia a l'esport. Als entorns esportius, tant homes com dones pateixen discriminacions que són el reflex dels estereotips socials pejoratius que persisteixen. La conseqüència és un creixement de les agressions verbals i la violència física al recull de dades que publica l'Observatori contra l'homofòbia. Un 62,9% d'aquestes agressions es produeix en espais públics (inclosos els equipaments esportius). Les persones han de poder practicar esport a Girona sense patir agressions.

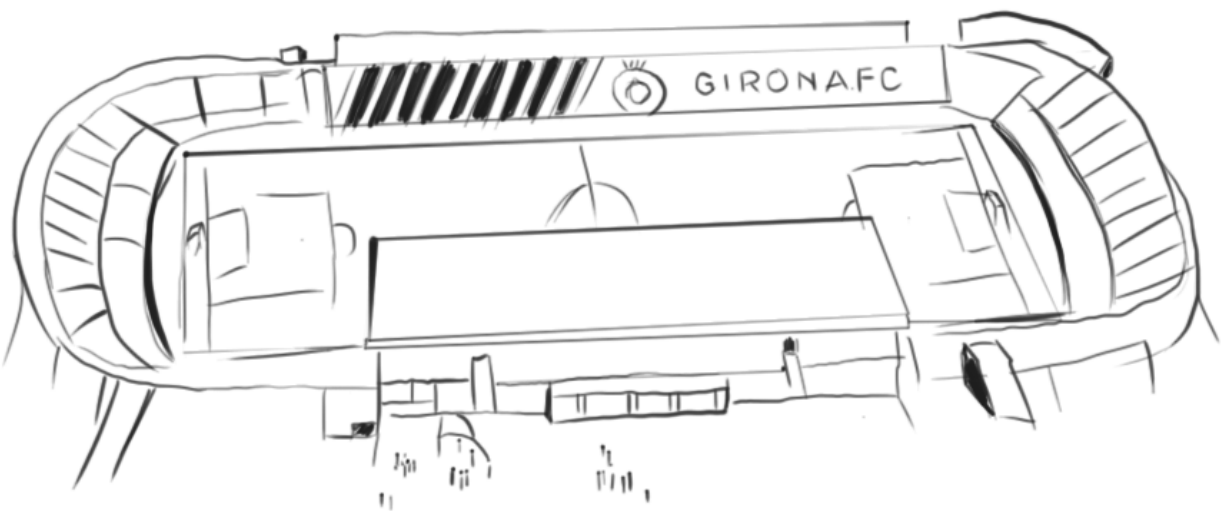
102. Tenir un sistema de beques que garanteixi la igualtat d'oportunitats i d'accés a la pràctica de l'esport.

103. Firmar un gran acord de ciutat amb les institucions, els clubs esportius i les entitats per construir un entorn de civisme, respecte i educació vinculat a l'esport en el qual es posi èmfasi sobre la lluita contra la discriminació i l'erradicació de l'homofòbia en l'àmbit esportiu.

Girona és una ciutat de cultures que comparteixen drets i deures entre els quals hi ha el respecte a la diversitat que defineix els sers humans. De l'informe de SOS Racisme, "InVisibles. L'estat del racisme a Catalunya" (2021) se'n desprèn que a Catalunya encara és necessari insistir en el respecte mutu, la bona convivència i l'educació entre persones. L'esport, que és un espai en el qual es troben persones que no es coneixen i que entraran en contacte per la dinàmica pròpia d'aquesta activitat, és un entorn adequat i pertinent per treballar el civisme, el respecte i l'educació. Girona ha de ser un model en aquesta dinàmica. Ho tenim tot per ser-ho.

La implicació de les institucions, i per tant de l'Ajuntament, és cabdal per la transmissió d'aquests valors. L'Ajuntament no pot actuar sol: ho ha de fer amb la complicitat de la resta de les administracions, institucions ciutadanes, federacions i clubs esportius. Ens ha d'unir la certesa que les llibertats s'han de correspondre amb la defensa dels valors fonamentals que hem anat aconseguint i que ens defineixen com a societat com són la llibertat de culte, la llibertat de manifestació, la llibertat de moviment i la llibertat sexual.

Haurem d'arribar a un gran acord de ciutat amb les institucions, els clubs esportius i les entitats per construir conjuntament un entorn de civisme, respecte i educació vinculat a l'esport. I que en aquest entorn hi sobrevoli la lluita contra la discriminació i l'erradicació de l'homofòbia en l'àmbit esportiu. Promoure la diversitat de gènere i combinar-ho amb la diversitat cultural serà un repte majúscul per desterrar qualsevol expressió contrària a aquests valors.

Ciutat Creadora

Girona, ciutat amb la cultura i l'educació

La riquesa cultural, patrimonial i artística defineix la identitat de Girona, una ciutat plena de ressonàncies literàries, musicals i performatives, ben lligada a les arts plàstiques, i associada al pensament de tants i tantes intel·lectuals. És per tot això que resultaria difícil entendre el nostre projecte de ciutat sense aquest fonament. Al mateix temps, entenem que la cultura i l'educació s'interrelacionen i, unides, conformen l'avantguarda contra la discriminació, fomenten la participació ciutadana amb sentit crític, impulsen el diàleg i la convivència, i faciliten l'accés a les oportunitats per a totes les persones, perquè Girona som tots i totes, i tots i totes hi cabem.

En paral·lel a la cultura i l'educació, per a nosaltres ha de discórrer la noció de memòria, allunyada de les servituds de la nostàlgia i concebuda en tant que arrel que permet a la nostra comunitat créixer, i enlairar-se cap al futur amb la determinació i l'optimisme que brollen de l'orgull de ser qui som i de la nostra capacitat per millorar. La memòria és clau per construir la identitat que tenim com a ciutat i la història de les últimes dècades encara no ha estat explicada. El relat de Girona està pendent de construir i està relacionat amb subratllar la importància de moltes veus, accions, llibres o obres d'art.

104. Enfortir la relació entre cultura i educació com a dos elements claus que defineixen Girona i que contribueixen a enfortir la cohesió social i la projecció exterior de la ciutat.
105. Donar a conèixer la història i la memòria de Girona des del passat fins a l'actualitat com a relat d'identitat de Girona.
106. Potenciar les cultures a tots els barris de Girona, que ens fan una ciutat molt atractiva per viure-hi o visitar-la, i anima la nostra cultura crítica.

“La cultura ha de ser compartida i accessible per a tothom.”

Entenem la cultura, amb l'art i el pensament, en un sentit molt ampli, abraçant tant el que s'ha identificat tradicionalment amb els actes i els productes culturals, com les noves maneres de fer i aprehendre cultura. Avui, la cultura, a més d'analògica també és digital -cada vegada més, en els nostres acostaments a la cultura cerquem experiències diferents i singulars-, i n'esperem que ens acosti les particularitats de les identitats locals, enfront de l'homogeneïtzació d'un món global. Mitjançant la cultura som capaços d'identificar les nostres fortaleses i les nostres febleses, de somiar la ciutat que volem, i de construir-la entre totes i tots.

Cultura i comunitat

La cultura es fonamenta en la nostra capacitat com a societat per enriquir-nos i fer-nos millors. En aquest sentit, defensem un programa de cultura bastit a partir de l'esforç compartit i amb voluntat d'arribar a tota la ciutadania. La "casa gran" ha d'esdevenir una "gran casa". És a dir, l'Ajuntament ha de ser percebut com una institució acollidora en dos grans àmbits. D'una banda, cuidant els seus treballadors i treballadores, i reconeixent, celebrant i incentivant la seva professionalitat, rigor i responsabilitat. De l'altra, tenint cura de la ciutadania atenent, ordenant i facilitant les seves iniciatives, en comptes d'alentir-les i entorpir-les. En l'àmbit municipal, la cultura només es construeix des de la complicitat entre l'administració i els interessos de les ciutadanes i els ciutadans. En altres paraules, l'Ajuntament de Girona ha d'estar al servei del talent de les persones que acull.

En aquest sentit, el teixit associatiu cultural gironí, d'allò més actiu, compromès i prolífic, sovint ha tingut dificultats a trobar el suport necessari per part de l'administració municipal. És per aquest motiu que volem ser capaços d'oferir a les nostres associacions -moltes d'elles ben arrelades i amb aportacions d'una vàlua innegable, com ara els Amics de la UNESCO de Girona i els Amics del Museu d'Art de Girona, entre moltes altres- les facilitats, els espais i els recursos adequats perquè puguin continuar enriquant el nostre panorama cultural amb totes les seves iniciatives.

La cultura ha de ser compartida i accessible per a tothom. Així, tant els equipaments com els esdeveniments han de ser un element enriquidor per a tots els barris. En aquest sentit, és fonamental el paper de les Biblioteques de Girona i de la Xarxa de Centres Cívics, tant per la qualitat dels seus serveis com per la voluntat de cohesió social amb què els desenvolupen. En paral·lel, també cal fomentar iniciatives com La Volta, al barri de Sant Narcís, que treballen la cultura des de les nocions de proximitat i comunitat veïnal. El repartiment dels equipaments culturals ha de servir per filar una xarxa que dibuixi i sostingui un recorregut on tant la ciutadania local com els visitants entenguin la cultura com un fet quotidià, de proximitat i amb el qual sentir-se preocupats.

Una ciutat potent culturalment és aquella que sap estrènyer llaços amb moltes altres poblacions. Començant per l'àrea urbana de Girona, cal cuidar i potenciar les sinergies amb veïns com Salt, Sarrià de Ter, Vilablareix i Fornells de la Selva. De la mateixa manera, s'han d'iniciar o continuar compartint propostes amb poblacions en un radi més ampli, com Banyoles o Celrà, i, encara més enllà, Olot, Figueres i, fora de la província, Barcelona. Les oportunitats en aquest sentit s'emmarquen en àmbits d'interès múltiples que abasten des del patrimoni historicoartístic a l'art contemporani, passant per les arts performatives i la gastronomia, entre altres.

Si les administracions s'entenen, la ciutat hi surt guanyant. En tenim exemples en tots els àmbits, i en el de la cultura la Biblioteca Pública de Girona Carles Rahola n'és un d'especialment reeixit -gràcies a la complicitat entre el consistori, el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat, comptem amb un equipament cultural de primera magnitud a l'Eixample gironí. És la nostra voluntat, per tant, continuar bastint ponts fonamentats en el diàleg i la confiança amb els Ministeris d'Espanya, la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Girona i totes aquelles administracions amb les quals compartim interessos comuns.

En aquesta línia de treball participatiu, ja l'any 2000 es va constituir un Consell de les Arts que havia de promoure el debat i generar consensos entorn de les polítiques culturals de la ciutat. Infrutilitzat o inactiu durant els últims anys, en defensem la recuperació per tal que el lideratge cultural municipal compti amb el suport d'una plataforma d'experts actius en el disseny d'estratègies que, en última instància, han de servir per treballar en benefici dels creadors i creadores, dels agents i equipaments culturals, i dels públics i consumidors d'art i cultura.

A l'hora d'enfortir els llaços entre els membres d'una comunitat, resulten essencials els referents, els noms propis i, fins i tot, el record de persones anònimes o col·lectius que expliquen d'on venim i perquè som com som.

És per això que estudiar l'obra dels nostres pensadors i artistes més rellevants és una prioritat, tot reivindicant-los a través de la presència de les seves obres en espais i equipaments públics.

- 107.** Facilitar la relació de l'Ajuntament amb els seus treballadors i treballadores, i amb la ciutadania.
- 108.** Donar suport al teixit associatiu cultural gironí.
- 109.** Diversificar l'oferta cultural entre tots els barris de la ciutat.
- 110.** Mancomunar esforços amb altres poblacions, endegant, continuant o intensificant, segons correspongui, projectes compartits.
- 111.** Fomentar l'entesa entre l'Ajuntament de Girona i altres administracions en defensa dels interessos i el benefici de la ciutat.
- 112.** Reactivar el Consell de les Arts de Girona convertir-lo en una eina de servei per al disseny d'estratègies que assegurin el suport als creadors, els agents culturals i els públics.
- 113.** Fer ben presents la memòria i l'obra dels referents intel·lectuals i artístics de casa nostra en els espais i equipaments públics.
- 114.** Incentivar el turisme cultural i el turisme creatiu com a oportunitats per a la ciutadania.
- 115.** Defensar l'ús del català com a llengua vehicular a l'Ajuntament i fomentar el seu ús entre la ciutadania.

La cultura permet fórmules turístiques que, amb la complicitat de la Universitat de Girona i el sector empresarial, hem de potenciar i posar al servei de la ciutadania: ens referim al turisme cultural i al turisme creatiu. El turisme cultural s'adreça a un tipus de visitant que, atret per la identitat del lloc de destí, contribueix amb el seu pas a sostenir-lo. Per la seva banda, el turisme creatiu s'adreça als visitants que cerquen desenvolupar el seu potencial creatiu mitjançant experiències singulars. Tant un com l'altre són models d'èxit en totes les ciutats en les quals s'implanta, i Girona, amb tot el seu patrimoni, tant tangible com intangible -des de l'arquitectura fins a la gastronomia- compta amb tots els elements per a una explotació turística rendible, sostenible i endreçada. Tots aquests aspectes centrats en la idea de comunitat no es poden deslligar de la llengua catalana com a patrimoni intangible de casa nostra, cabdal a l'hora de cohesionar la societat i la cultura pròpies. Per aquest motiu, en defensem l'ús com a llengua vehicular a l'Ajuntament de Girona i en volem fomentar l'ús entre la ciutadania mitjançant la reivindicació dels nostres autors i autores, i d'accions que esperonin la nova creació.

“La col.laboració entre les administracions és clau per a les grans inversions. Treballar la lleialtat institucional és tan important com mantenir el màxim grau d'exigència a favor de Girona”

Equipaments i esdeveniments per a una ciutat creadora

La riquesa cultural, patrimonial i artística de Girona resulta innegable. Ara bé, des de l'Ajuntament cal articular-ne un ús fonamentat i pensat tant per a la ciutadania gironina com per als visitants que arriben a casa nostra, i, alhora, s'ha d'integrar en discursos fonamentats i orientats cap a una visió clara de ciutat creadora.

Malgrat la innegable importància dels equipaments culturals com a centres múltiples des dels quals articular la producció, la mediació i la recepció de la creació i el pensament, el cert és que en els últims anys s'ha preferit desplaçar l'interès i els esforços molt més cap a esdeveniments tan multitudinaris com circumscrits a lapses temporals molt breus. La nostra aposta, ben diferent, implica atendre les dues necessitats: d'una banda, reconeixent l'esforç dels nostres museus, centres cívics i biblioteques, així com del Bòlit -Centre d'Art Contemporani-, el Centre Cultural La Mercè, l'Auditori de Girona, el Teatre Municipal de Girona o el Modern -Centre Audiovisual i Digital-, entre altres, i atenent les seves necessitats per tal que puguin continuar oferint dia rere dia serveis d'innegable qualitat i, sens dubte, necessaris per a la cohesió social i el nostre creixement individual i col·lectiu; de l'altra, continuar cuidant i fomentant els festivals i els esdeveniments que amplien un calendari cultural gironí que ha de presentar-se ben nodrit amb música, teatre, dansa, gastronomia, art urbà i tantes altres possibilitats -a tall de re

- 116.** Dotar dels suports necessaris als equipaments gironins que han de mantenir la cultura de base i, alhora, promoure tant els esdeveniments de qualitat que en complementin i amplien l'oferta, com tots aquells que formen part de les nostres tradicions.
- 117.** Bastir discursos i fórmules de cooperació entre els equipaments culturals públics, tant municipals com d'altres administracions, i privats.
- 118.** Tancar l'acord amb el Ministeri de Cultura per a la construcció de l'Arxiu Provincial en terrenys municipals.
- 119.** Crear un Espai de Cultura Contemporània, tot ampliant l'abast de la idea inicial d'un Museu d'Art Contemporani.

cordatori, podem parlar de Temporada Alta o Ibercamera, entre molts altres. Esment a banda mereixen totes aquelles manifestacions populars d'incalculable valor que, gràcies a la cura d'associacions veïnals i entitats diverses, es manifesten amb la forma de festes i aplecs, tot omplint els carrers i les places amb la força de tradicions avials que hem de saber mantenir vives, perquè continuen explicant d'on venim, qui som i qui volem ser.

En aquest sentit, i tot insistint en la importància de mancomunar esforços entre les persones i entre les institucions, defensem un treball profund entre tots els equipaments i centres culturals gironins, tant si són de titularitat municipal com d'altres administracions o privades, per teixir i reforçar els relats que han d'explicar la diversitat, la idiosincràsia, la història i les expectatives d'una identitat, la gironina, que no només s'explica des de la ciutat mateixa, sinó també des d'un territori més ampli. Així, plataformes com la de Girona Cultura o marques com la de Girona Museus i Girona Episcopal, per esmentar-ne algunes mostres, poden créixer i se'ls hi poden sumar altres. Alhora, es poden estudiar nous intercanvis, col·laboracions i vies de cooperació -per exemple, bastint discursos complementaris i compartint espais entre el Museu d'Història de Girona i la seu gironina del Museu d'Arqueologia de Catalunya. Un altre aspecte a destacar en aquest bloc dedicat als esforços compartits passa pel foment de les inversions privades, ja que en un ecosistema cultural modern i potent, la responsabilitat sostinguda des del sector públic ha de comptar amb suports i iniciatives privades.

Si bé estem d'acord en la importància de la memòria a l'hora de construir un relat

amb identitat, encara som l'única capital de província de l'Estat que no disposa d'un Arxiu provincial a l'altura de les seves necessitats quant a espais, recursos i tecnologia. Les converses per construir-lo van començar l'any 2011, i d'ençà que es va fer patent que la fórmula més viable per resoldre'n la ubicació passava per una permuta de terrenys entre l'Ajuntament de Girona, que cedia un solar municipal situat a Fontajau, i el Govern central, que cedia l'edifici de l'antic convent de Sant Josep, on ja hi ha hagut ubicat l'Arxiu durant anys, l'Estat preveu el 2021 una partida de 13.500.000 euros per construir-lo. Malgrat això, la negativa a escenificar un acord amb l'administració de l'Estat bloqueja la possibilitat que el nou Arxiu provincial sigui una realitat per a tots els gironins i gironines. Ben contràriament, des del PSC entenem que, quan una administració està disposada a invertir en una infraestructura que pot afavorir la capitalitat de Girona, l'actitud del Govern municipal ha de ser decidida en la defensa dels interessos de la ciutat i, alhora, oberta al diàleg, intel·ligent, pragmàtica, responsable i positiva. És per això que ens mantenim fermes en la defensa d'aquest equipament, que, d'una banda, ha de prestar l'accés a la informació pública en un espai modern i a l'altura dels seus continguts, i de l'altra, ha de dinamitzar l'activació econòmica, social i cultural del barri de Fontajau, que ha suportat prou incompliments durant els últims anys i es mereix una intervenció decidida per integrar-lo plenament a la ciutat com la referència de la banda nord del Ter.

“Les cultures defineixen la diversitat pròpia d'una ciutat i Girona cada vegada és més una ciutat oberta al món, on hi ha barris que poden oferir productes dels cinc continents del planeta.”

Girona reivindica des de fa molt temps la necessitat d'un Museu d'Art Contemporani des d'on preservar la memòria d'unes generacions d'artistes recents que ara mateix no es troben representats com mereixen, i des d'on articular una identitat col·lectiva gironina i atiar la reflexió crítica sobre nosaltres mateixos. Aquest projecte, liderat històricament pel PSC, és abandonat fins a la compra del fons Santos Torroella. Els diferents governs de Junts han volgut ubicar-lo, sense fer-ho mai, a Casa Pastors. Aquest equipament artístic i cultural, per a nosaltres indefugible, mereix una atenció molt més acurada. Per aquest motiu, el defensem distanciant-nos diametralment de la proposta de Junts i Esquerra en tres aspectes: en primer lloc, plantejant la necessitat d'estudiar i catalogar els diferents fons municipals per bastir relats adequats i a partir dels quals començar a oferir propostes de contingut tant en forma d'estudis com d'exposicions i altres tipus d'accions; en segon lloc, considerant inadequada la ubicació a la Casa Pastors -per les dificultats insalvables que la seva arquitectura planteja davant de la conversió en espai expositiu, i per la nul·la conveniència de continuar concentrant equipaments culturals al Barri Vell-, essent altres emplaçaments molt més viables arquitectònicament i quant a localització, com el Garatge Forné, pròxim a l'estació de tren; i, en tercer i últim lloc, reconduint el concepte clàssic de museu cap a una concepció més ambiciosa i coherent amb les necessitats del nostre temps, la d'un Espai de Cultura Contemporània amb sales d'exposició de llarga durada i temporals, espais de recerca, creació i vida comunitària, i acollint altres projectes de ciutat, per bé que puguin tenir identitats pròpies i diferenciades - ens referim, per exemple, al Bòlit, Centre d'Art Contemporani de Girona, model d'èxit que requereix un major suport i, fins i tot, d'espais més adequats per a les seves activitats.

Ciutat Educativa

La ciutat de les oportunitats

Girona ha de ser un espai per a tothom, on puguem projectar-nos cap al que és universal des de la vàlua del què és local, i on cada persona compti amb les eines, estratègies i suports per donar resposta als reptes d'una societat tan complexa com la del nostre temps. Per aquest motiu, l'educació és un dels aspectes fonamentals de la nostra visió de ciutat: només amb una educació de qualitat podem contribuir a la formació de ciutadanes i ciutadans del present, lliures, competents, conscients del llegat que hereten i, alhora, capaços de mirar cap al futur per transformar i millorar el món en un marc de valors compartits. En tant que l'educació és responsabilitat de la comunitat en conjunt -s'educa a casa, als centres educatius, amb la formació reglada i la no reglada, a l'espai públic, en la intimitat i en els actes multitudinaris, arreu i tothora, en definitiva-, l'Ajuntament s'ha de mostrar sempre amatent en matèria educativa, i ha d'estar disposat a atraure el talent i a tenir cura de la ciutadania.

Ningú no ha de quedar enrere en el seu camí cap a l'èxit. Per dur a la pràctica aquesta exigència, cal fomentar una equitat real -és a dir, oferir oportunitats a tothom, adaptades a les seves necessitats personals i als seus contextos- i s'ha de combatre amb fermesa la

Propostes

- 120.** Fomentar l'equitat i combatre la segregació des del Consell Municipal d'Educació, vetllant per l'eficiència del mapa escolar i d'una reserva de places igualitària, i oferint suport a qui més ho necessiti, tant en l'educació reglada com en la no reglada i el lleure, i també amb el transport escolar.
- 121.** Potenciar la xarxa d'escoles bressol municipal, i agilitzar i augmentar el suport a les escoles d'Infantil i Primària sostingudes amb fons públics mitjançant les inversions i l'atenció necessàries.
- 122.** Promoure centres educatius segurs, juntament amb els seus entorns.
- 123.** Incentivar projectes innovadors que contribueixin a la millora dels resultats educatius, la cohesió social i l'abandonament escolar, i, paral·lelament, fer una aposta clara per estudis professionalitzadors com els dels Cicles Formatius.
- 124.** Teixir complicitats amb la comunitat i les administracions educatives per arribar a consensos constructius i positius per a totes les parts i, alhora, per fer front a pèrdues com les de l'ESO a l'Institut Narcís Xifra del barri del Pont Major, o de tantes línies de Batxillerat per tota la ciutat.

segregació escolar -això és evitar que l'alumnat més vulnerable es concentri en uns centres, mentre que la resta es concentra en uns altres. Per ajudar els centres educatius a assolir els seus objectius de cohesió social a través de l'equitat i la lluita contra la segregació, és fonamental continuar donant suport al Consell Municipal d'Educació i les seves comissions, així com vetllar per l'eficiència del mapa escolar en les etapes d'educació Infantil, Primària i Secundària. S'ha de lluitar contra la desigualtat oferint les oportunitats adients a qui tingui més dificultats per aconseguir-les, des de l'escola bressol fins a la Secundària, tenint presents aspectes també com la reserva de places, el transport, i les activitats complementàries i de lleure.

De la mateixa manera que cal potenciar la xarxa d'escoles bressol municipal, les escoles d'Infantil i Primària sostingudes amb fons públics han de comptar amb un Ajuntament que en satisfà les demandes quant a equipaments i manteniment, així com pel que fa a inversions massa temps desateses, per tal que els seus professionals puguin desenvolupar la seva feina amb els nens i nenes de la millor manera possible.

D'altra banda, l'Ajuntament, en col·laboració amb la comunitat educativa, les associacions, els serveis sanitaris i els cossos policials, entre altres, també ha de contribuir a fer dels centres educatius espais protegits contra l'assetjament, l'homofòbia i altres formes de violència contra els individus i la seva llibertat de ser i estar. Al mateix temps, cal garantir entorns segurs i saludables per a les escoles i la resta de centres educatius.

“Ningú no ha de quedar enrere en el seu camí cap a l'èxit. Per dur a la pràctica aquesta exigència, cal fomentar una equitat real -és a dir, oferir oportunitats a tothom.”

En la mateixa línia d'acompanyament a la feina dels mestres, els professors i el personal no docent que, dia rere dia, s'esforcen per oferir el millor als seus alumnes i contribuir a la millora dels resultats educatius, la cohesió social i l'abandonament escolar, és important dotar de mitjans als projectes bastits sobre els valors de la societat d'avui, en català dins d'un marc plurilingüe, que aprofitin la mirada deductiva de les ciències i la intuïtiva de les arts, així com la transformadora de la tecnologia, i que es desenvolupin en els terrenys tant de l'especulació acadèmica com de l'experiència aplicada.

Al mateix temps, calen sortides per als joves amb més dificultats en els estudis, mitjançant col·laboracions entre els centres educatius, el Servei Públic d'Ocupació de Catalunya i el Servei Municipal d'Ocupació. També els estudis professionalitzadors, com els Cicles Formatius, han de rebre una atenció especial, ja que l'especificitat de les seves necessitats requereixen sinergies entre molts actors.

L'educació és un àmbit especialment sensible i amb repercussions a curt, mitjà i llarg termini, de manera que s'ha de tractar des de consensos amplis i amb una gran capacitat d'anàlisi de necessitats, de capacitat de resposta davant dels canvis, i de projecció cap al millor dels futurs.

És per aquests motius que el consistori ha de ser capaç d'escoltar i donar resposta a les necessitats de la comunitat educativa i, alhora, ha de poder escoltar, pensar i pactar amb tots els agents implicats, des de les Associacions de Famílies d'Alumnes fins al Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya. Així, actualment, l'Ajuntament ha de fer front a greuges incomprensibles com la pèrdua de l'ESO a l'Institut Narcís Xifra del barri del Pont Major, o l'eliminació generalitzada de línies de Batxillerat en molts centres de la ciutat de Girona.

125. Demanar al govern de la Generalitat la recuperació de l'ESO a l'Institut del Narcís Xifra a Pont Major.

126. Continuar compromesos amb els principis de la Carta de Ciutats Educadores, promovent polítiques educatives molt àmplies a la xarxa d'equipaments municipals, i proveint de recursos als caus, associacions i col·lectius que duen a terme tasques educadores.

D'ençà de l'any 1990, quan al Ple de l'Ajuntament es va signar la Carta de Ciutats Educadores, Girona ha d'oferir a tota la seva ciutadania formació en valors i pràctiques democràtiques fonamentades en el respecte, la tolerància, la participació, la responsabilitat i l'interès per la defensa d'allò que és públic. Hem de continuar avançant amb decisió, per tant, en aquesta empresa mitjançant polítiques educatives d'espectre molt ampli, pensades per a totes les franges d'edat, i per al màxim nombre de perfils socials i culturals: la formació al llarg de la vida i de proximitat -als barris, mitjançant equipaments com els centres cívics- també és un dels nostres eixos educatius. D'aquesta manera, la ciutat ha de promoure l'educació en la diversitat, la cooperació i la pau, combatent qualsevol forma de discriminació i defensant el diàleg, fomentant la participació crítica i corresponsable.

Així, el govern municipal haurà de dotar la ciutat educadora dels espais, equipaments i serveis públics adients al desenvolupament de tots els seus habitants, posant un èmfasi especial en les associacions i col·lectius que estan duent a terme tanta i tan bona feina educadora.

La ciutat del talent i el talent de la ciutat

Més enllà del fet que les famílies puguin triar el centre educatiu dels seus fills en funció dels projectes i plans pedagògics que s'hi donin, l'educació ha d'estar a l'abast de tothom com a objectiu bàsic de la comunitat i com a mecanisme per a la formació en valors i pràctiques democràtiques. Un Ajuntament ha de garantir el desenvolupament de la intel·ligència en la ciutat que governa, perquè el talent sigui un dels factors d'influència del creixement personal de les persones en edat de formació. Aquesta és una de les expressions fonamentals de la igualtat d'oportunitats entesa com la circumstància social en la qual la probabilitat d'èxit no està influïda per l'origen social. La intel·ligència és present a tots els barris de Girona sense distinció de classe. I en aquesta realitat, si no es preveuen els mecanismes necessaris a favor de la promoció d'aquesta intel·ligència, s'adoba el terreny perquè les persones que han nascut en un entorn vulnerable perdin l'opció d'accedir als recursos que els permetran desenvolupar les seves capacitats.

El Ple de l'Ajuntament de Girona ha debatut més d'una vegada que els nens i els joves que tenen concedides les beques-menjador comptin també amb la gratuïtat dels llibres de text. Aquesta és una acció política que contribuiria a enfortir les possibilitats que tota aquesta mainada tanqui el cicle de la seva formació, accedeixi a l'ensenyament superior i obtingui un punt de partida per al seu desenvolupament

- 127.** Assegurar l'accés gratuït als llibres escolars a tots els beneficiaris de les beques-menjador.
- 128.** Incrementar les partides per a beques, i millorar-ne la difusió per tal que arribin al màxim nombre de beneficiaris possible, en un marc de captació de talent que garanteixi la igualtat d'oportunitats en el desenvolupament de les capacitats de tots els joves de la ciutat.
- 129.** Crear una Escola d'Art a Girona, amb la complicitat del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya, i que es trobi a La Mercè.

professional, que li assegurí la plena integració social, la independència econòmica i la satisfacció personal.

Les beques que ofereix l'Ajuntament de Girona, que han estat aprovades per diferents governs, no tenen una estructura unificada i eficient de difusió i d'accés, i en molts casos, a més, requereixen majors dotacions pressupostàries. Algunes de les beques que obren grans oportunitats a les persones joves són molt poc visibles i atrauen una quantitat de sol·licituds molt minsa -per exemple, les Beques ajuda d'allotjament universitari a Girona i Barcelona, o la Beca 8 de març-; d'altres, en canvi, han tingut una major difusió i s'han consolidat com una opció fins al punt que la majoria dels sol·licitants en queden exclosos quan s'atorguen -és el cas dels Ajuts Girona Kreas. En tot cas, el sistema de beques ha de ser més ambiciós i tenir l'objectiu de convertir-se en un estímul real a l'excel·lència i a la igualtat d'oportunitats.

Una altra vella reivindicació és la d'uns estudis reglats en l'àmbit de la creació visual i plàstica. Així, juntament amb l'oferta docent en música, teatre i audiovisuals que ja existeix a la nostra ciutat, que també cal millorar i potenciar, s'ha de treballar per fer realitat una Escola d'Art, llargament reivindicada, que ofereixi uns estudis professionalitzadors en un camp que, de moment, obliga a aquelles persones que hi estan interessades a marxar de Girona. Sense perjudici que pugui comptar amb altres seus, aquesta Escola d'Art trobarà un emplaçament idoni a La Mercè de Girona, equipament cabdal per a la cultura gironina que disposa tant dels espais com de l'experiència necessaris per acollir un centre d'aquestes característiques.

Universitat

La recerca científica és un factor essencial per augmentar la riquesa de la nostra societat i construir la cultura que ens defineix com a ciutat. La recerca és un element imprescindible i, per això, la volem incentivar a través del desenvolupament de l'economia amb criteris de sostenibilitat i de competitivitat. Creiem que cal mantenir i si cal millorar les infraestructures de recerca a la Girona i que el govern de la ciutat estableixi una direcció concreta per protegir aquest àmbit, per facilitar la promoció del talent, apropar les ciències al conjunt de la ciutadania, aplicar el coneixement en la presa de decisions estratègiques.

El sistema de recerca i innovació tecnològica de Girona té centres destacats, entre els quals hi sobresurt la Universitat de Girona, que té un paper cabdal en la formació, la investigació i la difusió tan dels resultats de les investigacions com dels investigadors que les recullen. El Parc Científic i Tecnològic de la Universitat de Girona i la Fundació Privada d'Investigació Biomèdica de Girona Doctor Josep Trueta (IdibGI) també formen part d'aquest sistema, l'enforteixen i el consoliden com un pol de referència en l'àmbit de la investigació a Catalunya i a Espanya. Aquest és un marc que ofereix a Girona un ventall d'avantatges que hem de tenir present.

La recerca i la investigació generen coneixement. I en aquest context és vital que el coneixement trobi canals de transmissió. L'Ajuntament hi pot jugar un paper aportant recursos econòmics i tècnics; dissenyant i aplicant mesures destinades a garantir un major

- 130.** Obrir recursos per a la recerca i la innovació impulsats des de la Universitat de Girona.
- 131.** Construir un context i les condicions adients en habitatge assequible i mobilitat de qualitat per atreure talent a la ciutat.
- 132.** Crear programes europeus a escoles i a instituts per estimular vocacions científiques i de lletres, alhora que vetllar per la igualtat d'oportunitats.
- 133.** Formar una aliança estratègica entre ciència, cultura, innovació i creativitat amb un enfortiment del vincle entre Universitat de Girona i ciutat.
- 134.** Impulsar esdeveniments culturals i científics on hi hagi una col·laboració integral entre Girona i les universitats de la ciutat.
- 135.** Obrir línies de suport econòmic a projectes innovadors vinculats a cultura, ciència i creativitat local.
- 136.** Estructurar mecanismes per augmentar la presència equitativa de dones en l'àmbit científic, tecnològic i universitari.
- 137.** Facilitar les condicions a nous projectes culturals o científics, perquè tinguin possibilitats d'instal·lar-se en baixos buits de la ciutat des d'on puguin desenvolupar el seu propi projecte.

138. Crear premis vinculats a la protecció i explicació científica del patrimoni material i immaterial de la ciutat.

139. Obrir línies d'investigació cultural per potenciar espais i llocs de trobada i de memòria de la ciutat de Girona.

reconeixement i més oportunitats per als investigadors; i a captar i retenir talent. L'impuls de polítiques públiques destinades a potenciar i difondre la recerca ens farà una ciutat més forta. Incorporar mesures per augmentar la presència de dones en aquest context d'investigació ens farà una ciutat més competitiva.

Aquesta proposta ens exigeix reforçar l'aliança entre ciència, innovació, cul-

tura i creativitat a través de projectes de creació artística, de ciència aplicada i empenedoria social i econòmica. I ens reclama que aquests projectes siguin visibles a la ciutat. Hem de promoure línies de finançament i ajudes per a projectes d'innovació impulsats i desenvolupats pels centres de recerca i innovació de Girona. Hem d'establir, també, un sistema d'actuacions específiques destinades als projectes gironins vinculats a la innovació. I hem de comunicar aquestes accions per fer-les arribar a la ciutadania i convertir-les en mecanismes efectius de desenvolupament d'aquest sector a Girona. Mobilitzarem recursos i actuarem sobre la fiscalitat, la legislació i la burocràcia per al bon funcionament d'aquestes mesures.

Estimularem la transferència del coneixement entre els sectors de recerca i el teixit empresarial. Ja hem dit que aquesta transmissió és fonamental per fer girar la roda d'una nova productivitat i, per tant, per generar nous camins en els processos de creació de llocs de treball. Això ho farem a través de trobades, congressos i altres esdeveniments relacionats amb el coneixement i l'empresa. Apostarem per millorar les condicions d'aquesta transmissió de la informació científica cap als ciutadans, per definir mecanisme que garanteixin la recerca als centres educatius i de lleure, a les associacions professionals i als esdeveniments culturals de la ciutat. Volem promoure cursos, tallers i activitats que posin èmfasi en la connexió entre les ciències i la vida quotidiana, que assegurin que l'aprenentatge estigui basat en la igualtat i la no segregació de les professions.

La Girona verda

L'urbanisme i la utilitat pública

L'urbanisme de Girona és tota aquesta barreja de persones, coses, interessos de tota mena; de molts elements diversos que, malgrat que funcionen d'una manera independent, es relacionen els uns amb els altres i exerceixen una acció que els consti- tueix com una unitat.

El conjunt de to- tes aquestes coses, sobretot en la part que es pot percebre amb els sentits, constitueix un orga- nisme que s'anome- na ciutat. I l'acti- vitat humana que es desenvolupa en un espai teòricament tancat és el que s'anomena urbanisme. La concepció de la ciutat com un sol cos, no ha estat la norma a partir de la qual s'han desen- volupat les políti- ques urbanístiques a Girona.

Les solucions que s'han donat, si és que n'hi ha hagut, han arribat condi- cionades per una visió fragmentada de la ciutat i s'han concentrat a resoldre problemes amb un abast parcial sen- atendre les causes profundes que em- mascaraven els conflictes urbanís- tics. El que fa veritablement interessant l'urbanisme és l'aportació d'una visió de conjunt per resoldre els problemes més importants de cada època, que en el cas de l'anar i venir del temps que ens ha tocat viure, tenen relació amb la neteja, la mobilitat, l'accés a la ciu- tat, l'equilibri entre la compressió i la descompressió urbana, el control de la contaminació i la naturalització de

Propostes

- 140.** Engregar la reforma del carrer Barcelona per reduir-ne el trànsit, entregar el carrer als vianants i a les bicicletes, can- viar-ne els sorolls, eixamplar i enjardinar les voreres, reactivar-ne l'activitat econòmica i construir una nova línia de vida que apropi dues zones de la ciutat que fins avui només s'han vist de lluny.
- 141.** Concebre el desenvolupament urbanístic de Girona com un can- vi social que lligui la mentalitat actual, amb la cultura de pre- servació del medi ambient per donar mida humana a la ciutat, reduir els gasos contaminants, millorar la connexió dels barris i afavorir la vida veïnal.
- 142.** Repartir l'espai urbà i decan- tar-lo a favor de les persones que van a peu per construir itineraris que estimulin les activi- tats de mida humana.
- 143.** Donar continuïtat als espais públics per evitar la creació de deserts urbans que, generalment s'identifiquen amb la insegure- tat.
- 144.** Crear una nova estructura d'aparcaments que doni servei a les persones que aparquen el cotxe al carrer com a punt de partida per a la transformació de Girona en un espai alliberat de vehicles i alleugerit de contami- nació.

l'espai públic, la creació de zones de relació ciutadana o la connexió entre els barris. Posem per cas el punt de partida que representa la construcció de la clínica Girona al capdamunt del carrer Barcelona, la seva influència en el naixement d'un nou centre d'activitat ciutadana allunyat del centre i en els canvis en la mobilitat a la ciutat. El nostre pla és demostrar que el transport públic pot funcionar d'una manera més efectiva i constituir un recurs, no només per les persones que viuen allunyades del centre, sinó per tots els gironins i gironines que es vulguin desplaçar d'una banda a l'altra de Girona. He parlat amb una bona colla de famílies que m'han dit de quina manera els canviaria la vida saber que el transport públic és un servei realment disponible per tothom. Prestar un servei a la comunitat a través de la ruta pel carrer Barcelona connecta amb aquesta necessitat, amb la reforma de tot el traçat urbà i, en conseqüència, amb l'urbanisme.

La reforma del carrer Barcelona serveix per explicar com l'urbanisme canvia i millora la vida de les persones en una ciutat. És una obra d'utilitat pública. Fa anys que parlem de com s'ha de transformar, de com s'hi ha de reduir el trànsit per entregar el carrer als vianants i a les bicicletes; per canviar-ne els sorolls, per eixamplar i enjardinar les voreres, per reactivar-ne l'activitat econòmica i construir una nova línia de vida que apropi dues zones de la ciutat que fins avui només s'han vist de lluny. El nostre pla és demostrar que intervenir en els projectes parcials amb la perspectiva de fer-ne una de més gran funciona i és una inversió que s'amortitza molt ràpidament. Pensar en la finestra de quatre anys que ens poden atorgar els ciutadans per oferir als nostres fills l'oportunitat d'heretar la ciutat i el món que es mereixen, es fa encara més important entendre que al govern municipal es poden construir grans coses fent bé les aparentment modestes.

Hem d'entendre que el desenvolupament urbanístic de Girona suposa, en el fons, un canvi social. Per ordenar aquest canvi hem de plantejar una reflexió per aportar idees, conceptes i un encaix legal que no entrin en conflicte amb la mentalitat actual, amb la cultura de preservació del medi ambient per donar a la ciutat una mida humana; amb la determinació per reduir els gasos contaminants, la connexió dels barris o la reforma de les places i els carrers per afavorir la vida veïnal amb els mitjans econòmics, legals i administratius que constitueixen la síntesi de la planificació urbanística. Ildefons Cerdà parlava de «fer rural el que és urbà i urbanitzar el que és rural». És una frase que no s'ha d'entendre des d'un punt de vista de l'espai o estrictament físic. Per a Cerdà, fer rural el que és urbà no consistia només en introduir trossos de natura a cada casa, a cada illa de cases o a cada barri, sinó en fer compatibles la quietud i l'aïllament propis de l'entorn rural amb el moviment i la sociabilitat de la ciutat.

Això és el que voldríem per Girona.

L'espai públic entès com la casa de tots dona un sentit profund a la idea de ciutat i atorga carta de naturalesa al ciutadà. Abans de l'aparició dels cotxes les persones ocupaven l'espai públic. Els ciutadans ho eren tot i el paisatge d'una ciutat es conformava amb la presència de persones a peu o traginant embalums, carros i carretes que confegien un moviment caòtic sense restriccions. Els mercats, les festes, els jocs, l'activitat de les persones eren possibles sense influir en la funcionalitat urbana. A partir de l'aparició de l'automòbil la manera com s'ocupava l'espai públic es va fer incompatible amb l'objectiu dels vehicles d'anar d'un punt a l'altra de la ciutat tan de pressa com fos possible; el centre dels carrers van ser pels cotxes i les voreres es van reservar per les persones que anaven a peu de manera que els ciutadans es van convertir en vianants. Els cotxes es van apoderar de tots els trams de l'estructura urbana i aquest domini ha arribat fins avui.

En general, els desenvolupaments urbans atorguen fins a un 70% dels carrers als cotxes. Hores d'ara, amb la finalitat de tornar als ciutadans la seva carta de naturalesa, hi ha una tendència a restringir el dret de pas dels vehicles a l'interior de les noves cèl·lules urbanes, a l'interior de les quals les persones deixen de ser vianants per tornar a la seva condició de ciutadans i ciutadanes. Això lliga amb la idea que el repartiment de l'espai es decanti cap a les persones que van a peu i que els itineraris que es formin tinguin un grau d'interacció alt amb les activitats de mida humana. Una interacció elevada permet un bon repartiment dels espais públics i la continuïtat d'aquests itineraris evita la creació de deserts urbans que, generalment s'identifiquen amb la inseguretat.

Els governs convergents dels últims quinze anys han tingut la possibilitat de planificar una nova ciutat a partir d'actuacions parcials i els resultats d'aquesta planificació han estat altament decebedors. Girona no és millor avui que fa quinze anys. Els barris no tenen una connexió que els integri en un organisme urbà cohesionat en el què la distància social s'hagi reduït de manera significativa a través d'un urbanisme raonat i adaptat a les condicions naturals de la ciutat. Els cotxes continuen ocupant la major part del traçat i l'estructura viària no està pensada d'una manera decidida a favor dels desplaçaments a peu o amb bicicleta; l'absència d'una planificació adaptada l'urbanisme modern ha suposat un deteriorament de la qualitat urbana i el tràfic de cotxes és un factor de disfuncions.

145. Incorporar una nova dimensió de l'espai públic que inclogui el conjunt de variables que formen el confort tèrmic, la llum i les ombres, la canalització de l'aire o el paisatge de colors i de fresses.

146. Habilitar aparcaments dissuasius als afores connectats amb el teixit urbà de la ciutat amb un cost raonable, amb itineraris i freqüències estables tant per als residents com per als gironins i gironines ocasionals.

La nostra idea és multiplicar els usos i la funció de l'espai públic amb la finalitat que les persones ocupin tota la ciutat i alliberar la major part de les zones destinades a la circulació i l'aparcament dels vehicles privats. És un projecte que haurem d'explicar bé, que s'haurà de planificar amb el pensament posat en les persones que viuen a Girona i que no tenen una plaça d'aparcament privada; és un projecte que haurem de vincular necessàriament amb la creació d'una nova estructura d'aparcaments que doni servei a totes aquestes persones. I fins que no tinguem resolt aquest preàmbul, no serà possible engegar la transformació de Girona en un espai alliberat de cotxes i, per tant, alleugerit de contaminació. Amb el desenvolupament d'aquestes polítiques de recuperació es poden alliberar una superfície de fins al 75% de l'espai públic reduint els usos per al tràfic motoritzat i l'aparcament a la mínima expressió. El que proposem, en definitiva, és incorporar una nova dimensió de l'espai públic que incorpori en el seu disseny el conjunt de variables que formen el confort tèrmic, la llum i les ombres, la canalització de l'aire o el paisatge de colors i de fresses. Si l'espai públic és el receptor del conjunt de les activitats urbanes, en l'espai públic hi cristal·litzaran les característiques que definiran Girona, que projectaran un nou paisatge visual i sonor i establiran un marc d'intercanvi i de convivència.

Per encarar tots aquests nous desafiaments s'ha de canviar l'enfoc i els paràmetres de referència que s'han fet servir fins ara en l'urbanisme a Girona. Això no vol dir que hàgim de prescindir de l'urbanisme ortodox i que ens haguem d'embarcar en experiments amb un resultat incert. Vol dir que hem de ser prou valents per donar prioritat als criteris de sostenibilitat i adaptar-los a una idea pròpia de Girona perquè la ciutat sigui una referència dels nous temps amb una nova personalitat urbana sobre la base d'allò que ja tenim. Dit d'una altra manera, perquè el conjunt tingui coherència els indicadors que l'han de fer possible no poden perdre de vista que estan al servei d'un nou model urbà d'ocupació del territori que tingui present els criteris de sostenibilitat i que aquests criteris es relacionin amb la qualitat de vida d'una ciutat compacta, eficient en el consum de recursos i estable socialment.

En la transició cap a una ciutat pacificada de trànsit hi ha incorporada la responsabilitat de traslladar a la població els avantatges de l'ús de sistemes de mobilitat respectuosos amb el medi ambient, amb les persones que hi transiten i amb la ciutat com a organisme viu. Fa unes línies hem parlat d'una nova estructura d'aparcaments per als vehicles que avui s'estan aparcats a les àrees habilitades dels carrers. Aquesta nova estructura ha d'incloure aparcaments dissuasius als afores però només tindrà sentit si es connecten d'una manera efectiva amb el teixit urbà de la ciutat amb un cost raonable, amb itineraris i freqüències estables tant per les persones que hi vivim com per aquelles que s'apropen a Girona per treballar, per estudiar, per acudir als serveis de salut o per gaudir-ne les hores d'oci.

La neteja, una declaració de principis

La neteja dels carrers és la primera declaració d'intencions d'un govern municipal. Si l'espai urbà és net, creix la sensació de seguretat, el trànsit de persones es fa habitual, la qualitat dels establiments que l'envolten evoluciona, les activitats complementàries al comerç hi troben públic i les ciutats encaminen l'equilibri entre l'activitat econòmica i la qualitat de vida dels seus ciutadans. Ras i curt, es viu millor en una ciutat neta i els estudis així ho determinen: en els entorns urbans amb qualitat urbanística i la netedat garantida la delinqüència baixa i les quotes de marginalitat disminueixen. El pla de barris del govern de Pasqual Maragall que va desenvolupar la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques és la representació de l'exemple més recent al nostre país.

En els últims temps la decadència del govern municipal ha desembocat primer en la pèrdua de qualitat del servei de neteja; i més endavant en un conflicte laboral llarg i dens que durant el desembre del 2022 va portar els treballadors a manifestar-se cada dia al davant de l'Ajuntament en defensa dels seus drets. La incomoditat lògica que s'ha després del conflicte s'ha afegit a la deixadesa que es respira a la ciutat. El govern de Junts ha descuidat els carrers i només ha sabut trobar excuses per fugir endavant d'una dificultat que se li ha escapat de les mans. Els ciutadans i ciutadanes han estat cada vegada més a disgust amb el que es troben en sortir de casa i el govern ha assistit impassible al malestar general com si no fos cosa seva.

- 147.** Millorar la qualitat del servei de recollida d'escombraries per resoldre la manca d'eficiència. Així com també l'eficència del sistema i les facilitats a favor dels veïns i veïnes.
- 148.** Aplicar un pla de xoc de neteja per resoldre els principals problemes de brutícia a la ciutat i prevenir l'increment de residus en les zones sensibles d'acumular-ne.
- 149.** Establir mecanismes de control de qualitat per mantenir el nivell del servei de recollida d'escombraries en òptimes condicions.
- 150.** Redactar una nova estratègia de neteja viària i manteniment dels espais públics per recuperar les zones urbanes més afectades per la brutícia.
- 151.** Dissenyar un pla de treball per corregir les mancances higièniques de les illes de contenidors dels barris més afectats per la brutícia.
- 152.** Desenvolupar plans de conscienciació ciutadana i campanyes cíviques a l'entorn de la neteja i el manteniment de l'espai públic en col·laboració de les Associacions de Veïns i els líders veïnals.

Per corregir els errors, l'Ajuntament de Girona va reaccionar de manera molt matussera. Primer va voler aprovar un nou contracte l'octubre de 2021 en el què proposava municipalitzar el servei però cedir-ne la gestió a una empresa externa, de manera que els treballadors perdien la protecció municipal i es convertien en operaris d'una corporació a qui s'atorgava la llibertat de canviar-los les condicions laborals. El govern no va tenir cap suport i l'oposició va tombar la proposta al ple. Al cap d'uns dies, sense informar ningú, el govern va aprovar una pròrroga del contracte fent valer l'acord del ple de cartipàs de juliol de 2019 en el què, amb el suport d'ERC i de Guanyem, va aprovar amb minoria simple, la delegació de competències a la Junta de Govern per aprovar expedients de contractació d'obres, subministraments, serveis, concessió d'obres i de serveis i els contractes administratius especials.

Així les coses, en el reservat de la junta de govern, que aleshores ja sobrevivia en franca minoria, i per tant no tenia autoritat moral per prendre decisions estratègiques unilateralment, aprovava la pròrroga del contracte. I el gener de 2022, per acabar-ho de fer gros, el govern va comprar el suport d'una regidora no adscrita de Ciutadans, va aprofitar l'abstenció de Guanyem i va aprovar de pressa i corrent el nou contracte de neteja per valor de 168,4 milions d'euros, en un intent de tancar la controvèrsia que havia generat el cúmul de despropòsits que s'havia apilonat a la taula de l'alcaldesa. El vot de la regidora de Ciutadans va costar una dedicació de 14.202 euros que el govern va aprovar en aquell mateix ple. Hi ha un convenciment absolut que la neteja a Girona no compleix els requisits del servei. La ciutat fluixeja per aquesta banda i si gratem una mica, l'actitud de l'anar passant per sobre de les qüestions de ciutat complexes de la millor manera possible, determina el desmanec i la confusió que ha subjectat el govern de Madrenas des de l'estiu de 2019. El preu que n'ha pagat Girona és altíssim, en especial als barris on el govern de Junts ha prestat menys atenció. Podem posar l'exemple de l'abandonament de la Font de la Pólvara, que va derivar en una situació indigna no només per als veïns, sinó per a la pròpia ciutat. Un govern no pot provocar greuges i que la manca de manteniment i neteja dels espais públics serveixi per comparar la qualitat dels diferents barris de la ciutat; o que la reposició dels contenidors trencats i la retirada de vehicles abandonats identifiqui l'interès de l'Ajuntament per unes zones o unes altres.

"Hi ha un convenciment absolut que la neteja a Girona no compleix els requisits del servei. La ciutat fluixeja per aquesta banda i si gratem una mica, l'actitud de l'anar passant de puntetes per sobre les qüestions de ciutat complexes, determina el desmanec i la confusió que ha subjectat el govern municipal des de l'estiu de 2019.

El preu que n'ha pagat Girona és altíssim, en especial als barris on l'Ajuntament ha prestat menys atenció."

El tractament dels residus, l'expressió de la responsabilitat

La taxa d'escombraries de Girona és una de les més cares de tot Catalunya. Però el servei genera dubtes, tan des de la perspectiva estrictament tècnica, de la morfologia dels contenidors o del disseny dels recorreguts dels camions de recollida, com de la certesa que el sistema que preval avui serveixi per arribar als percentatges de recollida selectiva que assenyalen la normativa europea. En contrast a tot això, apareix la necessitat de dibuixar rutes intel·ligents per a l'optimització de la recollida; la incorporació de papereres a barris que no en tenen com Sant Daniel, Torre Gironella, la Pujada de la Torrassa i Campdorà-Gavarres; la creació de campanyes cíviques de manteniment de l'espai públic, l'ampliació de la neteja d'espais nocturns a Pedret i el Barri Vell; l'estudi de la inclusió d'un equip especialitzat de buidatge de papereres i també que la neteja específica d'excrements s'incorpori a les funcions del servei.

El punt de partida de les obligacions d'un ajuntament d'una ciutat com Girona és mantenir l'espai públic en condicions satisfactòries a tots els barris. Els ciutadans de Girona paguen un 14% més de taxa d'escombraries perquè fa 4 anys que la planta de Campdorà està tancada i els residus es porten a l'abocador de Vacarisses. Aquest mateix any 2022 la Generalitat va entrar a la quietat a la Llei d'acompanyament de pressupostos, una moratòria per a les plantes de valorització energètica com la de Campdorà.

- 153.** Dibuixar rutes intel·ligents per a l'optimització de la recollida de residus.
- 154.** Incorporar papereres a barris que no en tenen com Sant Daniel, Torre Gironella, la Pujada de la Torrassa i Campdorà-Gavarres.
- 155.** Ampliar la neteja d'espais nocturns a Pedret i el Barri Vell.
- 156.** Elaborar un estudi de la inclusió d'un equip especialitzat de buidatge de papereres i incorporar la neteja específica d'excrements a les funcions del servei de neteja.
- 157.** Liderar des de Girona l'execució del projecte de remodelació de les instal·lacions de Campdorà per convertir-les en una planta de tractament que compleixi la directiva de residus de la Unió Europea.
- 158.** Aplicar un model de gestió mixta pública-privada per assegurar la capacitat d'inversió i garantir plenament els drets dels treballadors amb horaris raonables i un sistema de salaris equilibrat i proporcional.

La moratòria consistia en un pla de tancament i desmantellament de les incineradores existents i portava incorporat tan no admetre a tràmit les sol·licituds per fer noves infraestructures d'incineració de residus fins a l'aprovació del Pla, com la suspensió la tramitació dels expedients de nova construcció o d'ampliació d'infraestructures d'incineració. Tot plegat posa en risc els 36 milions compromesos per la reforma de les instal·lacions de Campdorà per convertir-les en una planta de tractament que casi amb la directiva de residus de la Unió Europea.

Sense una planificació objectiva de la Generalitat per acollir-nos-hi, tot fa pensar que l'única sortida que tindrà Girona serà utilitzar l'abocador de Vacarisses i amplificar l'efecte dels espais més contaminants i menys ecològics de la xarxa de tractament de residus. Tancar plantes de valorització energètica no produeix l'efecte de gestionar millor els residus. Catalunya no té cap pla nou ni de reutilització ni de reciclatge. Aquesta és la conseqüència directa per a Girona: continuar portant els nostres residus a l'abocador de Vacarisses, continuar contaminant més i continuar pagant un 14% més car la taxa de servei d'escombraries de la ciutat.

No hi ha cap país europeu que hagi renunciat a les plantes de valorització energètica. La de Girona produïa prou energia per fer funcionar la depuradora d'aigües. Queda molt bé anunciar el tancament de les plantes de valorització però si no es fa acompanyat d'un pla que representi un canvi de 180° en la gestió de residus, la única cosa que aconseguirem és fer créixer els abocadors. Girona, i en conseqüència també les comarques gironines que hem de ser capaços de liderar, té un autèntic problema en la gestió de residus. El més raonable és començar amb els peus a terra; primer tancar els abocadors i acostar-nos a una gestió que s'avingui amb la responsabilitat de no amagar la pols a sota la catifa. La gestió de residus a Girona s'ha de replantejar per donar una solució compromesa amb el medi ambient. Les plantes de tractament són les instal·lacions amb menys petjada de carboni, després les plantes de valorització. Fa molts anys que el govern de la Generalitat coneix el problema específic que afecta Girona i el Gironès. Des de 2013 l'augment de recollida de la fracció orgànica ha estat significatiu i s'ha incrementat encara més en la dècada que hem començat fa dos anys. La resposta del govern de la Generalitat va ser l'anunci de la planta de tractament a Campdorà a 4 anys vista sense tenir present que el problema el tenim ara. L'Ajuntament de Girona hauria d'haver aplicat un grau d'exigència més alt en defensa dels interessos de Girona i en canvi es va deixar portar pel criteri del govern, va concentrar tot l'esforç en continuar portant els residus a Solius -que operava sense autorització ambiental i vulnerava el règim urbanístic i l'avaluació d'impacte ambiental- i va acumular un deute de 600.000 euros en factures impagades tot i que s'havia compromès a no enviar-hi més residus a partir del 30 de juny del 2022. L'Ajuntament de Girona exigeix una gestió eficaç, seriosa i sostenible que no hem tingut.

La solució del Govern per tapar tots els problemes que traspuaven de la mala gestió dels residus a Girona va ser firmar un nou contracte a partir del qual l'Ajuntament assumia la titularitat del servei i la concedia a una empresa privada. La gestió externa del servei aprovada pel govern de Junts comprant la voluntat d'una regidora de Ciutadans amb una dedicació de 14.000 euros, allibera la necessitat d'implicació de l'ajuntament per exemple en el fet de no haver de contractar el personal de forma directa. Els inconvenients són l'encariment d'un servei pel fet que hi intervé un tercer amb afany de lucre i el menor grau de flexibilitat i control sobre el servei per part de l'Administració, que generalment no té la relació directa amb els operaris que executen el servei i s'ha de regir pels condicionants establerts en el plec i el contracte final o en les seves modificacions.

La nostra proposta és una altra: una gestió mixta en la que la gestió privada es conjugui amb participació municipal. La Llei 9/2017 ens permet adjudicar contractes de concessió de serveis a societats d'economia mixta però només si és una concessió i no pas un servei. Els avantatges i els inconvenients d'aquest model de gestió es troben a cavall entre la major capacitat d'inversió d'una empresa privada respecte d'una administració pública de la naturalesa de l'Ajuntament de Girona; i els avantatges respecte dels treballadors que representa un model de gestió pública que garanteix plenament els seus drets, horaris raonables i un sistema de salaris equilibrat i proporcional amb la responsabilitat que assumeix i la feina que desenvolupa cada operari.

“La gestió de residus a Girona s’ha de replantejar per donar una solució compromesa amb el medi ambient. La nostra proposta és una gestió mixta en la que la gestió privada es conjugui amb participació municipal que ens asseguri una major capacitat d’inversió i la plena garantia de respecte pels drets dels treballadors: horaris raonables i un sistema de salaris equilibrat i proporcional amb la responsabilitat i la feina de cada operari.

L’Ajuntament de Girona exigeix una gestió eficaç, seriosa i sostenible que no hem tingut.”

Orientar Girona cap a la Devesa

En el seu llibre *La Devesa, paradís perdut* (Editorial Gothia, 1980) Narcís Jordi Aragó descriu la Devesa com «el grandios escenari intermitent d'una vida» en el què els gironins hi han dipositat bona part dels seus records. Aragó convida els lectors a elaborar les seves pròpies llistes per refer les múltiples històries personals lligades al gran parc de la ciutat que «tot i ser de tothom, no és igual per ningú». La Devesa és Bé d'Interès Cultural des del 1943, és també Bé Cultural d'Interès Nacional i l'any 1988 es va incloure a les fitxes del Servei del Patrimoni Arquitectònic de la Generalitat de Catalunya. És un bosc de 44 hectàrees, majoritàriament ocupat per plàtans, de les quals 31 estan qualificades com a parc. La resta corresponen a la xarxa viària, el sistema hidràulic i el parc fluvial que el completen. La Devesa ha tingut identitat pròpia i ha estat una presència categòrica que ha definit la fesomia de Girona a través d'un diàleg amb la Catedral i Sant Feliu. Es miri per on es miri, la ciutat no s'entendria sense els plàtans centenaris que conté i es fa més petita si el parc perd identitat. La Devesa ho abraça tot però en els últims anys l'Ajuntament se n'ha desempallegat. No es pot passar per alt que els gironins observen la Devesa amb una certa desconfiança i amb escepticisme. En general, s'hi senten desabrigats i només perden la prudència quan s'hi aboquen protegits per la gentada de Fires. Que els usos més habituals no incloguin gaire res més que no sigui la pràctica de l'esport o la compra al mercat diu molt poc a favor de l'hospitalitat de la Devesa.

159. Aplicar un procés de petites actuacions que s'executin amb un temps mínim per restablir la relació de confiança perduda entre la Devesa i els gironins.
160. Revisar el reglament d'usos de la Devesa de 2010.
161. Corregir l'estrès hídric que afecta els plàtans del parc i replantar el sistema de rec per sèquies per millorar l'accessibilitat de les persones.
162. Vincular del Parc a la vida quotidiana de Girona reforçant la neteja, la seguretat i la millora del ferm per facilitar les activitats esportives que s'hi han consolidat, activitats d'esbarjo i altres activitats ciutadanes.
163. Impulsar l'ús social de la Devesa millorant-ne la connectivitat, eliminant les barreres urbanístiques i renovant el mobiliari urbà per crear un clima acollidor amb bancs, papereres, parterres florals i jocs a l'aire lliure.
164. Inundar el parc amb llum per estimular que es percebi com un lloc segur a disposició dels gironins.
165. Programar activitats familiars i lúdiques de petit format de caràcter o la creació d'un cos de vigilants pel parc.
166. Recuperar el camp Fèlix Farró i incloure'l a la xarxa d'equipaments esportius a disposició dels clubs de la ciutat.

És possible que aquesta mena d'estira i arronsa figurat hagi enquistat el distanciament del què parlàvem i que, en conseqüència, el parc hagi perdut la finalitat primordial d'aportar plaer als gironins i gironines.

La gestió d'un entorn com el de la Devesa no es pot desentendre de preservar-ne la identitat ni la pot concebre com un apèndix perquè, malgrat tot, és absolutament inseparable de la ciutat. Així doncs, el tractament que ha de rebre ha de subscriure les particularitats de l'entorn de manera que els usos s'adaptin a la naturalesa del parc. Tallar branques per facilitar la instal·lació d'una atracció abans de les fires de Sant Narcís d'enguany contradiu aquest principi. La transformació de la Devesa ha d'anar en direcció contrària, en la línia d'aplicar un procés d'acupuntura que inclogui actuacions petites que s'executin amb un temps mínim, que tinguin un import assumible per l'Ajuntament i que contribueixin a restablir la relació de confiança perduda amb els gironins. Un pla especial com el que proposa Junts, amb un cost de 30 milions i una perspectiva tan giradissa com el propi govern és de molt mal assumir per la ciutat.

La transformació de la Devesa és el símbol del canvi que reclama Girona i també de com la ciutat ha de liderar la col·laboració entre les administracions i entitats. Posar la Devesa de cares als gironins i gironines exigeix la participació de l'Ajuntament, de la UdG, de les entitats i les organitzacions naturalistes i, per descomptat, de les Associacions de Veïns.

Els problemes estan identificats i tenen a veure amb la necessària revisió del reglament d'usos de 2010 que ha quedat obsolet; amb l'estrès hídric que afecta els plàtans i la urgència de replantejar el sistema de rec per sèquies per millorar l'accessibilitat; amb la desvinculació del Parc de la vida quotidiana de Girona de la qual ja n'hem parlat; amb la neteja, la seguretat i la millora del ferm, ara massa compactat, per facilitar les activitats esportives que s'hi han consolidat. Deixar tot això en mans de Junts és abocar el parc a una decadència definitiva.

“La gestió d'un entorn com el de la Devesa no es pot desentendre de preservar-ne la identitat perquè, malgrat tot, és absolutament inseparable de la ciutat. La seva transformació ha d'anar en línia d'aplicar un procés d'acupuntura amb intervencions petites que s'executin amb un temps mínim, que tinguin un import assumible i que restableixin la relació de confiança perduda amb els gironins. ”

El primer pas per revitalitzar la Devesa és la recuperació dels usos urbans i socials propis d'un Parc. El pla d'usos és del desembre de 2010, inclou la instal·lació del que van ser les veles d'estiu o el festival Equus Catalonia i es proposa una vigència estimada de 12 anys que acabava el desembre del 2022. Cau de madur que amb el període de vigència esgotat és urgent redactar-ne un de nou en el què s'hi haurà de revisar la ubicació del mercat, definir si és idònia la ubicació de les atraccions de gran format que s'hi apleguen per Fires i estudiar l'emplaçament del festival del Circ, una activitat que té poca vinculació amb la ciutat per l'absència de tradició circense.

Si es vol impulsar l'ús social de la Devesa caldrà millorar-ne la connectivitat. Això vol dir eliminar les barreres urbanístiques; instal·lar mobiliari urbà per crear un clima acollidor amb bancs, papereres, parterres florals i jocs a l'aire lliure. Avui l'Ajuntament té 150.000 euros al pressupost per inversions a la Devesa i 600.000 més per una primera fase del projecte de restitució i millora de l'enllumenat, que val 1,8 milions. Aquest és un projecte clau. Si volem recuperar el parc i allargar-ne les possibilitats d'us, l'hem d'inundar amb llum per estimular que la Devesa es percebi com un lloc segur a disposició dels gironins. Aquest procés haurà d'incloure, per exemple, activitats familiars i lúdiques de petit format de caràcter o la creació d'un cos de vigilants.

Des de sempre la Devesa ha estat l'espai en el què els gironins i gironines hi ha anat a fer esport. És habitual veure-hi persones que hi corren o hi caminant però no es tan freqüent, per exemple, veure-hi gent passejant en bicicleta -segurament perquè la grava en dificulta el trànsit- o activant-se on hi hagué el camp de rugbi. Hi ha gent però no n'hi ha gaire i aquesta mena de solitud, que en altres indrets ajuda a crear un poder d'atracció, a la Devesa hi juga en contra.

- 167.** Adequar el prat del camp de rugbi com a punt de descans a l'estil dels grans parcs europeus.
- 168.** Habilitar un carril de sauló per afavorir el trànsit de bicicletes.
- 169.** Instal·lar els punts d'informació per acostar la Devesa als gironins i gironines posant a disposició dels gironins i gironines tot el coneixement, la fesomia i el patrimoni del parc.
- 170.** Integrar la Devesa al circuit turístic de la ciutat reconvertint l'Hotelinform en una sala d'exposicions i la caseta de la Devesa en centre d'interpretació o punt d'informació.
- 171.** Ampliar la flora del parc amb la introducció d'altres espècies de manera paulatina i en base a estudis de viabilitat i convivència vegetal per incrementar els valors de biodiversitat i omplir zones avui ermes com el Camp de Mart.
- 172.** Establir una col·laboració sostinguda amb la UdG per reactivar els jardins francesos amb la idea de recuperar les plantes que hi foren plantades a finals del segle XIX i principis del XX.

Una manera d'obrir-la una altra vegada és precisament generar fluxos d'afluència ciutadana. Posar les porteries que l'Ajuntament va treure fa uns anys al camp Fèlix Faró, que avui malviu dissolt en la clariana que ocupava al parc, i recuperar-lo com a camp de joc inclòs a la xarxa d'equipaments esportius a disposició dels clubs de la ciutat, és un a manera de generar aquesta afluència. Adequar el prat del camp de rugbi com a punt de descans a l'estil dels grans parcs europeus, en seria una altra. Habilitar un carril de sauló per afavorir el trànsit de bicicletes, és un altre exemple. Si som capaços de girar la ciutat cap a la Devesa, si som capaços de portar-hi la gent, Girona serà una altra. Els gironins hi ha de poder fer esport, passejar-hi o prendre-hi el sol però també hi han de poder trobar exposicions a l'aire lliure o espais didàctics que convidin a portar-hi els fills. I que les jornades en família serveixin també per transmetre el valor patrimonial de la Devesa, la història i la vinculació amb la ciutat per construir una nova tradició gironina. Conservar i millorar el valor patrimonial del Parc vol dir instal·lar els punts d'informació precisos per donar la benvinguda als gironins posant a disposició tot el coneixement que inclou la Devesa, la seva fesomia, el patrimoni que integra, les històries que s'hi han produït.

A banda del cens dels elements patrimonials del Parc (no només els que estan inclosos als béns culturals sinó també, per exemple, el monòlit de l'antic Fèlix Farró o el brollador) a la Devesa hi convenen actuacions de conservació als elements patrimonials, com ara a l'Hotelinform, que té la fusta de les finestres podrida; o els pals del voltant de la sèquia dels jardins francesos que fan de tanca de seguretat, que també estan podrits. Amb la reforma l'Hotelinform es podria convertir en una sala d'exposicions i la caseta de la Devesa -utilitzada pel cau de l'AEIG Joan Pons, però amb el conveni caducat des de 2018- es podria fer servir de centre d'interpretació o de punt d'informació. I en conseqüència, amb l'afluència de persones recuperada, podríem integrar la Devesa al circuit turístic de la ciutat. La transformació de la Devesa no es pot desvincular d'una operació per consolidar i ampliar els valors mediambientals del Parc .

Hi ha coses a fer pensant en el context actual com ara substituir el sistema de rec per inundació per una alternativa més adequada a les necessitats d'estalvi d'aigua; introduir altres espècies de manera paulatina i en base a estudis de viabilitat i convivència vegetal per incrementar els valors de biodiversitat i omplir zones avui ermes com el Camp de Mart; i establir una col·laboració sostinguda amb la UdG per reactivar els jardins francesos amb la idea de recuperar les plantes que hi foren plantades a finals del segle XIX i principis del XX. Tot això no serà res si no en fem una gestió primmirada, si no ens esforcem a mantenir el parc en les màximes condicions de netedat, si no vinculem la societat gironina en el manteniment de la vida amb accions com ara l'apadrinament d'arbres per part de les escoles; si no fem tot això ens quedarem curts i la Devesa no serà el que volem que sigui.

Els horts, la tradició i la preservació del nostre patrimoni natural

Entre el carrer de l'esport i la via verda vora la llera del Ter, entrant pel carreró que s'encamina entre les cases del Paratge del Rissec, s'obre un espai pla sense arbres en un perímetre abandonat. Fa entre una i dues hectàrees. A l'oest hi ha el talús del Pont de França que l'arrecera per sota el nivell dels vehicles i els vianants. Al sud-est el delimita la via verda. En aquest cantó s'hi ha fet el punt d'inici de l'Illa del Ter de Girona que condueix a l'aiguabarreig que es va consolidar a començaments dels setanta del segle passat arran de la desviació del riu Güell, la modificació de la desembocadura de l'Onyar al Ter i la construcció del Pont nou de la Barca. Pel nord, queda tancat entre el carrer de l'Esport i les cases unifamiliars del Paratge.

Alguns veïns m'havien demanat que els informéssim sobre la titularitat d'aquesta banda del riu i sobre les possibilitats que es destinés a usos com ara una zona d'horts municipals o un punt d'observació de la natura; o que simplement es preservés com a espai natural. Abans que s'urbanitzés, tot el paratge era d'una masia que li donava el nom. Avui no s'hi fa res, s'hi han apiolat les restes d'un mur de pedra amb una antiga porta reixada i, a l'exterior d'aquest recinte mig enrunat, hi ha un prat de llistó amb túmuls que s'hi van fer de resultes d'antics moviments de terres. Al talús hi han aparegut alguns arbres que creixen a la seva i tot plegat té un aire descuidat i trist.

- 173.** Recuperar paratges per fer-los més propers a la ciutadania convertir-los en espais segurs de relació ciutadana i d'esbarjo.
- 174.** Plantejar la transformació de la ciutat tenint present els d'espais que poden formar part d'aquesta transformació sense necessitat de passar-hi per sobre perquè recullen elements que són comuns als dos sistemes com les hortes de Santa Eugènia.
- 175.** Modificar del Pla Territorial de les Comarques Gironines i del Pla Director de l'Àrea Urbana de Girona per canviar el Pla General d'Ordenació Urbana de Girona i desarticlar de manera definitiva el projecte del vial que sega les hortes.
- 176.** Fomentar les hortes com un recurs educatiu i l'espai idoni per transmetre la importància de l'ecologia, la relació amb la natura, els cicles biològics i estacionals i la influència sobre la vida humana.
- 177.** Fomentar l'ús d'alternatives ecològiques als productes agroquímics.
- 178.** Preservar els espais naturals per augmentar el de biodiversitat de la ciutat, afavorir la creació d'hàbitats animals i d'insectes per la seva contribució en la floració de plantes centrals en la producció d'aliments hortícoles.

La recuperació d'espais com aquest és una acció a l'abast de l'Ajuntament de Girona. La ciutat ha de recuperar aquests paratges per entregar-los a les persones, per tenir-ne cura, fer-los més propers i perquè siguin espais de relació ciutadana i d'esbarjo. A l'entorn del riu s'hi ha de poder estar bé, aprofitar el paisatge per fer-ne un ús responsable i respectuós amb la natura, garantir-ne la seguretat i millorar-ne la vida. El govern de Girona ha de liderar aquesta transformació i en aquest exercici hi ha de vincular la gent que hi viu a prop perquè els canvis s'avinguin amb les necessitats que determina l'experiència de transitar-hi.

Els espais naturals són un factor d'influència en la qualitat de vida de les persones. Per la seva dinàmica natural les ciutats tendeixen a acumular materials a les àrees urbanes i els ciutadans estableixen una relació amb aquests materials. Si en una ciutat els edificis tapen la vista i els carrers són plens de cotxes la trama urbana desprén un aire taciturn, les persones hi troben pocs espais de pausa i la vida s'hi fa espessa; si hi ha places, els veïns s'hi apleguen i creix la vida al carrer, les relacions socials i de veïnatge es reforcen i, malgrat que s'hi puguin generar alguns problemes de convivència, s'hi estableixen unes normes de comportament que reforcen el respecte pels espais compartits; si en comptes de places hi ha parcs i jardins, l'atmosfera ciutadana canvia i es fa més respirable. Girona té places i té també el valor dels espais naturals, dels rius, de les ribes i de les hortes que hi van aparèixer de resultes de l'aprofitament de l'aigua. És un valor que s'ha de despertar.

Les hortes de Santa Eugènia són un patrimoni natural que identifica la ciutat. Des d'un punt de vista del paisatge ens presenten una oportunitat per formar un espai verd de qualitat. És veritat que a les ciutats el paisatge està en un procés de canvi permanent. Però també ho és que els paisatges es configuren també a partir de valors culturals i socials compartits entre les persones que els trepitgen. Les hortes de Santa Eugènia estan associades a la representació que ens fem de Girona i del barri de Santa Eugènia. Els canvis, això no obstant, afecten més les zones periurbanes i els espais de transició entre el teixit urbà i els sistemes naturals. Per això és rellevant que prestem una atenció especial a la preservació de les hortes. El creixement de Girona es desenvoluparà d'una manera natural per la lògica dels canvis que acabem d'explicar. Però la transformació de la ciutat no ha de passar per sobre d'espais que poden formar part d'aquesta transformació sense necessitat de passar-hi per sobre perquè recullen elements que són comuns als dos sistemes.

Al marge dels avantatges i els beneficis que es desprenen de la dinàmica dels horts, com ara l'autoconsum que estimulen els horts urbans, un espai natural com les hortes de Santa Eugènia suma a favor de la ciutat el factor del respecte dels cicles naturals. Tot plegat, evita l'ús de productes agroquímics i eleva el grau de biodiversitat de la ciutat; s'afavoreix la creació d'hàbitats d'aus, petits rèptils, amfibis o, fins i tot mamífers; confereix un territori natural adequat per

insectes en el qual hi prenen un interès especial espècies pol·linitzadores com les abelles -que han quedat exposades i es troben en un grau alt de vulnerabilitat a causa del canvi climàtic i de l'aparició d'espècies invasores amb una gran capacitat de colonització- per la seva contribució en la floració de plantes centrals en la producció d'aliments hortícoles. Els horts urbans incrementen la qualitat de vida del conjunt d'una ciutat.

Des d'una perspectiva social, les hortes de Santa Eugènia, per la seva morfologia, fomenten les relacions socials entre les persones i juguen a favor de la conservació de formes de coneixement, de tècniques hortícoles populars, a través de la trobada intergeneracional i intercultural. Les hortes, doncs, són un recurs educatiu i és l'espai idoni per transmetre la importància de l'ecologia, la relació amb la natura, els cicles biològics i estacionals i la influència que tenen a les nostres vides. A través de l'activitat física que imposa el treball de la terra, el fer anar les eines, la plantació, la cura de les hortalisses, l'atenció en el creixement de les plantes i els esforços per mantenir-les amb la salut que necessiten per produir, els horts de Santa Eugènia constitueixen un factor de la millora de la salut de Girona.

La ciutadania sol tenir un comportament responsable i cívic en l'ús dels espais naturals però igualment s'hi ha de garantir la seguretat. No en farem de res de promocionar les hortes de Santa Eugènia com un valor de la biodiversitat i de consum d'aliments saludables si no ens assegurem que les persones que hi treballen o hi transiten no tenen la certesa que hi poden anar sense haver de patir; que no hi circulen cotxes, que no hi ha festes il·legals i que no circulen cotxes als camins que son per d'ús exclusiu dels veïns, els hortolans o les persones que hi passen o hi passen en bicicleta. I tampoc no tancarem el cercle si no es fa una gestió acurada i precisa dels residus i s'evita, amb la col·laboració de les persones que hi tenen presència habitualment, la creació d'abocadors incontrolats que degraden l'espai o desperfectes als canals de reg. A Girona hem estat

179. Instal·lar sistemes d'il·luminació a les entrades de les hortes, càmeres de videovigilància i lectors de matricules per millorar el control d'entrada i sortida de vehicles i evitar els abocaments il·legals i robatoris o furts, festes il·legals o la circulació de cotxes.

180. Fer una gestió acurada i precisa dels residus amb la col·laboració de les persones que hi tenen presència habitualment i reforçar el servei de neteja i recollida de deixalles.

181. Arranjar els desperfectes dels camins de les hortes i els canals de reg en les parts on hi ha filtracions per pèrdues d'aigua.

182. Afavorir la utilització de les hortes per un ús educatiu posant a disposició de les escoles passejades guiades per donar a conèixer l'espai als estudiants.

183. Fer campanyes de promoció de les hortes com un espai natural per al conjunt de la ciutadania de Girona.

massa temps amb un govern que ha actuat amb el principi de fer i deixar estar. No serà el nostre estil. Volem una ciutat endreçada, neta, saludable, còmoda i segura. De la mateixa manera que és imprescindible protegir els edificis històrics per garantir la preservació del nostre patrimoni cultural, cal establir també protocols clars de protecció per als entorns naturals.

L'evolució del país durant la darrera dècada fa necessària una modificació del Pla Territorial de les Comarques Gironines i del Pla Director de l'Àrea Urbana de Girona i que amb aquestes modificacions es pugui canviar el Pla General d'Ordenació Urbana de Girona i, d'aquesta manera, desarticlar de manera definitiva el projecte del vial que sega les hortes. El consens a l'Ajuntament de Girona sobre aquesta modificació és ampli i sòlid per tancar una entesa amb la Generalitat que ho faci possible. En comptes d'un vial, a les hortes de Santa Eugènia hi convenen, per exemple, sistemes d'il·luminació a les entrades de les hortes, càmeres de videovigilància i lectors de matricules per millorar el control d'entrada i sortida de vehicles i la vigilància tant per evitar els abocaments il·legals com els robatoris o els furts a les baraques dels hortolans.

S'hi ha de fer més coses, com ara reforçar el servei de neteja i recollida de les deixalles, cercar una solució definitiva per arreglar els desperfectes dels camins de les hortes i arreglar els canals de reg en les parts on hi ha filtracions per pèrdues d'aigua; afavorir la utilització de les hortes per un ús educatiu posant a disposició de les escoles passejades guiades per donar a conèixer l'espai als estudiants; o fer campanyes de promoció constant de les hortes com un espai natural per al conjunt de la ciutadania de Girona.

La política ha d'estar cada vegada més vinculada a les accions que van dirigides a fer possible els canvis que a favor de la vida digna i la igualtat entre les persones. Aquest concepte està necessàriament vinculat a les polítiques mediambientals i de sostenibilitat. Des d'aquest punt de vista, tots els estrats de l'administració han d'afavorir l'estímul, la creació i el manteniment de les condicions d'igualtat i de qualitat de vida de les persones i, al mateix temps, han de procurar que es rebaixi la tensió entre els recursos naturals i les activitats que representen un perill pel medi ambient.

Aquest és el nucli de l'Agenda 2030 i el programa d'Objectius de Desenvolupament sostenible que agrupa propòsits i accions polítiques que van des de la igualtat de la què parlem fins al desenvolupament econòmic i mediambiental. Aquest marc reconeix, entre d'altres, la salut i el benestar com a elements fonamentals per a la vida de les persones; vincula la salut al benestar i estableix un ordre de prioritats, des d'aquesta perspectiva, amb les polítiques de prevenció al capdamunt. Em faig meva la proposta de l'Agenda 2030 que ressalta la rellevància del desenvolupament de polítiques mediambientals amb l'objectiu és aconseguir una major qualitat de vida per a les persones. No fer-ho seria anar en contra direcció de la realitat, ara que més que mai les males condicions del planeta afecten la salut dels sers vius.

La responsabilitat social és un deure de qualsevol govern. I admetre aquest principi significa contradir els models neoliberals i situar el creixement col·lectiu i la igualtat per sobre del simple benefici econòmic. El creixement de la desigualtat entre les persones i l'augment de les polítiques que degraden el medi ambient s'han accentuat a través de la duresa de les polítiques més conservadores o de signe neoliberal. Tots voldríem que l'economia facilités un espai de seguretat per les persones i que, a nivell general, afavorís la creació d'un món més habitable. I en aquest sentit és interessant recórrer al pensament de l'economista anglesa Kate Raworth -professora al Màster de Canvi i Gestió Mediambiental de l'Institut de Canvi Mediambiental de la Universitat d'Oxford, i professora a la Universitat de Ciències Aplicades d'Àmsterdam- que projecta a l'Economía del dónut. 7 maneres de pensar la economía del siglo XXI (Paidós Ibérica, 2018) que l'economia del futur hauria de situar en el mateix pla tan la importància de la cobertura de les necessitats bàsiques dels sers humans com la protecció del medi ambient. Raworth entén que l'economia no pot posar en risc la resistència del planeta i proposa transformar-la en una ciència més dolça que configuri el món fent-lo ecològicament sostenible i socialment just. És a dir, que l'indicador del creixement sigui la prosperitat humana i que el disseny de les empreses del segle XXI generi valor social, ambiental i cultural; o que ens plantejem perquè una companyia pot explotar els recursos de la terra per obtenir beneficis si això vol dir erosionar els drets socials.

Àmsterdam ha estat la primera ciutat europea que ha desenvolupat una estratègia amb mesures basades en la reparació i la reutilització de productes, la reducció del rebuig de menjar o la creació de plataformes ciutadanes per reduir el consum per arribar al 2030 amb un sistema complet d'economia circular. No es tracta de ser Àmsterdam perquè Girona és una altra cosa podem adaptar algunes de les propostes d'aquesta nova teoria, en la mesura de les nostres possibilitats, per fer la vida més fàcil als gironins i gironines. La sostenibilitat no és un parlar. Ens hi va el futur.

“Les hortes de Sta. Eugènia són un patrimoni que identifica Girona i ens presenten una oportunitat per formar un espai verd de qualitat. És veritat que a les ciutats el paisatge està en un procés de canvi permanent. Però també ho és que es configuren a partir de valors culturals i socials compartits. Els canvis afecten més els espais de transició entre el teixit urbà i els sistemes naturals i per això hem de prestar una atenció especial a la preservació de les hortes. La sostenibilitat no és un parlar. Ens hi va el futur.”

Pel 2050 el 80% de la població mundial viurà en conglomerats urbans complexos. En aquesta projecció les ciutats modernes s'hauran de preparar per assegurar qualitat de vida, l'equitat, la sostenibilitat, la seguretat i la proximitat dels serveis. A Girona som lluny del compliment dels objectius de l'Agenda 2030. El març de 2020 vam presentar una moció en la què reclamàvem un compromís més ferm del govern per implicar-nos de ple en el compliment dels objectius de desenvolupament sostenible. El govern amb prou feina ha fet res i el més calent és a l'aigüera.

Proposàvem que l'Ajuntament de Girona publicués un web municipal amb els indicadors del compliment dels Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS) a la ciutat; que els pressupostos a partir d'aquell moment assenyalessin les partides destinades a complir els ODS; que es designés un Comissionat per a l'Agenda 2030, tal com han fet altres ajuntaments catalans; que es plantegessin els projectes municipals amb l'objectiu que poguessin ser reconeguts al Pacte Mundial de les Nacions Unides; i que es donés compliment a les nombroses mocions aprovades i no implementades relatives als ODS.

Res de tot això no s'ha fet. I si s'ha fet ha estat en un grau de compliment molt precari, gairebé imperceptible. Del que vam proposar, del 2020 fins ara, no s'ha complert cap punt i, com a molt, s'ha prestat atenció a alguns aspectes d'una manera més aviat vaga i no necessàriament perquè ho digués aquella moció. Donarem vida a tots aquests propòsits avui incomplets que han ensopit la ciutat fins a límits mai vistos.

Els arbres i la bona salut col·lectiva

El carrer Barcelona és frenètic. La velocitat dels cotxes s'imposa i l'espai s'ha escapat de la dimensió humana. La Gran Via també és una avinguda excitada pels cotxes però les files de castanyers d'índies que s'estenen sobretot des de la intersecció amb el carrer Nou fins a l'edifici d'Hisenda protegint les voreres, fan que el trànsit a peu sigui més reposat per la distància invisible amb la calçada que s'inventen els arbres.

Això passa sobretot a l'estiu, quan els castanyers son plens de fulles i estenen l'ombra sobre les voreres. Les plantes assossequen l'entramat urbanístic de les ciutats. A Girona tenim àmplies zones de natura que obren el paisatge però també tenim arbres palplantats en escocells que tenen un paper insignificant als carrers.

Està demostrat que els arbres redueixen les necessitats d'aire condicionat i de calefacció; fomenten la biodiversitat urbana, absorbeixen diòxid de carboni i netegen l'aire contaminat. Sovint es veu els arbres com els pulmons de les ciutats però també actuen com un fetge pels ecosistemes filtrant contaminants atmosfèrics com el diòxid de sofre i el diòxid de nitrogen a través de les fulles. Són particularment efectius per eliminar partícules de substàncies químiques orgàniques, àcids, metalls i pols, emeses pels vehicles i la indústria que crema combustible fòssil o les obres de construcció. Són partícu-

- 184.** Promoure la integració de Girona a la llista de Ciutats Arbrades del Món promogut per L'Arbor Day Foundation i l'Organització de les Nacions Unides per a l'Alimentació i l'Agricultura (FAO).
- 185.** Constituir un instrument específic que reguli la gestió global i sostenible del patrimoni arbori.
- 186.** Retornar la natura a la ciutat amb façanes vegetals, illes de protecció a la calor, infraestructures verdes i transicions de la ciutat als entorns naturals més vegetals.
- 187.** Elaborar un pla director de l'arbrat viari, una ordenança municipal de l'arbrat, de les zones verdes i dels espais naturals per protegir el patrimoni verd urbà tant sobre sòl municipal com sobre terrenys particulars per garantir-ne la conservació, el manteniment i la protecció.
- 188.** Redactar un pla director de l'arbrat pels pròxims deu anys que fixi els criteris per seleccionar els espais en els quals cal plantar arbres, quines espècies són les més adequades en cada espai.
- 189.** Millorar la coordinació entre els serveis de parcs i jardins i la resta de les àrees i empreses públiques l'activitat de les quals està relacionada amb l'arbrat.

190. Incrementar la qualitat dels arbres que hi ha en terrenys privats i aprofitar-lo per eixamplar la cobertura vegetal de la ciutat.

191. Incorporar el concepte de coresponsabilitat a la ciutadania, impulsar la seva participació i millorar la consciència sobre la gestió municipal dels arbres.

les que per la seva mida poden penetrar fàcilment al sistema respiratori de les persones i que, en conseqüència, poden provocar malalties. Els arbres són capaços de mitigar la temperatura ambiental i d'augmentar la humitat relativa de manera que regulen el microclima de les ciutats i ajuden a combatre l'escalfament global. L'Arbor Day Foundation i l'Organització de les Nacions Unides per a l'Alimentació i l'Agricultura (FAO) fa públic des de 2019 un llistat de les ciu-

tats d'arreu del món reconegudes en el marc del programa «Ciutats arbrades del món». N'hi ha deu d'espanyoles i, naturalment, Girona no hi és. No hi som primer perquè ningú del govern no s'ha preocupat de ser-hi; i després perquè no complim cap dels cinc requisits que reclamen la FAO i l'Arbor Day Foundation. Això és: tenir una declaració escrita oficial de delegació de la responsabilitat de la cura dels arbres a un departament, una comissió o un membre delegat; establir una política oficial de gestió de boscos i arbres; tenir un inventari dels recursos arboris locals i un pla a llarg termini de plantació, cura i retirada dels arbres de la ciutat; assignar un pressupost anual específic per a l'aplicació d'un pla de gestió; i celebrar anualment un esdeveniment per conscienciar i difondre la importància de la naturalització de les ciutats a través dels arbres. Girona té capacitat per ser en aquesta llista. Volem ser-hi perquè volem que Girona sigui al món també a través del compliment dels Objectius de Desenvolupament Sostenible. Els boscos urbans i els arbres fan les ciutats més verdes, més saludables i més felices. L'arbrat forma part del nostre patrimoni natural per raons òbvies. Són un element històric i un recurs natural per les persones igual com el combustible ho és pels vehicles. A Girona hi ha més de 31.000 arbres urbans de 141 espècies diferents. Els més abundants són les falses acàcies (Robinia pseudoacàcia), el til·ler (*Tilia europaea*) i el plàtan (*Platanus x hispanica*). Tots els arbres actuen com a ponts ecològics que connecten espècies a través del paisatge urbà, entrellacen els diferents ecosistemes i fan de suport a la fauna per desplaçar-se o comunicar-se.

Al celebradíssim conte L'home que plantava arbres (1953) Jean Giono comença dient que «perquè el caràcter d'un ser humà reveli qualitats veritablement excepcionals, s'ha de tenir la sort de poder observar la seva acció durant molts anys». Si fem aquest exercici d'observació sobre els governs convergents de Girona es fa molt difícil seguir el rastre de cap política mediambiental que s'hagi allunyat del tòpic o que no hagi estat producte d'una obligació legal. I encara es fa més difícil detectar mesures originals, en el sentit que siguin pensades des d'una perspectiva gironina, que hagin creat un precedent a la ciutat o al nostre entorn.

La plantació d'un arbre és una inversió per a qualsevol ciutat. En general, els arbres col·laboren en la formació de personalitats urbanes atractives des d'un punt de vista turístic i comercial de manera que incrementen el valor dels espais que els configuren.

Els espais arbrats humanitzen l'espai i activen una atmosfera més saludable que humanitza les ciutats. Un estudi elaborat per un equip d'investigació de la Universitat anglesa d'Anglia de l'Est, va arribar a la conclusió el 2018 que viure prop de la natura i passar temps a l'aire lliure implica millores molt significatives per a la salut. Es podria pensar que potser no cal recórrer a un estudi acadèmic per arribar a una conclusió que cau tan de madura de bones a primeres però els detalls que incorpora són reveladors perquè conclou que l'exposició a espais verds redueix el risc de tenir diabetis del tipus B, problemes cardiovasculars, la mort prematura, parts prematurs, estrès o pressió sanguínia alta. És un estudi que es va construir recollint informació global. Malgrat que l'impacte sobre el benestar a llarg termini encara no s'ha pogut acabar d'entendre, tots els resultats apuntaven a dir que les poblacions amb un nivell d'exposició a espais verds més amplis són més propenses a tenir bona salut en general. La informació provenia de 20 països entre els quals hi havia El Regne Unit, Espanya, França, Japó -on la pràctica dels anomenats banys de bosc és una pràctica molt habitual- i Austràlia.

A Girona no tenim cap instrument específic que reguli la gestió global i sostenible del patrimoni arbori; ni un pla director de l'arbrat viari, ni una ordenança municipal de l'arbrat, de les zones verdes i dels espais naturals per protegir el patrimoni verd urbà tant sobre sòl municipal com sobre terrenys particulars. Això només es pot interpretar en la lògica de la displicència del govern que s'ha traduït, primer, en el costum de prendre decisions de forma puntual per encarar les contingències que moltes vegades suposa haver de reaccionar a fets consumats; i també en un altre factor d'esllanguiment de la ciutat de resultes d'una política poc concreta, inconsistent i matussera. I en aquest estat de desorientació a l'Ajuntament, ens trobem que les caigudes de branques i d'arbres sencers han estat freqüents cada vegada que hi ha hagut algun episodi de vent fort o de pluja torrencial; o s'han negligit les mesures de seguretat en l'execució d'obres a la ciutat. És normal que els ciutadans es queixin si l'Ajuntament no té cura de l'espai públic, si les voreres estan en mal estat perquè les arrels aixequen les rajoles o perquè cauen branques al mig del pas. A això se sumen els innombrables queixes dels ciutadans i ciutadanes advertint sobre exemplars concrets perquè presenten un estat preocupant o risc de caiguda; o perquè a causa de les seves dimensions provoquen danys a la vorera i fins i tot als habitatges.

És indispensable abordar la regulació de la gestió de l'arbrat a Girona per garantir-ne la conservació, el manteniment i la protecció per crear un equilibri a la ciutat que avui no existeix. Això vol dir fer tot el que aquest govern no ha fet, que tampoc és tan difícil, com ara engegar els tràmits per aprovar una ordenança que reguli la gestió de l'arbrat viari; i redactar un pla director de l'arbrat pels pròxims deu anys que fixi els criteris per seleccionar els espais en els quals cal plantar arbres, quines espècies són les més adequades en cada espai. Però també millorar la coordinació entre els serveis de parcs i jardins i la resta de les àrees i empreses públiques l'activitat de les quals està relacionada amb l'arbrat; incrementar la qualitat dels arbres que hi ha en terrenys privats i aprofitar-lo per eixamplar la cobertura vegetal de la ciutat; incorporar el concepte de coresponsabilitat a la ciutadania, impulsar la seva participació i millorar la consciència sobre la gestió municipal en aquest àmbit; o vetllar pel compliment del servei de manteniment.

Complir, al capdava- ll, les condicions que mai no ha complert Girona per incorporar-se a la xarxa de ciutats que vetllen pels seus ciutadans a partir de la serietat de les seves polítiques mediambientals.

L'agenda 2030 i la responsabilitat compartida

La política s'ha de vincular a fer possible que tots els éssers humans tinguin una vida digna en condicions d'igualtat. Aquest concepte no es pot deslligar de les polítiques transversals que tinguin com a prioritat una relació racional amb el medi ambient i la sostenibilitat de les accions de govern. Des d'aquest punt de vista, tots els estrats de l'administració han de vetllar per estimular, crear i mantenir condicions d'igualtat i de qualitat de vida desenvolupant polítiques econòmiques, socials i mediambientals que tendeixin a equiparar les condicions de vida de tothom. Aquest és el nucli de l'Agenda 2030 i del programa d'Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS) de les Nacions Unides, aprovada per l'assemblea de la ONU el 25 setembre de 2015, que agrupa de manera transversal polítiques que van des de la igualtat fins al desenvolupament econòmic i mediambiental. El marc de l'Agenda 2030 per al desenvolupament sostenible reconeix la salut i el benestar com a elements fonamentals per a la vida de les persones. Vincula la salut al benestar i estableix com a prioritàries les polítiques de prevenció. I des d'aquesta perspectiva admet que si l'objectiu és la millora de la salut i de la qualitat de vida de les persones, es fa imprescindible evitar la degradació del medi i que aquesta degradació, tal i com ja passa actualment, afecti la salut de les persones del planeta. Per aquest motiu, la carta introdueix 17 Objectius de Desenvolupament Sostenible i 169 propòsits essencials. Les ciutats queden reconegudes a l'Agenda 2030 com els entorns adequats per al desenvolupament de polítiques favorables a la vida digna. La ciutat moderna s'haurà de preparar per assegurar qualitat de vida, l'equitat, la seguretat i la proximitat dels serveis. I en aquest sentit, la carta admet que la desigualtat cultural i formativa entre els infants és un dels principals enemics de la justícia i afecta de manera directa al benestar de les persones. És una carta en la què l'ètica hi té un paper nuclear. La dimensió social col·lectiva hi funciona per mitjà de construir un espai públic, en el què les persones en siguin el centre i comparteixin el compromís dels valors com la fraternitat, la igualtat, la llibertat o el respecte al medi ambient. No és estrany, per tant, que també tingui en compte la igualtat real des de la diferència de les dones o que

192. Publicar un web municipal amb els indicadors del compliment dels Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS) a la ciutat.

193. Incloure al pressupost partides destinades a complir els ODS.

194. Designar un Comissionat per a l'Agenda 2030.

195. Plantejar els projectes municipals amb l'objectiu que puguin ser reconeguts al Pacte Mundial de les Nacions Unides.

196. Donar compliment a les nombroses mocions aprovades i no implementades relatives als ODS.

197. Actualitzar el sistema d'indicadors de l'Agenda 2030 a Girona cada sis mesos.

assenyali la vulnerabilitat com una de les causes prioritàries a combatre per recuperar índex raonables de benestar col·lectiu.

Els objectius prioritàris de l'Agenda 2030 a Girona són la fi de la pobresa i assegurar que ningú no passi gana; la salut i el benestar de tothom; l'educació de qualitat, la igualtat de gènere; accés a l'aigua neta, energia sostenible i no contaminant, treball digne i creixement econòmic; indústria, innovació i una xarxa d'infraestructures moderna i eficient; la reducció de les desigualtats, ciutats i comunitats sostenibles, producció i consum responsables, acció pel clima, vida d'ecosistemes terrestres, pau, justícia i institucions sòlides i aliances per aconseguir els objectius. Els governs democràtics de l'Ajuntament de Girona han tingut la voluntat de prendre decisions i incorporar la ciutat al cercle de l'Agenda 2030. L'Ajuntament de Girona té una estructura tècnica consolidada forta en l'àmbit de l'atenció social, mediambiental o d'ocupació. Això no obstant, encara estem molt lluny d'excel·lir en tots els objectius de l'agenda 2030. Tenir dades exactes és el pas previ abans d'aplicar polítiques serioses i eficaces. Per això l'Ajuntament ha d'assumir la publicació dels indicadors dels Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS) en un lloc web municipal, tal com ja ha fet el projecte tècnic de l'Institut Nacional d'Estadística de l'Estat (INE) i l'Institut d'Estadística de la Generalitat (Idescat). El foment més profund de l'Agenda 2030 és el que permet que els Objectius de Desenvolupament Sostenible es puguin implementar amb més força, amb un major rigor i amb més coneixement des de la proximitat. L'últim govern de Girona ha fet pública la voluntat d'incorporar-se i de formar part de l'Agenda 2030. Però s'ha quedat aquí perquè la seva política ha estat la de fer i deixar estar, com si els anuncis tinguessin entitat de fet consumat i fossin el final del camí. Sense donar-hi continuïtat, sense designar un Comissionat per a l'Agenda 2030, tal com han fet altres ajuntaments catalans, que determini quins objectius i metes concretes implica l'Agenda 2030 per Girona el compliment dels objectius s'enquistarà com una voluntat mai feta. Aquesta decisió és un punt de partida per expressar un caràcter nou a les polítiques de l'Ajuntament als pressupostos i assenyalar amb partides concretes de quina manera volem complir els Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS) i de quina manera s'estructurarà el sistema d'anàlisi i d'indicadors dels complimentes de l'Agenda 2030 a la ciutat. Perquè un sistema d'indicadors sigui eficient s'ha d'actualitzar periòdicament. En el cas de Girona aquesta actualització s'ha de fer cada sis mesos. És la manera com un ajuntament pot utilitzar les dades en benefici de les polítiques que han de repercutir a favor dels ciutadans. No podem desapropiar el coneixement i que aquesta pèrdua bloquegi la possibilitat de plantejar projectes que puguin obtenir el reconeixement del Pacte Mundial de les Nacions Unides. Aquest és un projecte ambiciós, la sostenibilitat és un projecte cabdal que marcarà el futur de les nostres vides, de la dels nostres fills i per descomptat, de la dels nostres nets. Per això crec honestament que la ciutadania s'ha d'impli-car en aquest projecte i que l'Ajuntament té l'obligació de promoure el treball conjunt entre l'administració, les empreses, les entitats i les persones que viuen a Girona.

La transició energètica i els valors del futur

Els socialistes ens comprometem a l'ajuntament de Girona sigui la primera institució de la ciutat sense emissions de gasos d'efecte hivernacle derivats dels seus consums energètics i les seves activitats. L'administració municipal és el camp de proves i la referència principal en el procés per convertir Girona en una ciutat definitivament impulsada per l'energia renovable. Per aconseguir aquests objectius caldrà executar plans d'estalvi i d'eficiència energètica a l'Ajuntament per reduir la demanda i els costos. La transició energètica reclama vigor i determinació tan en les decisions com en l'acció. Aquest és el punt de partida que volem establir per desenvolupar les polítiques que integraran Girona en la xarxa de ciutats capdavanteres en una nova manera d'entendre la fabricació i el consum d'energia.

Entre les accions que cal estudiar per acostar Girona a aquesta dinàmica, és convenient estudiar de quina manera l'Ajuntament pot comprar electricitat renovable certificada per abastir tots els serveis municipals amb la garantia de pagar un preu energètic més baix que el del mercat i fomentar la implantació de renovables. Això és un procés que s'ha de desenvolupar des de diferents àmbits. Com ara la instal·lació de sistemes de generació energètica renovable, especialment fotovoltaica, en tots els edificis municipals, infraestructures i espais públics; o a través d'un programa per fomentar l'autoconsum compartit i la creació de comunitats energètiques amb la cessió de teulades fotovoltaïques per compartir energia;

198. Aconseguir que l'Ajuntament de Girona sigui la primera institució de la ciutat sense emissions de gasos d'efecte hivernacle derivats dels seus consums energètics i les seves activitats.

199. Elaborar plans d'estalvi i d'eficiència energètica a l'Ajuntament per reduir la demanda i els costos i integrar Girona en la xarxa de ciutats capdavanteres en una nova manera d'entendre la fabricació i el consum d'energia.

200. Estudiar de quina manera l'Ajuntament pot comprar electricitat renovable certificada per abastir tots els serveis municipals amb la garantia de pagar un preu energètic més baix que el del mercat i fomentar la implantació de renovables.

201. Instal·lar sistemes de generació energètica renovable, especialment fotovoltaica, en tots els edificis municipals, infraestructures i espais públics.

202. Estendre un programa per fomentar l'autoconsum compartit i la creació de comunitats energètiques amb la cessió de teulades fotovoltaïques per compartir energia.

203. Crear espais d'emmagatzematge i fomentar la mobilitat elèctrica amb la ciutadania, el comerç i les petites i mitjanes empreses.

creant espais d'emmagatzematge i fomentar la mobilitat elèctrica amb la ciutadania, el comerç i les pimes.

Més enllà de servir d'exemple, l'Ajuntament ha de funcionar com una crosca per ajudar que la ciutadania, el comerç, els serveis i la indústria s'integrin també en aquest procés de transició energètica. Caldrà veure de quina manera podem crear un fons per distribuir aquestes ajudes que es nodreixi de fons propis, subvencions, la contribució d'altres administracions i la col·laboració públic-privada. I al mateix temps obrirem una Oficina de la Transició energètica per impulsar projectes de col·laboració públic-privat; garantir l'execució ràpida de les accions en l'àmbit privat i agilitzar el procés d'adjudicació i justificació de les ajudes.

Hi ha un estat d'opinió format que diu que Girona podria haver avançat més en la transició energètica, la implantació dels sistemes de generació de renovables i en el compromís explícit de combatre contra l'escalfament global. L'acció local en aquest deure té tant de valor com les grans decisions geo-estratègiques que teòricament comprometen els estats a prendre una direcció conjunta. Avui els canvis a favor del medi ambient són prioritaris per a Europa i estan vinculats amb els fons de recuperació emesos per la Unió Europea. La transició energètica, doncs, forma part del procés de racionalització de la nostra relació amb el medi natural de la mateixa manera que la digitalització és la corda per estirar i modernitzar els sistemes de producció europeu.

Les directives europees d'energia i la Llei de Canvi Climàtic de Catalunya, entre altres normatives, defineixen les dues línies principals de la transició energètica: l'estalvi i l'eficiència energètica i la implantació i la distribució dels sistemes de generació d'energia renovable. L'any 2019, l'Institut Català d'Energia va elaborar el document Prospectiva energètica de Catalunya a l'horitzó 2050 i transició energètica de Catalunya, que fa una clara aposta per l'estalvi i l'eficiència energètica amb sistemes de gestió i transformació de l'energia. La comunitat científica investiga, al mateix temps, de quina manera es pot proporcionar flexibilitat energètica als sistemes comunitaris a través de la utilització d'algoritmes i sistemes intel·ligents de control avançat per a sistemes de calefacció, refrigeració i ACS.

Crec que Girona ha d'establir el punt de partida que el govern de Junts no ha establert en la promoció de l'energia fotovoltaica als espais educatius de la ciutat aprofitant la disponibilitat del sostre als diferents centres. Ho crec per diferents raons. Primer perquè fa falta impulsar plans i programes de generació d'energia sostenible i a la vegada, reduir la despesa de les escoles i dels instituts. Després perquè a través d'aquests plans podem fomentar l'autoconsum d'energia a les escoles. I tercer perquè la relació entre els alumnes i aquests nous sistemes ens ha de servir per naturalitzar la presència de les noves formes de generació d'energia com un element consubstancial de la nostra societat, en especial entre les generacions que dirigiran la societat en el futur.

La ciutat de Girona té 21 escoles públiques de primària i 6 de secundària, a més de 2 escoles de Formació Professional. Hi ha escoles concertades i privades

que també han de trobar fórmules per incorporar-se a projectes d'implantació de sistemes de generació d'energia renovable, que han d'anar vinculats a la digitalització dels espais educatius. Les diferents directives i reglaments europeus han assenyalat les vies de la digitalització i el respecte al medi ambient com a prioritàries per al progrés i la competitivitat.

Girona ha d'exigir al govern de la Generalitat que executi un programa d'auditories energètiques a tots els centres educatius de Catalunya -i per tant també als de la nostra ciutat- per tenir la informació sobre els consums i determinar les mesures d'estalvi i eficiència energètica que incloguin la capacitat fotovoltaica amb plaques a sostres i espais idonis. I aquest propòsit ha de tenir un reflex als pressupostos de la Generalitat de Catalunya fins al 2030 a través d'una partida amb dotació pressupostària suficient per fer convocatòries d'ajuts pels ens locals amb l'objectiu de fer instal·lacions fotovoltaiques en els equipaments educatius.

Al marge del paper de Girona en la proposta de noves polítiques que ens ha de convertir en una referència en aquest àmbit, l'Ajuntament ja de dissenyar i executar un Pla d'Eficiència Energètica i d'Instal·lacions Fotovoltaiques per Autoconsum en tots els centres educatius, finançat parcialment amb els estalvis de la factura de consum energètic dels propis centres. I també un Pla de Digitalització en l'educació amb l'objectiu de potenciar la connectivitat local entre les diferents escoles i instituts, els centre d'ensenyament i les seues universitàries de la ciutat de Girona.

204. Obrir una Oficina de la Transició energètica per impulsar projectes de col·laboració públic-privat; garantir l'execució ràpida de les accions en l'àmbit privat i agilitzar el procés d'adjudicació i justificació de les ajudes.

205. Donar compliment a les directives europees d'energia i la Llei de Canvi Climàtic de Catalunya que defineixen les dues línies principals de la transició energètica: l'estalvi i l'eficiència energètica i la implantació i la distribució dels sistemes de generació d'energia renovable.

206. Impulsar plans i programes de generació d'energia sostenible i reduir la despesa de les escoles i dels instituts.

207. Fomentar l'autoconsum d'energia a les escoles i naturalitzar la presència de les noves formules de generació d'energia com un element consubstancial de la nostra societat en especial entre les generacions més joves.

208. Exigir al govern de la Generalitat que executi un programa d'auditories energètiques a tots els centres educatius de Catalunya -i per tant també als de Girona- per tenir la informació sobre els consums i determinar les mesures d'estalvi i eficiència energètica que incloguin la capacitat fotovoltaica amb plaques a sostres i espais idonis.

209. Dissenyar i executar un Pla d'Eficiència Energètica i d'Instal·lacions Fotovoltaïques per Autoconsum en tots els centres educatius, finançat parcialment amb els estalvis de la factura de consum energètic dels propis centres

Mobilitat a la ciutat de Girona

En la mobilitat a Girona calen noves idees. La llista de les nostres és llarga i ve determinada per l'estudi de la ciutat, per la manera com es mouen els gironins i gironines en l'espai públic, per com la ciutat engoleix el trànsit diari i per com ens hem d'adaptar a les noves formes de mobilitat si volem complir el mandat ètic de combinar la vida urbana amb la preservació del medi ambient. La primera necessitat és la creació d'un espai de pas de mercaderies a l'oest per evitar que circulin pel centre de Girona. Si la voluntat és redefinir l'AP-7, això ha de voler dir que l'Ajuntament de Girona i la Generalitat han d'acordar un nou Pla de mobilitat -complementat amb una estratègia de modernització i manteniment- per a les zones industrials de Mas Xirgu i l'Avellaneda. És necessari potenciar aquest eix que tindrà en un extrem el nou Trueta i en l'altre l'entrada pel carrer Barcelona. A Girona hi ha unes 50.000 persones que treballen a la ciutat, de les quals 20.000 arriben de fora. Els dies feiners entren molts més cotxes que no pas en surten. Hi ha problemes permanents d'aparcament a Santa Eugènia, Can Gibert, l'Eixample sud i Sant Narcís. I en alguns d'aquests barris és difícil fins i tot aparcar a les nits.

La solució és l'aparcament gratuït per a residents i de pagament per als cotxes que arriben de fora. Ara bé, si el propòsit de fons és allunyar els cotxes de dins de la ciutat caldrà habilitar zones d'aparcament dissuasius i consolidar un sistema de transport públic d'alta qualitat amb les freqüències de pas

- 210.** Aprovar el Pla de Mobilitat Urbana de Girona i el Pla de Mobilitat Urbà Supramunicipal de Girona.
- 211.** Elaborar amb la Generalitat un nou pla de mobilitat per a les zones industrials de Mas Xirgu i l'Avellaneda que inclogui un canal de pas de mercaderies segregat del nucli urbà.
- 212.** Habilitar zones d'aparcament gratuïts per als residents a Girona i aparcaments dissuasius a les entrades de la ciutat
- 213.** Convertir el Carrer Barcelona en un veritable carrer amb molt més espai per als vianants.
- 214.** Incorporar tecnologia de la informació per reduir els temps d'aparcament i millorar la distribució de mercaderies.
- 215.** Augmentar l'espai urbà per a les persones eixamplant voreres i convertint carreteres en espais públics de qualitat per estimular els desplaçaments a peu o en sistemes de mobilitat no contaminants.
- 216.** Incrementar les freqüències de pas del transport urbà, eixamplar-ne la xarxa de rutes, reduir les esperes a 10 minuts, establir un sistema d'integració tarifària, mantenir el servei el cap de setmana i habilitar espais per transportar-hi bicicletes.
- 217.** Duplicar la xarxa de carrils bici a la ciutat per estendre'n la utilització a tota la ciutat i reduir la presència de cotxes.

augmentades i una xarxa de trajectes que cobreixi tota la ciutat i, sobretot, els desplaçaments de curta distància que tenen un punt clau en els eixos del carrer Güell i el Passeig d'Olot-Emili Grahit.

És necessari replantejar la mobilitat dels vehicles de motor a Girona: els eixos principals suporten un volum de trànsit segurament massa elevat, sobretot en l'eix de nord a sud, el carrer Barcelona. Haver alliberat l'AP-7 ajuda a favor de la descongestió d'aquest eix però hem de trobar alternatives que ens permetin convertir el Barcelona en un veritable carrer, amb molt més espai per als vianants i al mateix temps diversificar la mobilitat est-oest, avui sobrecarregada al Passeig d'Olot i el carrer Emili Grahit.

Això voldrà dirà també incorporar tecnologia de la informació per reduir els temps d'aparcament, millorar la distribució de mercaderies amb una gestió més rigorosa de les línies grogues o crear centres de distribució en col·laboració o potenciar els magatzems de barri. Cal explorar pactes i acords amb centres de negoci, esdeveniments massius o institucions que reben una gran quantitat d'usuaris que arriben a Girona amb cotxe per trobar solucions que millorin les actuals. Al final, ens interessa a tots tenir una ciutat amb una qualitat de vida més alta i més compromesa amb el medi ambient. Avui el 73,6% de l'espai públic de Girona està destinat als vehicles. La resta és espai públic social i per a vianants. Aquesta tendència s'ha d'equilibrar eixamplant voreres i convertint carreteres en espais públics de qualitat per a les persones. A més, d'eixamplar el centre per a vianants la millora dels espais de trobada o el dels desplaçaments a peu facilitarà que la gent no opti per al cotxe en desplaçar-se per a la ciutat.

“És necessari replantejar la mobilitat dels vehicles de motor a Girona: els eixos principals suporten un volum de trànsit segurament massa elevat, sobretot en l'eix de nord a sud, el carrer Barcelona.”

El transport públic interurbà a Girona és dels més cars de Catalunya i és defici-tari. Això fa evident que s'ha de replantejar perquè sigui més utilitzat i perquè, d'aquesta manera, se'n pugui reduir el preu i millorar-ne la rendibilitat. Hem de trobar fórmules per fer-lo més àgil amb la incorporació de carrils-bus, millorar la interconnectivitat, facilitar-hi la col·locació de bicicletes, reduir les esperes a 10 minuts, establir un sistema d'integració tarifària i mantenir el servei el cap de setmana. Hem de ser ambiciosos.

És necessari començar a dir que l'estació del TAV al centre de Girona ha fet que durant anys sigui una de les estacions amb més activitat a Catalunya i a Es-panya. El seu paper en l'arribada de turistes després de la crisi i dels problemes a l'Aeroport ha significat un motor econòmic indiscutible per a Girona. No seria més convenient que en comptes d'un baixador del TAV connectéssim Girona i la Costa Brava amb l'aeroport amb un tren-tramvia? Cal insistir en aquest concepte i cal també persistir en la reivindicació per una millor connexió fe-rroviària entre Girona i Lleida i entendre que la xarxa de connexions hauria de poder incloure també el tren-tramvia entre Olot, Banyoles, Girona i Sant Feliu de Guíxols.

La xarxa per córrer en bicicleta a Girona té un gran potencial per a la ciutat. Però s'ha d'endregar, buidar-la de punts insegurs, donar-li continuïtat allà a on no la té, senyalitzar i ubicar bé els carris per resoldre el conflicte entre els usuaris de la via pública i ampliar-la amb el doble de carris que tenim ara. També l'hem de connectar amb les rutes naturals que s'han de cuidar més i s'han de convertir en espais de bosc o bosc de ribera ben cuidats, com a zones d'ombra que conviden a ser caminades o anar-hi amb bici. És necessari desen-volupar carrils-bici a Lluís Pericot, el carrer Riu Güell, a la Gran Via Jaume I, al carrer Caldes de Montbui, el de Barcelona i a Palau. I caldrà complementar-ho amb aparcaments segurs per a bicicletes, en especial a l'estació.

La gestió de l'aigua: intel·ligència i responsabilitat

Els efectes de la crisi climàtica a la qual ens enfrontem són cada vegada més notoris. Una de les principals conseqüències del canvi climàtic és la tendència als fenòmens atmosfèrics extrems com són les inundacions i la sequera. A Catalunya la situació que vivim és greu i requereix una actuació immediata.

Els experts afirmen que plou menys però sobretot que plou pitjor, la qual cosa es tradueix en el fet que la capacitat d'aprofitament de l'aigua és menor: només un 25% és aprofitable. Hem de ser conscients que l'aigua és un recurs escàs que es troba en retrocés. Així doncs, prenen gran importància els mecanismes d'obtenció d'aquest recurs alternatius al cicle natural. El reaprofitament d'aigües residuals o la dessalinització en són alguns exemples. El principal problema d'aquests recursos és que requereixen energia i suposen un augment dels costos del servei de l'aigua. Per això és de gran importància la implementació d'una gestió intel·ligent.

Parlar de gestió intel·ligent de l'aigua és parlar de la digitalització del cicle integral i de fer ús de la tecnologia per a la millora de la gestió dels recursos hídrics assegurant així la sostenibilitat econòmica, social i ambiental reduint la petjada hídrica. Integrar la tecnologia a les sis etapes integrals de l'aigua -captació, tractament, emmagatzematge, distribució, sanejament i depuració- facilita una gestió més eficaç i optimitza

218. Desplegar eines de gestió de monitoratge i supervisió basades en dispositius intel·ligents i Big Data.

219. Crear una xarxa de distribució d'aigua no potable i regenerada per a usos determinats com el reg de zones verdes, la neteja de carrers o la descàrrega de sanitaris.

220. Fomentar la utilització del medi natural de manera conscient i intel·ligent a través del respecte a les zones de drenatge natural i l'aprofitament i retenció de l'aigua de pluja.

221. Reduir la petjada hídrica per afavorir un model integral de l'aigua que asseguri la seva qualitat, minimitzi les pèrdues que es puguin produir durant la distribució i permeti l'optimització del servei

222. Reduir la xifra de consum d'aigua destinada a usos municipals per habitant i dia.

223. Invertir en la tecnificació hídrica i en gestió intel·ligent de l'aigua.

les operacions en cada fase reduint no només el consum d'aigua, sinó també els costos derivats. A Girona el consum d'aigua destinada a usos municipals per habitant i dia que prové de la xarxa de subministrament municipal destinada principalment a edificis municipals i reg és de 10,14 litres per habitant segons dades de l'Observatori de l'Ajuntament de Girona. Una xifra que ha anat augmentant els últims deu anys i que cal reduir.

A la nostra ciutat no hi ha hagut una inversió en la tecnificació hídrica, la qual cosa juntament amb l'augment dels períodes de sequera i augment de les temperatures resulta en un augment de la despesa de recursos hídrics i dels costos del servei.

Cal desplegar eines de gestió de monitoratge i supervisió basades en dispositius intel·ligents i Big Data; així com la creació d'una xarxa de distribució d'aigua no potable i regenerada per a usos determinats com el reg de zones verdes, la neteja de carrers o la descàrrega de sanitaris. La utilització del medi natural de manera conscient i intel·ligent com pot ser el respecte a les zones de drenatge natural i l'aprofitament i retenció de l'aigua de pluja, és també un mecanisme per a la reducció de la petjada hídrica per afavorir un model integral de l'aigua que asseguri la seva qualitat, minimitzi les pèrdues que es puguin produir durant la distribució i permeti l'optimització del servei.

Aquest nou paradigma de gestió integral i intel·ligent de l'aigua representaria no només un pas endavant cap a la creació d'una ciutat més resilient, sinó que obriria noves oportunitats de negoci i creixement i innovació a Girona.

A Girona, com hem dit, el consum d'aigua destinada a usos municipals per habitant i dia és de 10,14 litres. Una xifra que ha anat augmentant els últims deu anys i que cal reduir. No hi ha hagut una inversió en la tecnificació hídrica, la qual cosa juntament amb l'augment dels períodes de sequera i de les temperatures resulta en un augment de la despesa de recursos hídrics i dels costos del servei. Cal inversió en gestió intel·ligent de l'aigua per a construir una Girona més resilient, eficient i sostenible.

La Girona de les diversitat

La Girona de les dones

Els drets de les dones i les polítiques feministes són un instrument necessari per arribar a un estadi d'igualtat real entre persones i que la societat quedi lliure de masclisme. Defensem que s'incorpori la perspectiva de gènere a les polítiques públiques i donar prioritat a l'eradicació de la violència masclista, l'eliminació de la bretxa salarial i de les pensions i les altres formes de discriminació laboral; al foment de nous models que afavoreixin la coresponsabilitat així com l'abolició de la prostitució i la persecució del tràfic de dones i infants vinculat a l'explotació sexual.

Les polítiques d'igualtat són una qüestió de justícia i serveixen de motor pel desenvolupament econòmic i la ratificació de la democràcia.

El nostre objectiu ha de ser que les dones exerceixin i desenvolupin la seva condició de ciutadanes des de l'equitat. Cal actualitzar, i si cal també replantejar, les polítiques d'igualtat de l'Ajuntament de Girona per garantir la presència, el veu i el vot de les dones en la presa de decisions. Volem una ciutat compromesa de debò amb la igualtat entre persones perquè doni rellevància al paper de les dones. És la reclamació democràtica més important dels darrers anys. Els socialistes tenim la convicció que no la transformació social de progrés només és possible amb la presència dels valors de llibertat i igualtat que comporta el feminisme.

Propostes

- 224.** Prioritzar els programes de promoció econòmica i les polítiques d'ocupació per a dones.
- 225.** Impulsar un model de transparència i foment de polítiques d'igualtat amb plans i indicadors de bretxa salarial, igualtat i conciliació a les empreses que contractin amb l'Ajuntament.
- 226.** Facilitar a tota la comunitat educativa eines per treballar l'eradicació del sexisme a l'educació i reforçarem els programes d'educació sexual amb perspectiva de gènere i no discriminació.
- 227.** Crear un espai de dades amb visió de gènere (observatori i portal de dades) accessible i crearem indicadors específics per al seguiment de les situacions de desigualtat i discriminació i accions.
- 228.** Impulsar el Pacte del Temps per promoure accions que facilitin uns horaris racionals a la ciutat, la conciliació laboral i familiar, i la coresponsabilitat de la cura entre homes i dones, especialment durant l'edat escolar.
- 229.** Afavorirem la coresponsabilitat de la cura de la infància.
- 230.** Alliberar Girona de qualsevol pràctica d'explotació sexual.

El feminisme és l'autèntica revolució social dels nostres dies. No ens encarem a reptes puntuals sinó amb la necessitat d'un canvi social real. Volem una Girona igualitària. Volem una Girona feminista perquè sabem que en l'àmbit local hi ha camí per córrer i es pot treballar de bracet amb els col·lectius feministes i el teixit associatiu de la ciutat. La política conviu amb la realitat però el seu propòsit primigeni és provocar canvis transformadors i en aquest propòsit s'hi inscriu la necessitat d'incorporar la perspectiva de gènere al contingut global de les polítiques públiques i, per tant, als recursos i serveis públics que s'ofereixen a la ciutadania. La lluita pels drets de les dones, doncs, és una prioritat.

L'escletxa salarial encara és molt present i té un impacte molt important en la vida de les dones. La desigualtat salarial entre dones i homes per la mateixa feina és injusta, repercuteix en la cotització i deriva en l'empobriment de les dones en la tercera edat. El PSC proposa regular el salari de les persones que treballen en l'atenció i la cura de persones i promoure accions que corregeixin de segregació horitzontal i vertical que es dona en aquest sector. Els avenços a favor de la igualtat efectiva, dels drets i les llibertats, han aparegut sempre en períodes de govern socialista.

Ens convé un Pacte Gironí alineat amb el Pacte Català contra la violència masclista; promoure mesures de sensibilització i prevenció i teixir una xarxa de protecció amb recursos i amb inversions en la qual hi participin tots els agents implicats. Hi ha mesures que cal estudiar com ara el desplegament d'Unitats de Valoració Forense Integral (UVIF) perquè jutges i fiscals puguin avaluar el risc de les víctimes i adoptar mesures de protecció; o la implementació de l'acompanyament judicial personalitzat als Jutjats.

Girona ha de ser una ciutat alliberada de practiques detestables com el tràfic de dones i noies amb finalitat d'explotació sexual. Tant la prostitució com aquest tràfic són formes de violència extrema que atempten contra la llibertat, la integritat, la salut, la vida, la seguretat i la dignitat de les dones. Per això volem evitar l'explotació sexual, el proxenetisme i el tràfic de dones i infants amb finalitat d'explotació sexual i contribuir des de Girona a favor d'una nova legislació.

La Girona de la diversitat LGTBIQ+

Estem orgullosos d'haver impulsat un nou espai per les entitats de Girona que treballen a favor dels drets del col·lectiu LGTBIQ+ i contra les discriminacions per raó sexual. Però ens preocupa que el pla d'igualtat de la ciutat hagués quedat dos anys caducat -entre 2019 i 2021-. És un fet que indica fins a quin punt Girona no ha tingut direcció política en l'àmbit de la igualtat de gènere. És una situació que pren rellevància si es té present que la fòbia contra els col·lectius LGTBIQ+ encara és present a la ciutat d'una manera més o menys explícita malgrat que hem estat el primer municipi de la demarcació integrat a la Xarxa de Municipis LGTBI gràcies a un procés que vam engegar els socialistes el 2015. La xarxa s'ocupa de desenvolupar polítiques de defensa dels drets de les persones gais, lesbianes, transsexuals, bisexuals i intersexuals. Malgrat aquesta voluntat, a Girona encara no s'ha donat l'impuls polític necessari en les polítiques LGTBIQ+.

És un àmbit que reclama accions que manifestin el compromís municipal a favor de la diversitat sexual. Això es fa situant les polítiques LGTBI com a prioritat a l'agenda política i implicant totes les àrees de l'Ajuntament en la defensa dels drets LGTBI amb mecanismes de coordinació i de corresponsabilitat. També cal definir quins són els recursos econòmics i personals dedicats a les polítiques LGTBI. Hi ha aplicacions pràctiques per fer present aquesta voluntat com el reconeixement o pun-

- 231.** Fomentar la integració sociolaboral de les persones trans i la seva plena participació en la vida política, social i cultural.
- 232.** Activar la presència de la Girona LGTBI fora de la ciutat, amb la participació en les trobades i reunions que es facin en altres indrets de Catalunya.
- 233.** Millorar la comunicació entre l'administració municipal i el col·lectiu LGTBI.
- 234.** Implantar un Servei d'Atenció Integral (SAI) municipal que informi i ofereixi assessorament legal i psicològic sobre la diversitat.
- 235.** Complir els acords establerts als plens i a les reunions amb el Consell municipal LGTBI i les freqüències establertes de trobada del Consell municipal LGTBI.

“El nostre model és una Girona inclusiva que dóna suport al col·lectiu LGTBIQ+ perquè es respectin tots els seus drets.”

tuació en l'àmbit de contractació en els plecs amb les empreses que mostrin el seu compromís en favor de la diversitat sexual; o que tota la comunicació institucional, interna i externa incorpori la transmissió de valors d'igualtat i d'inclusió en matèria LGTBI; i que es revisin els recursos educatius i oferta cultural i/o d'oci per evitar estereotips i rols per opció sexual.

El nostre model és una Girona inclusiva que dóna suport al col·lectiu LGTBIQ+ perquè es respectin tots els seus drets. Per desenvolupar polítiques respectuoses plantejarem la creació d'una regidoria específica per millorar la comunicació entre l'Ajuntament i el col·lectiu i garantir la convocatòria regular del Consell municipal LGTBIQ+. L'Espai LGTBIQ+ de Girona és complementa amb la creació també d'un Servei d'Atenció Integral (SAI) municipal encarregat de la informació ciutadana sobre la diversitat. D'altra banda, també es redactaran normatives inclusives per als centres públics d'esport, com ara piscines o pavellons, i treballarem per habilitar vestidors específics per a persones trans.

Crearem també una carta de recomanació d'usos i de bones maneres cap al col·lectiu LGTBIQ+ adreçada a centres privats perquè tinguin un punt de referència sobre la millor manera d'enfocar la diversitat sexual. I volem posar sobre la taula la creació d'un distintiu per a comerços, escoles, instituts o establiments de restauració que es vulguin identificar com a LGTBIQ+ friendly.

La Girona dels animals

Girona ha de ser una ciutat amiga dels animals amb espais adequats per als gossos i avantatges per als propietaris cívics. La relació entre els humans i els animals és un fet habitual i polièdric. Ser una ciutat amiga dels animals també té aspectes polièdrics que exigeixen un compromís dels propietaris amb el civisme i un compromís de les institucions per tenir un entorn també adequat per als animals.

Som partidaris de redactar una nova ordenança municipal de tinença d'animals que reculli les propostes i al·legacions presentades per diferents entitats animalistes, que atengui les necessitats de la ciutadania; que procuri benestar als animals i que faciliti la convivència entre les espècies. Aquestes ordenances inclouran la creació de més itineraris per deixar córrer lliurement els gossos; un control de plagues i la gestió de les colònies de gats de forma ètica i en col·laboració amb les entitats animalistes; un major control del benestar animal per part de l'Ajuntament i els organismes públics i el compliment per part dels responsables dels gossos de la recollida d'excrements i neteja dels orins amb aigua. La manera com una comunitat tracta els seus animals diu molt sobre com ha evolucionat la seva societat.

A Girona cal que des de l'Ajuntament treballem per equiparar la normativa d'aquesta matèria a la voluntat i valors de la societat actual.

- 236.** Desenvolupar el reglament de l'Ordenança Municipal específica sobre Protecció Animal.
- 237.** Implantar un pla de gestió integral sobre el control poblacional de les colònies felines.
- 238.** Elaborar projectes públics per fomentar les adopcions d'animals.
- 239.** Convenir beneficis per als propietaris cívics d'animals a través dels establiments d'animals de la ciutat.
- 240.** Fer un cens d'espècies i posar en valor la diversitat de la fauna silvestre a la ciutat.
- 241.** Crear un refugi modern en instal·lacions i gestió, així com en el servei de recollida i acollida d'animals urbans.
- 242.** Redactar programes de formació obligatòria per aquelles persones i/o centres responsables d'animals.
- 243.** Crear establiments públics d'adopcions.
- 244.** Crear un carnet de persona adoptant d'animals que impliqui drets i deures i formació en la seva cura.
- 245.** Revisar i adequar les condicions dels dels pipí-cans.

246. Executar un programa de recuperació per animals rescatats.

247. Aplicar incentius fiscals i ajuts pels comerços que formin part de la xarxa social del carnet d'adoptant.

248. Regular la tinença i la transacció d'espècies animals.

249. Dissenyar i executar un pla de neteja i manteniment anual de les zones d'esbarjo animal.

250. Subministrar bosses de recollida d'excrements i ampolles d'aigua per als propietaris de gossos censats.

L'ordenança municipal de tinença d'animals a Girona és de 2009. L'any 2020 l'Ajuntament va aprovar un nou text que no es va arribar a aplicar mai perquè, segons el govern, estava pendent de canvis en la normativa estatal que podrien desvirtuar la municipal. Per tot això la nova ordenança fa dos anys està aturada. El govern troba la justificació d'aquest endarreriment en la reforma estatal de la nova llei de benestar animal, que introdueix un test de sociabilitat per a tots els gossos per determinar-ne la perillositat de forma individual en comptes de fer-ho en base a un llistat de races perilloses, tal com pretenia el govern de Junts. És urgent adequar la normativa de tinença d'animals a la preocupació creixent de la ciutadania en favor del benestar animal. No és justificable des

de cap punt de vista que durant aquests dos anys no s'hagi presentat cap proposta o modificació per part del govern. Des del nostre punt de vista aquesta és una mostra més de la desídia que impera a l'Ajuntament i de la seva manera de fer basada en anuncis d'actuacions que mai no es fan.

Girona té espais naturals, té hàbitats i una fauna diversa que cal protegir. La diversitat d'espècies d'ocells que habiten la ciutat, per exemple, ha experimentat una explosió en els últims anys que ha portat a Girona animals que fins ara eren poc visibles. És una situació que contrasta amb les dificultats que ha generat la sequera per mantenir la vida a l'Onyar i el Güell. Girona també és un hàbitat favorable per a la vida animal silvestre i les diferents espècies d'ocells que hi habiten, per exemple, són també un patrimoni que cal protegir i tractar de manera proporcional al valor que tenen. Impulsar el coneixement d'aquestes espècies, de la diversitat animal, també ens farà una ciutat diferent i ens aportarà valors per estar orgullosos de Girona.

Girona, la ciutat amable amb la gent gran

Les projeccions més recents determinen que la població de persones majors de 64 anys a Girona s'incrementarà de gairebé 5.000 en els pròxims deu anys. No és una xifra disparada i per tant no exigeix una reacció immediata però reclama una planificació per atendre una demanda creixent. L'àmbit d'atenció de la gent gran és ampli i complex i agrupa diverses àrees d'actuació professional. Avui a Girona hi viuen poc més de 17.100 persones majors de 64 anys. Hi ha homes i dones d'entre 58 i 60 que estan prejubilats i prejubilades i altres majors de 70 en bona forma física i amb autonomia personal. Hi ha també un grup que integra persones d'entre 70 i 80 anys amb deu anys o més de jubilació, i amb menys autonomia, que requereixen serveis de proximitat i encara un altre de persones majors de 85 amb mobilitat reduïda i unes necessitats que les fan dependents i semi-dependents.

Aquesta categorització està carregada d'excepcions però és útil per establir unes línies generals d'actuació que compleixin el propòsit de servei públic d'un Ajuntament. Per fer propostes dirigides a la gent gran, però també a qualsevol altre col·lectiu, cal tenir un estudi actualitzat de les necessitats de cada franja d'edat vinculades a cada barri. Amb aquest pas fet podem elaborar una anàlisi general de les necessitats i seguidament trobar les propostes d'interès específic que necessita la ciutat. De bones a primeres, l'Ajuntament de Girona ha de millorar

- 251.** Fer un estudi la realitat de la gent gran barri per barri per fer una anàlisi general de les necessitats d'aquest col·lectiu d'edat i establir mecanisme per actualitzar periòdicament les dades que en resultin.
- 252.** Millorar els serveis de proximitat per a la gent gran amb una revisió de les propostes per ocupar el temps lliure, d'activitat física o de programació cultural i social.
- 253.** Ampliar els horaris dels esplais per obrir-los els caps de setmana.
- 254.** Facilitar l'accés als habitatges tutelats amb serveis comuns.
- 255.** Incrementar els serveis d'Atenció Domiciliària.
- 256.** Donar un espai a la gent gran a la Ràdio Municipal per difondre el coneixement de la gent gran i el testimoni de l'evolució de la ciutat per acostar-lo als gironins i gironines.

els serveis de proximitat per a la gent gran amb una revisió de les propostes per ocupar el temps lliure, d'activitat física o de programació cultural i social. Això es tradueix en l'ampliació dels horaris dels espais per obrir-los els caps de setmana, una major facilitat per accedir als habitatges tutelats amb serveis comuns o incrementar els serveis d'Atenció Domiciliària.

A les societats modernes, i més encara avui amb la fugacitat derivada de l'ús de les xarxes socials, hi ha la tendència que la gent gran vagi quedant amagada en una mena de rebotiga en la qual hi troben espais destinats majoritàriament a la relació social, l'entreteniment o el descans. En aquests espais hi ha una dinàmica social activa i diversa, animada fins i tot, que té poca repercussió en la superfície de la societat. Girona necessita el coneixement de la seva gent gran i el seu testimoni de l'evolució de la ciutat; tenir present les seves preocupacions i establir camins perquè aquest coneixement i aquest testimoni interactuïn amb el present i, en conseqüència, connectin la societat des de la joventut fins a les edats més avançades. Per fer-ho, per exemple, convindrà donar un espai a la gent gran a la Ràdio Municipal per difondre aquest coneixement i acostar-lo als gironins i gironines.

La Girona Jove

Les persones joves han de ser en el centre de les polítiques del pròxim mandat. És especialment important la inserció de la gent jove en el mercat laboral; impulsar i modernitzar la Formació Professional; desenvolupar un sistema de beques integral i equitatiu que permeti que els infants i els joves tinguin un itinerari d'escolarització, formació i ocupació; garantir una perspectiva de futur digna i adequada i assegurar el dret a l'habitatge.

La taxa d'emancipació juvenil està en un moment de mínims històrics: un 19,7%. I les dades són preocupants: el 20% dels casos d'emergències per manca d'habitatge que gestionen els Serveis Socials corresponen a persones joves; i només el 6% del jovent pot accedir a un habitatge de protecció oficial. Són dades que ens han de fer reflexionar profundament i actuar amb determinació com les que determinen que, per exemple, el 43% de les persones joves tinguin dificultats per arribar a final de mes. Això, està relacionat amb el fet que el 90% dels contractes són temporals. Aquesta fotografia tan inquietant s'inscriu en un context en el qual la gent jove porta 10 anys seguits perdent capacitat d'ingressos.

Hi ha desigualtat en l'accés a la formació i a l'ocupació. Tot això és la conseqüència de 10 anys sense polítiques actives per facilitar que el jovent pugui iniciar un projecte de vida i de deu anys sense les polítiques socials necessàries vinculades a aquest propòsit. La joventut és un dels col·lectius més abandonats per parts del govern: ni s'han implantat els ajuts al lloguer per als menors de 35

- 257.** Impulsarem i millorarem l'Espai Jove com a centre neuràlgic de la vida jove de la ciutat i multiplicarem les propostes formatives i lúdiques.
- 258.** Actuarem en accions de sensibilització en qüestions tan rellevants com les drogodependències, la convivència, el respecte a la diversitat i la inclusió.
- 259.** Impulsarem una estratègia contra l'atur juvenil a Girona garantint que les clàusules socials de la contractació pública incloquin criteris d'edat que garanteixin la reserva de places a persones joves.
- 260.** Desenvolupar l'accés gratuït al transport públic de tots els joves menors de 18 anys.
- 261.** Apostarem per la promoció de la creació cultural jove a la ciutat.
- 262.** Desplegarem programes de salut a les nostres escoles i instituts, especialment relacionats amb la salut emocional, la salut mental i la salut sexual.
- 263.** Impulsarem intervencions socials essencials dirigides a joves en situació d'exclusió social.
- 264.** Aplicarem el Pla Local de Joventut.

anys, ni s'han impulsat les pràctiques universitàries i de Formació Professional remunerades, ni s'ha desplegat la Llei 10/2015 de Formació i Qualificació Professional.

En el marc d'una tendència global en què els joves veuen perillar les seves oportunitats de futur, hem de fer que Girona sigui una ciutat per als joves. Les aspiracions i drets han de tenir un reflex en les polítiques que desenvolupem a la ciutat. L'atur juvenil o la precarietat laboral són dificultats que s'acarnissen especialment en els nostres ciutadans joves. I hem arribat a un punt en què, no només es tracta de poder trobar un treball que permeti viure, sinó que es tracta que els joves puguin pensar en la seva pròpia vida adulta independent i en igualtat d'oportunitats. La formació i la inserció en sectors emergents ha d'estar al centre de model de polítiques juvenils, igual com l'eradicació de la precarietat laboral i de males praxis, com ara els falsos autònoms. Hem de procurar que tot el talent que ha hagut de marxar els darrers anys trobi oportunitats per tornar a Girona amb garanties i que aquestes persones que van haver de buscar altres indrets per exercir la seva professió, triïn la nostra ciutat per desenvolupar el seu projecte de vida.

És clar doncs que l'aposta a favor de la gent jove ha d'incloure accions que tenen a veure amb la seva formació acadèmica, amb el dret a l'habitatge i la capacitat d'emancipar-se; amb la creació d'espais d'aprenentatge en noves tecnologies, de coworking, amb la formació artística i creativa, amb la diversitat i la inclusió social.

Per això impulsarem i millorarem l'Espai Jove com a centre neuràlgic de la vida jove de la ciutat i multiplicarem propostes formatives i lúdiques. L'oci, i la diversió no enterboleix la formació i l'aprenentatge. És important treballar també contra el fracàs escolar i sensibilitzar la població en qüestions tan rellevants com les drogodependències, la convivència, el respecte a la diversitat i la inclusió.

La Girona de l'accessibilitat

Des de 1992, quan l'Assemblea de Nacions Unides va declarar el 3 de desembre com el Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat, any rere any els socialistes de Girona ens hem afegit a la commemoració per defensar els drets d'aquest col·lectiu: els de ciutadania, dignitat, l'autonomia individual, la no discriminació, la participació, la plena i efectiva inclusió en la societat, la igualtat d'oportunitats, el respecte per la diferència i l'acceptació de les persones amb discapacitat com a manifestació de la diversitat i la condició humana.

Així mateix, la Convenció Internacional dels Drets de les Persones amb Discapacitat, ratificada per Espanya el 2008, ha comportat un important pas endavant pel que fa a l'evolució de les qüestions que afecten el reconeixement de totes les persones amb discapacitat, com a individus iguals en drets a la resta de la ciutadania. Tot i aquest avanç tan important, la crisi social i econòmica impacta especialment en els sectors socials més exposats a la vulnerabilitat i també en les persones amb discapacitat i les seves famílies.

Les polítiques conservadores fomenten la desigualtat, fragmenten la ciutadania en categories de primera i segona; redueixen el nivell de protecció dels drets i empitjoren la qualitat de vida amb retallades en la formació, en polítiques actives d'ocupació, en el suport als Centres Especials de Treball, en l'educació inclusiva o en els suports a l'educació

265. Crear un banc municipal de recursos de material que proveeixi productes i serveis de suport a persones amb mobilitat reduïda, persones amb discapacitat visual, persones amb discapacitat auditiva i persones amb discapacitat intel·lectual o per trastorn mental.

266. Obrir un punt d'atenció físic per a les persones usuàries o sol·licitants d'aquest material en coordinació i col·laboració amb les entitats del tercer sector.

267. Assegurar els recursos necessaris per garantir que les persones i famílies vulnerables puguin accedir als materials necessaris per assegurar la màxima dependència en cas de discapacitat permanent o circumstancial.

268. Establir els mecanismes necessaris per garantir que hi hagi una col·laboració pública i privada que garanteixi la màxima col·laboració en aquest projecte compartit.

“Girona tindrà una entitat que, doni servei a qualsevol persona que necessiti algun element de suport a la mobilitat.”

especial, en la sanitat, en serveis de suport, en les places a les residències, en les ajudes a la rehabilitació i també incrementen el copagament dels serveis i ataquen la Llei de promoció de l'Autonomia Personal i Atenció a les persones en situació de Dependència (LAPAD). Aquestes pràctiques són la causa que la situació de moltes persones sigui cada vegada més difícil.

No s'ha d'oblidar tampoc la situació en què es troben les entitats que faciliten el seu suport a les persones amb discapacitat. Es reconeix la seva aportació al manteniment de serveis i a favor de la cohesió social, però els endarreriments i els impagaments així com la congelació de convenis i subvencions estan ofegant aquestes entitats fins al punt que les fan desaparèixer. La destrucció del teixit associatiu català en aquest àmbit és un fet real.

Les persones amb discapacitat estan subjectes als mateixos drets i obligacions que la resta de la ciutadania i, malgrat això, ara com ara no tenen la mateixa llibertat i les mateixes condicions per a exercir-la en plenitud. La inclusió plena i efectiva de les persones amb discapacitat és també una prioritat del nostre programa. La volem aconseguir allunyant-nos de les polítiques que es basen purament en l'assistència, el paternalisme i la discrecionalitat. Volem que es reconeguin com a drets subjectius determinades prestacions i serveis orientats a afavorir l'autonomia personal, que donin resposta a les necessitats de les persones amb discapacitat i a les seves famílies, però sobretot que facilitin la seva inclusió social en igualtat de condicions a la resta de la població.

A la ciutat de Girona hi ha gairebé 6.000 persones amb discapacitat i/o dificultats per a la mobilitat. Moltes d'aquestes persones necessiten cadires de rodes, caminadors, croses, llits articulats i elements tecnològics de suport a diferents tipus de discapacitat. D'aquestes 6.000, n'hi ha gairebé 3.500 que tenen una discapacitat física motora. Si bé és cert que la ciutat ha anat adaptant els seus espais per fer-los accessibles a les persones amb discapacitat és raonable que l'Ajuntament faci més passos i busqui la fórmula per garantir la mobilitat de tothom. Girona tindrà una entitat que, en col·laboració amb entitats del Tercer sector, doni servei a qualsevol persona que necessiti algun element de suport a la mobilitat.

Les entitats del tercer treballen majoritàriament sense ànim de lucre a favor de la inclusió i la independència de les persones que encara avui no es poden moure amb plena comoditat a l'espai públic.

L'administració pot acompanyar aquestes persones afavorint i garantint l'accés al material necessari, així com al seu manteniment, perquè aquestes persones es puguin moure amb independència al carrer sense que la falta de recursos sigui un impediment per aquest propòsit prioritari. Diferents institucions a les Comarques Gironines gestionen emmagatzematge i transport d'ajuts tècnics, a més de les hores dels terapeutes ocupacionals, en col·laboració amb les entitats del tercer sector però és necessari ampliar els ajuts, per exemple els ajuts tècnics per la gent gran i que el catàleg bàsic de prestacions ortoprotètiques quedi cobert. Hi ha espai de millora per a les persones usuàries a causa de discapacitat permanent o circumstancial.

El tercer sector, en tot cas, té els espais, els tècnics i l'expertesa per gestionar-ho amb èxit. L'accessibilitat dels carrers i places depèn exclusivament de la voluntat del govern per garantir-la a les persones que la necessiten per transitar a la ciutat. En aquest sentit, convocar regularment a les entitats representatives per parlar i decidir les actuacions que l'Ajuntament de Girona programarà cada any és una solució adequada. Hi ha experiència en aquestes iniciatives a Girona i en general han funcionat bé perquè permeten escoltar les prioritats que reclamen les persones amb discapacitat. Recuperar aquest esperit de participació és important, així com passar comptes i fer una valoració de la feina feta. L'actual equip de Govern de la ciutat de Girona ha abandonat aquesta línia de treball malgrat que quan existia era eficaç i seriosa.

L'accessibilitat de Girona no és una opció. La ciutat ha de ser accessible per a persones amb discapacitat. S'hi hauran de dedicar recursos econòmics i voluntat política. Ho volem fer perquè Girona també ha de recuperar el lideratge que vam tenir en aquestes polítiques. Hi ha barris que han quedat endarrerits quant a l'accessibilitat i s'hi haurà d'actuar de manera urgent per eliminar barreres arquitectòniques en carrers i voreres. Cal fer actuacions a la carta i en zones que són especialment transitades, sense perdre de vista l'objectiu de l'accessibilitat total.

També és necessari treballar amb altres administracions públiques per resoldre i millorar l'accés a alguns equipaments i centres culturals. El Museu d'Art de Girona i els accessos als edificis com la Catedral o la Basílica de Sant Feliu haurien de millorar significativament així com també cal millorar la senyalització

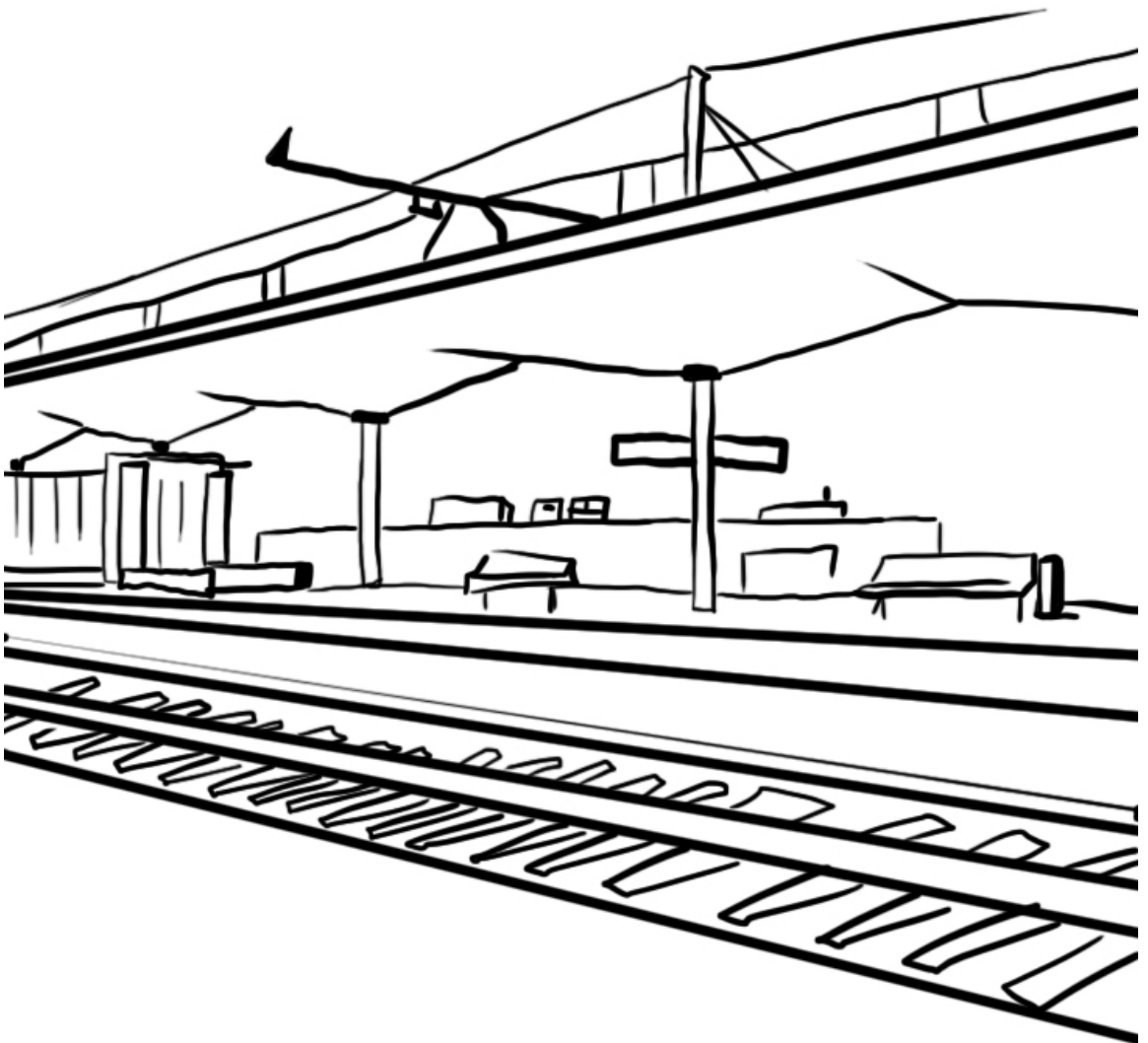
269. Incrementar les hores de terapeuta ocupacional i garantir el treball tècnic de rebuda, manteniment i cessió del banc de recursos de material.

270. Adaptar tots els espais públics de la ciutat per fer-los accessibles a les persones amb la mobilitat reduïda.

271. Fer un estudi d'adaptació dels principals punts turístics i d'interès històric i patrimonial de la ciutat per fer-los accessibles a les persones amb la mobilitat reduïda.

informativa per accedir al barri vell. El sector de la discapacitat ha assenyalat en diverses ocasions el Pont de les Ferreteries Velles com un punt negre simbòlic de l'accessibilitat de la ciutat de Girona.

En les millores que caldrà implementar al carrer Barcelona s'hi haurà de fer un esforç imaginatiu per resoldre l'accessibilitat. Fa massa anys que està pendent i hi ha mancances serioses en tot el traçat. També caldrà actuar al barri de la Devesa, en el qual hi ha algunes rampes que han quedat obsoletes o massa degradades o inadequades, com les que hi ha a la zona de Ramon Folch. Calen actuacions urgents a de Sant Narcís, al carrer València amb Rosselló i Costa Brava i també al carrer Valladolid. A l'Eixample Sud, als carrers Segre, Sant Isidre, Santa Maria i Sant Miquel. No s'ha fet cap actuació en aquest sector i ha quedat impracticable per la gent que té problemes de mobilitat. Pel que fa a les places d'aparcament que Girona té reservades per les persones amb mobilitat reduïda hem de fer una millora de les senyalitzacions i estudiar si cal pujar el preu de les multa per aparcar en zones reservades a persones amb mobilitat reduïda.

Una ciutat que pensa en el creixement dels infants

Les dades més recents ens fan pensar que ni la infantesa ni la joventut no estan al marge de problemes com la pobresa, el risc d'exclusió en l'educació, els riscos que es deriven dels problemes de salut mental; la desigualtat en l'accés al lleure educatiu, la pobresa digital, la precarietat en l'habitatge, l'extensió i l'accés de l'educació inclusiva, l'accés al reforç educatiu, la salut física i l'alimentació o la manca d'inversió pública que, a Catalunya, amb l'1% del PIB, és de les més baixes d'Europa. Les dades ens poden portar a la conclusió que la infància i la joventut no són prioritats polítiques. Per nosaltres ho són i volem que apareguin en les prioritats pressupostàries de l'Ajuntament de Girona.

La infantesa és una etapa clau en el desenvolupament d'una persona, en la construcció de la personalitat. Hem d'aconseguir que Girona sigui un entorn estimulant per al creixement, que els nens i nenes participin en les activitats i s'hi sentin segur i estimats. La responsabilitat per assolir aquest objectiu, per assegurar el benestar del present i les oportunitats del futur, és compartida entre els agents educatius, la ciutadania i l'administració. Aquesta responsabilitat compartida és la que ens ha de conduir a la construcció d'una ciutat amb més qualitat humana, social, cultural i educativa que es faci càrrec de l'acompanyament de la infància.

- 272.** Potenciar l'activitat d'educació en el lleure amb recursos suficients i estables i amb espais adequats facilitats per l'ajuntament.
- 273.** Afavorir que tots els infants del municipi puguin participar en activitats de lleure educatiu i culturals de qualitat especialment als que estan en situació de vulnerabilitat amb beques d'estiu i de menjador escolar i activitats extraescolars.
- 274.** Potenciar l'acompanyament en l'etapa de zero a tres anys amb serveis que ofereixin experiències educatives enriquidores i facilitin la conciliació familiar.
- 275.** Dissenyar espais públics amigables per als infants amb un urbanisme sostenible ambientalment, segurs, estimulants i saludables, accessibles, adequats a les diferents edats i que estimulin la relació entre infants.
- 276.** Afavorir la participació dels nens i nenes en les qüestions que els afecten impulsant espais d'escolta activa sobre l'escola, la salut, el lleure i la cultura o els pares infantils, entre d'altres.
- 277.** Atendre les necessitats educatives especials afavorint espais inclusius i aportant recursos perquè els infants amb discapacitat o amb diferents diversitats trobar acollida i oportunitats.

Caldrà doncs potenciar l'educació en el lleure aportant recursos suficients; potenciar l'acompanyament en l'etapa dels zero als tres anys amb escoles bressol i serveis que ofereixen experiències educatives enriquidores; amb el disseny d'un espai públic amigable amb els infants, amb espais segurs, estimulants, saludables i accessibles; afavorir la participació dels nens i nenes en aquelles qüestions que els afecten; atendre les necessitats educatives especials facilitant espais inclusius; fent costat a les famílies perquè disposin de les condicions laborals, educatives, d'habitatge i sanitàries adequades per garantir que els infants es desenvolupen en un entorn familiar estable i un habitatge digne; impulsar la coordinació entre el municipi, les escoles, els serveis socials, els serveis de salut i els centres; potenciar els centres socioeducatius per donar-los estabilitat financera i de funcionament i instaurar el concert social com a mecanisme habitual per a la prestació de serveis socials educatius de manera que el preu no sigui un factor determinant.

278. Acompanyar les famílies per garantir les condicions laborals, culturals, educatives, d'habitatge i sanitàries que facilitin als infants un entorn de creixement en condicions dignes i enriquidor.

279. Afavorir la igualtat d'oportunitats en l'accés a la salut física, mental i emocional i vetllar per garantir l'alimentació saludable, la salut mental, la salut bucodental, la detecció de problemes de visió o dificultats d'aprenentatge.

280. Impulsar la coordinació entre el municipi, les escoles, els serveis socials i de salut i els centres d'educació en el lleure i no formal per potenciar el treball comunitari.

281. Potenciar els centres socioeducatius integradors amb condicions d'estabilitat en el finançament i el funcionament que permetin consolidar equips.

282. Instaurar el concert social com a mecanisme habitual de prestació de serveis socials i educatius.

La Girona de les persones amb orígens diversos

El model de ciutat que reivindicuem per a Girona és europea i mediterrània, a on la construcció històrica des de fa molts mil.lennis, ha fet que no hi hagi una planificació en illes. O dit d'una altra manera, en qualsevol barri hi ha persones que hi viuen, oficines, comerços, serveis, edificis administratius o culturals o de la salut, espais esportius, parcs urbans, turistes i un llarg etcètera. Aquesta diversitat de persones, que tenen funcions diferents en el seu dia a dia a la ciutat, construeix una sinèrgia creadora que afegeix valor afegit.

D'altra banda, Girona ha estat una ciutat a la Via Augusta, fet que la va convertir aviat en lloc de trobada de persones i de cultures. La proximitat amb la frontera europea ha contribuït a aquesta heterogeneïtat que defineix la nostra identitat i, des de fa molts de segles, hi ha hagut ibers, romans, musulmans, francesos, jueus, espanyols i un llarg etcètera d'altres orígens ben diferents. Aquestes últimes dècades, la globalització ha portat a la nostra ciutat a famílies i persones arribades dels cinc continents del planeta terra. La majoria d'aquestes persones han tingut fills que, avui, són gironins majors d'edat que han nascut a la ciutat.

Una de les identitats més fecundes i productives a l'hora de produir nous coneixements, innovacions, mirades diferents sobre com trobar solucions als problemes que la planteja la vida és la de la ciutat, perquè allà coincideixen

283. La construcció conjunta d'un espai públic respectuós amb la llibertat de totes les persones.

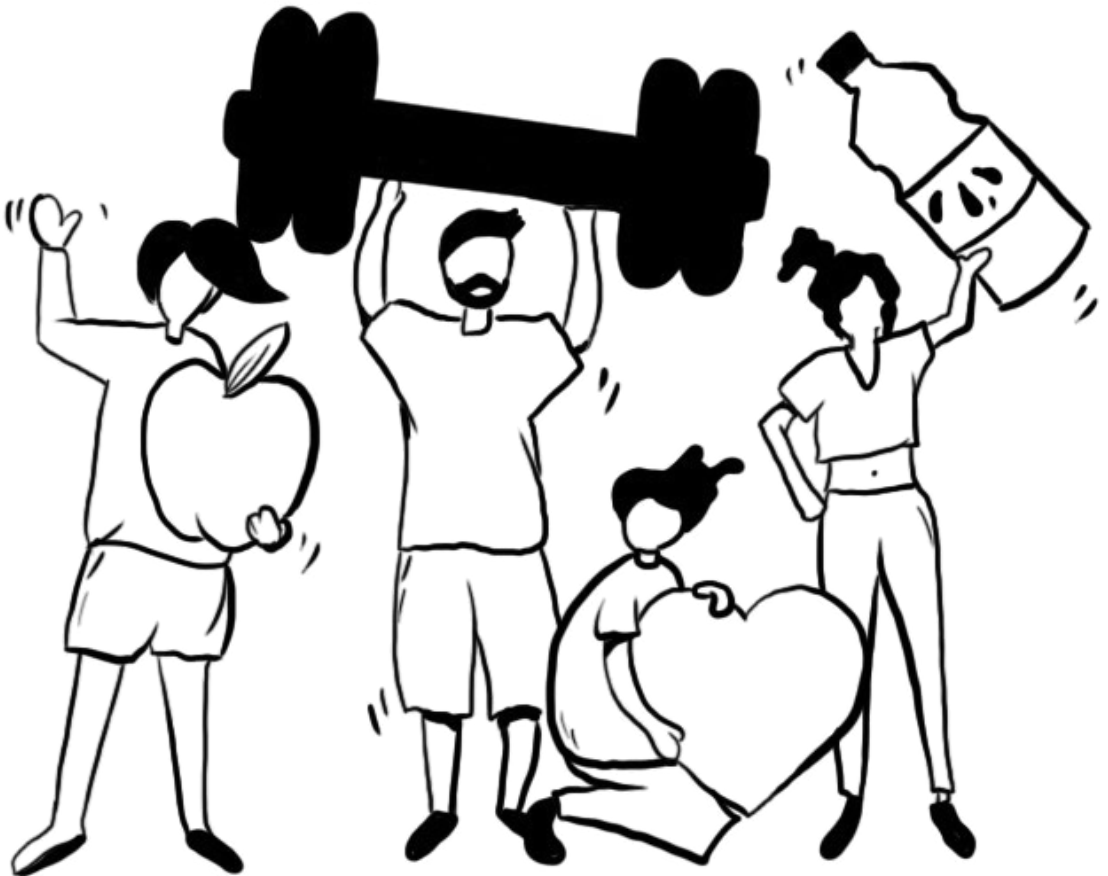
284. La comprensió de la ciutat com a espai conjunt construït per persones diferents, moltes de les quals han arribat de més enllà de la ciutat i, aquí, han trobat el lloc on fer-ne casa seva.

285. Programes de desenvolupament concret per potenciar el comerç, els restaurants i les iniciatives culturals i econòmiques de barri.

286. Crear campanyes contínues de ciutat educadora i respectuosa amb les identitats que configuren la personalitat de Girona, així com amb els drets i els deures de totes les persones.

gent d'orígens molt diferents. Aquesta diferència fa possible l'aprenentatge mutu i ofereix un conjunt de productes vivencials, culturals o gastronòmics d'una extraordinària riquesa. Girona té carrers, avui, on hi podria haver propostes dels cinc continents de la terra. Les oportunitats de desenvolupament són claus per poder obrir negocis que ofereixin productes intel·lectuals, culturals, materials o gastronòmics de tot arreu.

La ciutat és també l'espai comú on vivim totes les persones de Girona i, això, exigeix acords dels uns amb els altres. Com que la llibertat és un dels valors més preuats dels éssers humans definits com a éssers pensants, també ho és que aquest espai comú de convivència exigeixi uns acords, que han d'existir que, a la vegada, han de ser els mínims, perquè tothom pugui desenvolupar amb llibertat la seva identitat a Girona. La llengua, el respecte, les lleis, els deures i els drets són imprescindibles en qualsevol societat democràtica i són els fonaments del pacte social que compartim tota la gent de Girona.

Girona i tothom

El ritme de la realitat

L'aposta estratègica per l'esport ha d'incloure la consolidació de Girona com a referència mundial del ciclisme. La ciutat és avui un focus d'atracció per a les persones aficionades a aquest esport però també per a professionals que hi estableixen la base per al seu entrenament. L'arribada de gent a Girona atreta pel ciclisme és extraordinària i la seva influència en el desenvolupament d'alguns sectors econòmics. Però és una realitat que no ha tingut un impuls públic amb visió de futur.

Està preparada Girona per rebre la quantitat de ciclistes que rep? No ho sabem del tot. L'explosió ha estat gairebé espontània i és molt possible que tot just estiguem a la primera fase del desenvolupament complet de l'oferta ciclista a la ciutat. A primer cop d'ull la ciutat engoleix la demanda sense dificultats i en distribueix els beneficis de manera natural. Però la realitat és que no hi ha ni una regulació específica, ni una planificació, ni polítiques públiques per crear un escenari favorable per aprofitar les oportunitats que proposa el ciclisme. Quins són els efectes econòmics d'aquest allau per als gironins i gironines? Si no hi ha una regulació, la distribució dels beneficis és desigual. El protagonisme de de l'Ajuntament és cabdal tan per fomentar una distribució equitativa i justa dels beneficis com per assegurar que el creixement s'adapta de manera harmònica a les condicions naturals de la vida de Girona.

Propostes

- 287.** Redactar una regulació específica i dissenyar polítiques públiques per aprofitar les múltiples oportunitats que proposa la irrupció del ciclisme a la ciutat de Girona.
- 288.** Dissenyar una planificació per consolidar la figura de Girona com la capital del ciclisme de Catalunya i vincular aquest projecte a la projecció de la ciutat i el nostre entorn.
- 289.** Dissenyar una campanya internacional de promoció de Girona en l'àmbit del ciclisme i recuperar la nostra presència en el recorregut de la Volta a Espanya, la Volta a Catalunya.
- 290.** Vetllar perquè la indústria vinculada al ciclisme es desenvolupi de manera harmònica amb la resta dels sectors per evitar monopolis, mals usos o un increment excessiu de l'oferta que alteri el mercat immobiliari.
- 291.** Fer compatible el progrés vinculat a la indústria del ciclisme amb la creació d'un mercat d'establiments de qualitat o una nova xarxa hostalera que visqui d'aquesta borsa sense que aquest creixement engoleixi la resta de sectors econòmics.

El ciclisme, doncs, és un negoci que la ciutat està rebent per impuls de la iniciativa privada. I en aquestes circumstàncies Girona no està seguint el ritme de la realitat. Està clar que s'ha d'aprofitar l'impuls del ciclisme però difícilment hi ha coherència entre acollir a Girona una fira amb l'envergadura de la Sea Otter Europe -que no té un esdeveniment comparable- i no tenir una xarxa d'equips de base, instal·lacions, un velòdrom o espais clarament definits per fer triatló. I no es coherent tampoc que s'estigui modelant una part de la nostra personalitat i que aquesta realitat no es correspongui amb una clara ambició d'aprofitar-ho per acollir esdeveniments ciclistes.

Girona s'ha consolidat com la capital europea del ciclisme amb un relat que posa èmfasi en l'ecosistema que formen la xarxa de carreteres secundàries de l'entorn. La ciutat és el punt central d'aquest ecosistema, ha adquirit un nou valor com a capital i, en conseqüència, una nova fortalesa que, desafortunadament, es va percebre molt abans des de fora que no pas des de l'Ajuntament. Exercir aquesta capitalitat significa tenir present que la projecció de la ciutat no es pot desentendre del nostre entorn.

Al darrera d'aquest relat hi ha una gran oportunitat a favor de la internacionalització de Girona vinculada amb el disseny d'una campanya internacional de publicitat; o amb un projecte per recuperar la nostra presència en el recorregut de la Volta a Espanya, la Volta a Catalunya o el Tour de França, del qual ja en vam ser la sortida de la sisena etapa de l'edició de 2009. Es fa molt estrany que la magnitud del fenomen ciclista a casa nostra no hagi despertat la consciència de dedicar-hi un esforç coordinat de cap govern dels últims deu anys.

Els beneficis de la irrupció d'un àmbit empresarial imprevisit en una ciutat depenen de la combinació entre la lògica llibertat per al desenvolupament dels negocis i l'atenció de les administracions per evitar monopolis, mals usos o un increment excessiu de l'oferta que alteri el mercat o que pertorbi altres sectors. Ja hem parlat dels beneficis de l'arribada del sector ciclista a Girona però no es pot amagar que ha trasbalsat els preus del lloguer per l'alta capacitat econòmica de les persones que han arribat de fora; ha incrementat d'una manera excessiva l'obertura de restaurants i cafeteries -trenta en els últims tres anys-, ha foragitat l'oci dels estudiants del barri vell i ha creat una atmosfera turística que ha ofegat la respiració veïnal.

Ja ens hem preguntat si la ciutat està preparada per suportar l'arribada de milers de ciclistes. Girona no ho pot suportar sense la intervenció pública. La liberalització absoluta d'un mercat amb aquest volum de negoci pot tergiversar el progrés de la ciutat. És compatible aquest progrés amb la creació d'un mercat d'establiments ciclistes de qualitat o la d'una nova xarxa hostalera que visqui d'aquesta borsa? Sí, naturalment que sí. Però ens farem un mal favor si acceptem que aquest creixement exclogui una gran majoria de gironins.

Les oportunitats

Hem parlat que la irrupció del ciclisme -i de la indústria que l'envolta- ofereix a Girona una oportunitat d'internacionalització inèdita fins avui. És urgent desplegar aquest projecte i és cabdal vincular-lo a un projecte paral·lel, de gran consistència, per captar talent internacional; és imprescindible convertir-nos en una ciutat atractiva des de la perspectiva empresarial. Les subvencions europees ens obren un panorama de millora que ens farà guanyar capitalitat. Hem de crear, en definitiva, incentius perquè triar Girona sigui sempre una bona idea des de la perspectiva de negoci.

Aquesta estratègia ens portarà nous valors econòmics però, al mateix temps, enfortirà la nostra armadura empresarial i ens connectarà amb un teixit econòmic més estructurat, més estable i més competitiu. La innovació és progrés econòmic i en el nostre temps cal tenir una atenció especial a sectors com la sostenibilitat, la indústria verda, la tecnologia i la digitalització, la projecció dels quals atrau d'una manera especial les inversions internacionals. Hi ha molts llocs de treball en els serveis vinculats a la indústria però, en general, a Girona ha existit una manca de grans projectes durant l'última dècada i la indústria ha estat oblidada. Els gironins tenim l'oportunitat d'aconseguir que la nostra ciutat sigui moderna, avançada, oberta, pactista, dialogant i innovadora, tal com vaig reivindicar a l'acte de presentació del nostre projecte el 19 de maig. Em vaig comprometre davant de centenars de persones que l'Ajuntament estigui al

- 292.** Desplegar un projecte de gran consistència per captar talent internacional i convertir Girona en una ciutat atractiva des de la perspectiva empresarial.
- 293.** Enfortir l'armadura empresarial de Girona i connectar-la amb un teixit econòmic més estructurat, més estable i més competitiu.
- 294.** Prestar una atenció especial a sectors com la sostenibilitat, la indústria verda, la tecnologia i la digitalització, la projecció dels quals atrau d'una manera especial les inversions internacionals.
- 295.** Recuperar el paper de l'Ajuntament com a impulsor de la competitivitat amb l'aplicació de polítiques sòlides estables de promoció econòmica i una línia d'acció estratègica estable.
- 296.** Posar els serveis municipals al dia per restablir un entorn de seguretat que promogui la creació de motors de creixement.

costat del teixit econòmic i que lideri el retrobament del progrés col·lectiu. Els fets diuen -amb una contundència fora de tot dubte- que en els últims anys Girona ha perdut empena i competitivitat. Els canvis de rumb a l'Ajuntament no ens han ajudat i hem acumulat sorpreses, estirabots i anuncis de projectes que no s'han fet mai. L'economia vol estabilitat i exigeix una línia d'acció estratègica fins i tot previsible.

És urgent establir una dinàmica i mantenir-la perquè els indicadors econòmics ens adverteixen de manera molt seriosa sobre la pèrdua de competitivitat de la nostra economia. Les dades més recents revelen que l'economia de Girona va decreïxer d'un 14%, tres punts més que la mitjana catalana; l'atur al sector turístic és més alt que quan Convergència i Unió va començar a governar i la població activa de la ciutat ha baixat de 639 persones. El PIB per Càpita ha retrocedit però els impostos municipals han crescut fins a un 15%. A més, hi ha un trist consens en la conclusió que aquests serveis són pitjor ara que fa deu anys.

A banda de l'empena econòmica i la creació d'ocupació, he insistit que posarem els serveis al dia, restablint la seguretat i creant motors de creixement. I també la construirem sobre el fonament sòlid que defineix la nostra identitat. Qui ens coneix sap que els gironins i gironines som gent honesta, educada i treballadora. Aquesta és la imatge que hem construït de la nostra ciutat. Això forma part del nostre ADN i és també la nostra marca més preuada. Una ciutat oberta, integradora, moderna, jove i dinàmica; amb gent de tota la vida i amb d'altres que hi arriben. Girona ho té tot per ser esplèndida.

La promoció econòmica: definir qui volem ser

Des del dia que el primer govern de Convergència a l'Ajuntament va voler desterrar el Girona m'enamora cap altra iniciativa de promoció no ha impedit l'esllanguiment de la marca Girona. Menys encara el Girona ets tu, un intent superflu i massa feble per recuperar posicions al context de les ciutats catalanes i espanyoles. Acudir als tòpics només fa servei per passar sense pena ni glòria. Girona necessita tot el contrari: projectar la imatge d'una ciutat moderna, enèrgica, creativa, saludable, oberta, atrevida, desperta, ordenada i neta que projecti el caràcter i la vitalitat que ens és pròpia.

El problema d'avui és que per impulsar Girona hem donat forma a la ciutat. Crec honestament que els arguments estan aglomerats en sis projectes, alguns de les quals ja hem apuntat: La reforma de Plaça Catalunya; moure endavant el projecte Quatre rius i una Sèquia; donar una major coherència a la connexió dels barris amb el centre i promocionar-ne el comerç; enllestir la construcció del Nou Trueta i estimular-ne la indústria biomèdica associada; convertir la cultura en un factor d'atracció i concebre l'esport i la transició verda com a fonts d'activitat econòmica.

Aquest serà el nostre punt de partida. Però la projecció de Girona no tindrà prou densitat fins que cicatritzi el mal que ha deixat la combinació de les contingències històriques i la incapacitat de reacció de l'Ajuntament. Podem posar l'exemple de com ha anat decandint

- 297.** Engagar la reforma de la Plaça Catalunya per eixamplar el centre de la ciutat i vincular aquesta reforma al sistema fluvial amb l'ambició de captar diners dels Fons de recuperació europeus.
- 298.** Moure endavant el projecte Quatre rius i una Sèquia.
- 299.** Donar una major coherència a la connexió dels barris amb el centre i promocionar-ne el comerç.
- 300.** Enllestir la construcció del Nou Trueta i estimular-ne la indústria biomèdica associada perquè sigui un pol de creació d'activitat econòmica i llocs de treball.
- 301.** Convertir la cultura en un factor d'atracció i proporcionar als equipaments la capacitat per absorbir l'oferta dels principals circuits de Catalunya i Espanya.
- 302.** Concebre l'esport i la transició verda com a fonts d'activitat econòmica.
- 303.** Dissenyar una estratègia de col·laboració entre el sector públic i el sector privat per dotar la ciutat amb un recurs estructural que possibiliti que la línia estratègica de creixement sigui més clara i més raonable i, en conseqüència, més favorable per al progrés econòmic.
- 304.** Buscar fórmules de suport i d'estímul municipal a favor de l'obertura de nous negocis, també des del punt de vista de la simplificació dels tràmits d'obertura.

el carrer Migdia, al cor comercial de l'eixample, i com el govern municipal s'ho ha mirat atònit incapaç de prendre mesures. La conjuntura demana que dissenyem una estratègia de col·laboració entre l'Ajuntament i el teixit econòmic per garantir una col·laboració d'arrel gironina. Aquesta col·laboració possibilitarà que la línia estratègica de creixement sigui més clara i més raonable i, per tant, més favorable per al progrés econòmic.

Girona ha estat tradicionalment una ciutat d'oportunitats per a empresaris i comerciants. Els temps han canviat però la ciutat encara té un context favorable per al negoci. Perquè es compleixi aquesta norma es fa imprescindible buscar fórmules de suport i d'estímul municipal a favor de l'obertura de nous negocis, també des del punt de vista de la simplificació dels tràmits d'obertura. És des d'aquesta perspectiva que l'Ajuntament ha de recuperar el lideratge per planificar els espais de desenvolupament i la diversificació del comerç. Perquè el benefici es distribueixi de manera equitativa, la planificació no pot perdre de vista que els barris s'han d'integrar en aquesta dinàmica de manera que l'estructura comercial de Girona es formi a partir de la distribució en diferents punts de la ciutat. La bona articulació d'aquest teixit comercial amb el sector de la restauració serà el fonament per a la creació d'estratègies conjuntes que converteixin la visita a la ciutat em una experiència agradable i rica d'alternatives.

Si seguim aquest fil, hem d'entendre que és imprescindible tenir cura del tracte que oferim a les persones que ens visiten. Venir a Girona ha d'imprimir al pensament les ganes de voler-hi tornar. Per això hem d'actuar perquè la vida quotidiana sigui la combinació respectuosa entre el trànsit diari de les persones que hi vivim i la presència de turistes en els punts de major interès. La col·laboració entre el sector públic i el privat inclou el diàleg per arribar a acords i també el propòsit que els sectors de la restauració i de l'oci tinguin vies de comunicació directa amb l'Ajuntament. Una ciutat que mecanitzi una relació fluïda amb el sector hostaler en base a la normativa, serà capaç d'engendrar l'atmosfera que precisa la convivència entre l'activitat econòmica i la vida ciutadana, entre l'oci i la diversió, entre el brogit i el descans. No és fàcil reconstruir aquesta relació a Girona, especialment al barri vell, però fer-ho és una obligació perquè no podem prescindir de potència econòmica, el valor patrimonial i la tradició de veïnatge que s'ha consolidat al llarg dels anys a la nostra àrea urbana.

El teixit econòmic, el comerç, la restauració i l'oci són peces necessàries i imprescindibles pel funcionament del motor econòmic de la ciutat. Prescindir-ne no és una opció, ni és convenient que s'allargui el buit que ha generat la falta de lideratge de l'Ajuntament. Girona suporta avui els efectes d'una certa decadència i no està preparada per assumir esdeveniments amb gran poder d'atracció de públic. Malgrat que la policia municipal té capacitat de sobres per assumir el control de grans aglomeracions, no hi ha un criteri polític de ciutat en aquest àmbit; les zones

305. Planificar de manera raonable els espais de desenvolupament i diversificació del comerç.

306. Mecanitzar una relació fluïda amb el sector hostaler en base a la normativa per generar l'atmosfera que precisa la convivència entre l'activitat econòmica i la vida ciutadana, entre l'oci i la diversió, entre el brogit i el descans.

307. Preparar la ciutat per assumir esdeveniments amb gran poder d'atracció de públic.

308. Impulsar un pacte entre les administracions i les entitats per reivindicar per Girona les millors connexions possibles i aprofitar tot el rendiment que poden aportar tant el Tren d'Alta Velocitat, com l'Aeroport Girona-Costa Brava.

d'aparcaments estan mal repartides i falta experiència per a la bona organització de grans cites. Tant les Fires, com els congressos o els grans esdeveniments esportius han de tenir una planificació adequada perquè siguin una experiència agradable per a qualsevol persona. La planificació ho és tot per donar continuïtat a les zones comercials i per dissenyar un sistema de rebuda de visitants que sigui la conseqüència natural del bon funcionament dels serveis municipals.

La ciutat de tothom

La Llei de Barris impulsada pel govern d'esquerres a la Generalitat, va significar la creació va fer arribar a Girona el finançament per desenvolupar els Plans de Barri de Santa Eugènia i Can Gibert del Pla, l'any 2005. La ciutat aconseguí un grau d'execució del pressupost de les obres del 96%. El Pla de Barris de Girona tenia el propòsit de millorar les àrees urbanes incrementant la qualitat urbanística de l'espai públic per enfortir la cohesió social i millorar la qualitat de vida al conjunt de la ciutat.

L'increment de les desigualtats socials no és un fenomen exclusiu de Girona. Però a Girona aquest increment s'ha accentuat durant els últims anys, segurament per la displicència del govern de Junts. Les desigualtats socials tenen una expressió territorial que s'anomena segregació urbana, que separa la gent en barris diferents per la seva capacitat econòmica.

D'aquesta manera, els grups socials amb menys recursos s'agrupen en aquelles àrees urbanes en les quals els preus del sòl són més baixos i els grups més desfocats econòmicament s'acomoden en barris amb més serveis i una major qualitat urbana.

A Girona aquest fenomen no és nou. No podem dir que el govern de Junts s'hagi preocupat de corregir aquesta segregació. Més aviat ha proscrit el caràcter social de les polítiques urbanístiques i ha actuat a partir de la lògica de no intervenir perquè el mercat es reguli sol. El resultat és un increment dels preus que estimula la segregació, que dificulta l'accés a l'habitatge i que subjecta

309. Actuar per evitar que les diferències de preus de l'habitatge en funció de la zona i la qualitat urbana dels barris actuïn com a filtres a través dels quals les persones escullen allà on han de viure.

310. Recuperar el caràcter social de les polítiques urbanístiques i actuat des del govern amb la voluntat d'intervenir en la regulació del mercat per evitar la segregació urbana.

311. Trobar un equilibri entre l'activitat del sector immobiliari i la cobertura del dret bàsic a l'habitatge perquè els gironins i gironines puguin donar continuïtat a la seva vida allà on l'han començat sense que això els hagi de condicionar en excés.

312. Presentar un estudi tècnic dels sectors de Girona que requereixen un Pla de Barris per millorar l'espai públic, augmentar la sostenibilitat i garantir una millor qualitat de vida per a tots els gironins.

313. Obrir una partida als pressupostos per a finançar un projecte ampli de transformació i regeneració urbana.

els gironins i gironines a les normes del mercat. Un govern sense política urbanística és un govern amb una política social molt tova, amb molt poca sensibilitat per afavorir l'accés a l'habitatge als seus joves; és un govern que expulsa els seus ciutadans de casa i els obliga a utilitzar la ciutat com a lloc de treball en comptes de donar-los un entorn de vida.

No volem això per Girona. Entenem l'urbanisme com un instrument de redistribució social i d'equitat territorial més que no pas com una maquinària per obtenir beneficis privats. Això no vol dir que la política urbanística hagi d'estar enfrontada amb la iniciativa privada. Ni molt menys. Però hem de ser capaços de trobar un equilibri entre l'activitat del sector i la cobertura d'un dret bàsic. Sense aquest equilibri Girona no serà una ciutat per tothom. No puc entendre Girona si no és com una ciutat en la què tots els barris tinguin el mateix tracte, les mateixes condicions, els mateixos serveis i la mateixa qualitat de vida. La Llei va beneficiar 141 barris de Catalunya amb un fons de més de 1.300 milions d'euros. Girona ha de reclamar al Govern polítiques d'aquesta naturalesa, hem de ser actors de la construcció de Catalunya i ser-ne una referència.

A la ciutat de Girona hi ha diferències massa grans entre sectors, tant en densitat de població com en rendes de capital. Això ha provocat l'empobriment i la pèrdua de qualitat de vida a diferents barris de la ciutat i això ha derivat en el trencament del teixit urbà de Girona per l'aparició de zones cada vegada més fosques, envaïdes per la brutícia, insegures i cicatritzades per l'incivisme. Aquestes circumstàncies fan imprescindible l'actuació de l'Ajuntament.

Els fons europeus de recuperació econòmica són una oportunitat per recuperar l'esperit dels Plans de Barris en la seva forma original. Durant els últims onze anys el govern de Junts no s'ha preocupat de refer les esquerdes que han deixat les crisis econòmiques o la pandèmia i que han tingut una afectació molt seriosa a la ciutat; ni s'ha preocupat de preparar Girona per optar a nous projectes de regeneració urbana, d'increment de la sostenibilitat o d'augment de la qualitat de vida urbana. Aquest endarreriment només se soluciona posant-se a fer la feina. I això vol dir, per començar, presentar un estudi tècnic dels sectors de Girona que requereixen un Pla de Barris per millorar l'espai públic, augmentar la sostenibilitat i garantir una millor qualitat de vida per a tots els gironins; obrir una partida als pressupostos per a finançar un projecte ampli de transformació i regeneració urbana; reclamar a la Generalitat que recuperi la Llei de Barris i que incrementi el Fons de Cooperació Local de Catalunya per participar de manera activa en la recuperació dels territoris urbans i municipals de Catalunya.

Comerç, el batec dels carrers

El comerç té un paper clau en l'estructura econòmica i en el paisatge social i econòmic de Girona. La globalització i la crisi han fet perdre quota de mercat al comerç tradicional a favor d'altres formats i del monopoli de grans corporacions multinacionals. Molts negocis vulnerables als canvis han tancat per falta de relleu generacional i el creixement de la venda en línia -sobretot a partir del 2017- ha enfosquit un escenari en què, malgrat l'increment del consum, una bona part del comerç perd marge.

Girona no ha estat aliena als factors que han accelerat l'hegemonia del comerç electrònic; ni al tancament de locals en zones d'alta concentració comercial. No és una anècdota que a principis de desembre del 2022, en plena arrencada de la campanya de Nadal, al quadrant de l'Eixample que formen el Carrer de la Creu, el Joan Maragall, el de la Salle i Migdia s'hi comptessin deu locals tancats i una botiga en plena liquidació d'estoc per jubilació. I a la Rambla, en la mateixa època, s'hi acumulaven vuit locals tancats. Si volem trobar una solució a la desertització comercial hem de tenir present que en el comerç post pandèmia hi ha nous factors d'influència com el canvi d'hàbits i prioritats dels consumidors; la quota de mercat a l'alça dels grans operadors de venda en línia; els nous paradigmes derivats de la digitalització; i la davallada de la demanda per la pèrdua de poder adquisitiu.

- 314.** Elaborar un pla contra la desertització comercial tenint presents els nous factors d'influència.
- 315.** Establir una visió estratègica per projectar globalment el teixit comercial cap a la modernització i la millora de la seva capacitat de generar riquesa i ocupació.
- 316.** Dissenyar i aplicar polítiques de regulació del nou mercat, evitar monopolis i esquivar influències externes perjudicials.
- 317.** Promoure la creació d'empreses i models de negoci adaptats al context actual que impactin positivament a Girona.
- 318.** Posar el comerç al centre de les decisions municipals per esquivar el risc de desaparició de negocis i reduir els factors que dificulten el relleu generacional.
- 319.** Estimular la renovació dels negocis tancats i l'obertura de nous comerços adaptats a les condicions de la transformació del mercat.
- 320.** Produir una atmosfera dinamitzadora de l'entorn urbà per vincular el comerç amb l'experiència de viure i visitar Girona.
- 321.** Crear la figura dels agents dinamitzadors per promoure la interacció entre el sector comercial i l'Ajuntament per millorar la competitivitat de la ciutat.

La realitat ens demana superar els punts febles i aprofitar les fortaleeses per projectar-lo globalment el teixit comercial gironí, per modernitzar-lo i que contribueixi a la creació d'oportunitats i llocs de treball. La mirada estratègica és imprescindible per aplicar polítiques consistentes que es recolzin en dos eixos: l'ordenació legal per regular el nou mercat; i evitar monopolis i evitar influències externes perjudicials per crear un model de negoci que impacti positivament a Girona.

Haurem de posar el comerç al centre de les decisions municipals com un element central i no pas com un factor aïllat tan per esquivar el risc de desaparició dels negocis tradicionals i reduir els factors que dificulten el relleu generacional; com per estimular la renovació i l'obertura de nous comerços adaptats a la transformació del mercat. Per fer això necessitem aprofitar tot el coneixement de l'Observatori municipal i utilitzar aquest coneixement per prendre les decisions estratègiques.

Comprar és una acció que ja no es basa només en el producte sinó en l'experiència de la visita a la botiga. Aquesta és la diferència fonamental entre el consum electrònic i el presencial i aquí hi guanya importància la manera com l'Ajuntament gestiona un entorn comercial perquè l'experiència del comprador sigui completa, tenint present que és cada vegada menys fidel a un espai comercial concret. Així les coses, sense perdre de vista les necessitats del consumidor actual, a Girona cal una atmosfera en la què l'oci complementi l'experiència de sortir a comprar.

322. Mantenir l'entorn urbà comercial en les condicions adequades per explorar la xarxa de comerços.

323. Facilitar l'equilibri entre les diferents activitats comercials i canalitzar la continuïtat comercial en places i carrers tan el centre com als barris.

324. Planificar a llarg termini el model comercial de la ciutat que ens identifica al davant del món.

La situació en què es troba el comerç de proximitat és diferent segons el sector i el barri. Tothom ha notat l'increment del preu de l'energia i la inflació. L'augment dels costos afecta els consumidors, que es refugien en les ofertes més avantatjoses dels grans operadors en línia. A Girona les accions de suport municipal després de la pandèmia han estat insuficients. Per recolzar la recuperació del comerç l'Ajuntament ha de desplegar estratègies per oferir suport real al teixit econòmic i establir un rumb clar per al progrés i la competitivitat de la ciutat.

Girona ha superat els capítols més durs de la crisi de la pandèmia gairebé sense aportació municipal. Sense lideratge no hi ha proximitat i no és possible l'acompanyament que requereix la millora de la competitivitat. Per corregir-ho es fa necessària la creació dels agents dinamitzadors integrats en una estructura a partir de la qual el sector comercial i l'Ajuntament interactuïn amb el propòsit comú de millorar la competitivitat. En aquest context hi té un paper protagonista la cura de l'espai públic.

L'Ajuntament ha de tenir una planificació a llarg termini sobre el model comercial. La projecció exterior serà una de les conseqüències de la transformació de però Girona no pot mirar només cap enfora. Servirà de poc promoure el comerç al centre si el carrer del Carme continua amagat i sense gent; si no es dinamitzen l'eix de Santa Eugènia o el de Sant Narcís; si no hi ha mercats als barris, una regulació pels petits comerços estesos arreu o una línia de suport per a l'eficiència energètica.

La transformació de l'entrada nord

El trasllat de l'operatiu de la clínica Girona a un nou edifici del Carrer Barcelona ha obert una llista de possibilitats de desenvolupament en una zona fins ara marginada a la perifèria de la ciutat. La nova clínica formarà part del gran eix sanitari de Girona i Salt quan es concreti la construcció del nou Hospital Josep Trueta. De moment ha generat un pol d'atracció que s'ha traduït en una ampliació de l'oferta d'hostaleria. És de preveure que l'afluència de persones activi l'entorn i que aquesta activació porti associat, a mig termini, un increment significatiu del tràfic.

Els canvis associats a la presència de la clínica Girona al carrer Barcelona són inevitables. Signifiquen un estímul per a la creació d'un nou espai. La ciutat ha de voler aprofitar aquesta oportunitat i decidir de quina manera preveu ordenar aquesta entrada de Girona. L'ordenació dels espais és sempre un projecte de ciutat a llarg termini i la clínica Girona és el punt de partida de la creació d'un nou espai ciutadà.

El carrer Barcelona és l'entrada sud de Girona i cal tractar-la des de la perspectiva urbanística com la presentació de la ciutat. El projecte de la reconversió d'aquest carrer, el més llarg de la ciutat, per entregar-lo a les persones pren més vigència en el sentit que igual com la Catedral i el campanar de Sant Feliu donen la benvinguda per la banda, al sud Girona s'ha de presentar també com una ciutat acollidora, neta, sostenible, moderna, activa econòmicament i diversa socialment.

- 325.** Establir el punt de partida d'una nova realitat a l'entrada sud de Girona amb la creació d'un nou espai ciutadà aprofitant l'impuls de la construcció de la nova clínica Girona.
- 326.** Reconvertir el carrer Barcelona per reduir-ne i pacificar-hi el trànsit perquè sigui un nou espai de relació ciutadana i actuï com a punt d'entrada a la ciutat.
- 327.** Planificar el desenvolupament de l'entrada sud per connectar-la amb el campus de Salut vinculat a la construcció del nou Hospital Josep Trueta.
- 328.** Elaborar un nou pla de mobilitat pública per connectar l'entrada sud amb el centre a través de transport urbà i altres formes de mobilitat sostenible.
- 329.** Desenvolupar urbanísticament el sector vinculat al carrer Barcelona per construir una nova àrea ciutadana .

De la mateixa manera que omplirà un espai fins ara poc freqüentat, la nova clínica Girona en deixarà un altre de buit a l'eixample que no es pot abandonar a la seva sort. L'eixample és un dels motors comercials de Girona, una part del qual vivia en part nodrida pel trànsit que generava la clínica. Caldrà tenir el cap clar i trobar la manera de mantenir-hi el flux de persones per conservar i ampliar el vigor comercial d'aquest barri tan significatiu de la ciutat.

La Generalitat, l'Ajuntament de Girona i l'Ajuntament de Salt tenen un acord per construir el nou Trueta al sector oest de Girona que llinda amb el límit sud de Salt, en un terreny de 258.000 metres quadrats, 175.000 dels quals corresponen majoritàriament a l'hospital; una part són per la Universitat de Girona, una altra es destinarà a espais públics i el darrer sector serà d'equipament privat. El 22 de juliol de 2021 una comissió amb representants de totes les administracions implicades acordà l'àmbit d'actuació del projecte perquè els dos ajuntaments adaptessin els seus planejaments urbanístics. L'Ajuntament de Girona hi aporta 40.000 metres quadrats.

Majoritàriament el nou hospital s'emplaça al terme de Salt. L'àrea de Girona que ocupa comprèn una part del Mas Marroc en el qual hi ha afectades dues masies catalogades, el mas Sureda i el Mas Bellsolà o Can Conill que, segons el projecte, malgrat que presenten diversos elements patrimonials inclosos al catàleg, caldrà enderrocar per encabir l'edifici de consultes externes. El govern de Junts ha gestionat amb molt poca traça aquesta contingència, d'una manera una mica obstinada a sacrificar les masies, i ha generat un problema que ha alentit el projecte sense necessitat tenint present que hi ha prou superfície per no haver d'enderrocar les masies històriques.

La decisió de construir l'Hospital entre Salt i Girona suposa la pèrdua d'un nucli d'activitat econòmica al nord de la ciutat. El govern de Junts ha parlat de diferents compensacions en salut però no sap com cal donar continuïtat a l'activitat econòmica en aquesta zona i quina serà la nova funció de l'edifici del Trueta quan quedi desocupat. La nova ubicació té sentit en el context de la creació d'un campus sanitari d'alta intensitat en simbiosi amb el Santa Caterina. Més enllà dels criteris tècnics sobre els paràmetres d'aquesta simbiosi, el nou Trueta és una oportunitat de transformació de gran abast que integra la reordenació de l'entrada nord i una nova connexió viària i urbana entre aquell sector i els terrenys adjacents al nou campus. Estem parlant del desenvolupament d'una nova part de la ciutat comparable amb el desenvolupament del barri de Fontajau arran de la construcció del pont sobre el Ter als anys 90. Parlem del creixement de Girona amb noves àrees ciutadanes i referències estructurals. Aquest projecte de transformació és un element cabdal en la perspectiva de Girona que volem. No només pel canvi en la fesomia sinó per les possibilitats de configuració urbana i, sobretot, per la manera com definirà un nou eixample i per les bases que establirà de cares a la segona meitat de segle. En aquest context, barris com Santa Eugènia i Can Gibert, que tenen una concentració demogràfica molt per sobre de la mitjana de Girona, es veuran directament o indirectament afectats per aquest projecte.

És primordial que aquesta transformació no comporti la pèrdua d'espai públic en aquests barris i que suposi un pas endavant a favor de les condicions de qualitat de vida de la gent que hi viu. Per això ens comprometem a mantenir les zones verdes que ja existeixen, incrementar-les i seguir els principis de la creació de nous espais públics integrin els barris en una ciutat amb múltiples centres.

El turisme al servei de la ciutat

Girona és un ciutat turística de referència a Catalunya, a Espanya i a Europa. Si Girona atrau els visitants és perquè té el que no tenen els altres, perquè la vida hi és present i perquè la gentrificació, malgrat l'afluència massiva de persones, encara no s'ha apoderat totalment de les zones visitables. L'arribada de gent per visitar el nostre patrimoni ens ha situat en un estadi de notorietat extraordinari però també n'hem pagat les conseqüències: el barri vell ha perdut vida veïnal, la proliferació de pisos d'ús turístic ha encarat els preus i massa sovint la pressió turística estacional s'imposa sobre les persones que viuen tot l'any a Girona. Malgrat els avantatges i els inconvenients, el turisme és un motor socioeconòmic de la ciutat. I és per aquest motiu que l'ajuntament s'ha d'esforçar per d'aplicar el coneixement i la imaginació i gestionar amb responsabilitat i amb coherència aquest potencial de promoció. Ni es pot acusar el turisme de tots els mals perquè també aporta beneficis; ni es pot banalitzar el patrimoni cultural perquè és un bé comú que ens defineix com a ciutat i va molt més enllà de la imatge fotogràfica; ni es pot caure en el cofoisme de pensar que està tot fet; ni es pot perdre de vista el risc de morir d'èxit.

La banalització d'aquest patrimoni en benefici de la mercantilització de la marca Girona ens fa més mal que bé i no ens aportarà cap valor en allò que ens diferencia de moltes altres ciutats europees. La promoció de tot aquest patrimoni arquitectònic, cultural, monumental, històric i natural ha de ser sostenible, com-

- 330.** Protegir, moderar, desestacionalitzar i descentralitzar en matèria turística per evitar la massificació turística de baix cost i la banalització de l'espai públic.
- 331.** Regular i limitar l'ocupació de l'espai públic per part de negocis, restauració i botigues.
- 332.** Promocionar les botigues de barri i limitar els negocis només dirigits a turistes.
- 333.** Planejar les ràtios de densitat, reduir pressió, regular i limitar els pisos turístics.
- 334.** Promoció sostenible i protecció rigorosa del patrimoni arquitectònic, monumental i històric i vetllar per a propostes de qualitat que no banalitzen l'espai públic.
- 335.** Promoció dels pols d'atracció turístics gironins capaços d'atraure un turisme de qualitat que pernocta a la ciutat.

patible amb la vida quotidiana i el batec dels carrers; protegida a través d'una regulació raonable dels recursos i els espais turístics; moderada i adaptada a la mida de la ciutat, desconcentrada de la temporada estrictament turística i restringida en el sentit de potenciar la qualitat més que no pas la quantitat.

El risc de banalització de l'espai públic es combina al barri vell amb el risc de segregació urbanística. No ens convé que el comerç a les àrees més visitades perdi diversitat pel rendiment immediat de la venda de productes turístics de qualitat discreta. I ens convé una política d'habitatge seriosa que generi un equilibri a les zones turístiques per no fomentar un creixement desmesurat dels pisos turístics i mantenir-hi la vida veïnal. És important revertir la dinàmica dels últims anys i fer una promoció decidida de diferents pols d'atracció turístics d'arreu de la ciutat per rebaixar la pressió del Barri Vell i dinamitzar l'economia dels altres barris de Girona, on també hi ha potencial cultural per oferir als visitants. Aplicarem mesures de paliació, en aquest sentit, per disminuir el procés de massificació turística que actualment afecta àrees concretes de la zona centre de Girona.

"El patrimoni material i immaterial de Girona és la pedra angular per situar Girona en el context de les ciutats turístiques de qualitat."

Els barris, el sistema bascular de la ciutat

El Carrer del Carme com a punt de partida

Ja hem vist que en el debat teòric a l'entorn de l'urbanisme, tan en l'escenari polític com en l'àmbit de la discussió acadèmica, s'hi ha introduït el concepte de la fragmentació urbana. La fragmentació de la ciutat es produeix sobretot a l'entorn dels espais que tenen la capacitat de dividir o separar els sectors urbans. Sovint s'ha relacionat amb la segregació urbana vinculada a la capacitat econòmica de les persones. Un espai que separa àrees urbanes estimula la creació de realitats tancades, aïlla els barris i els desvincula dels canvis que s'esdevenen de la interacció entre les àrees que conformen una ciutat. Girona té espais materials i immaterials que trossegen la ciutat en els quals s'hi produeixen o bé unes condicions socials o culturals excessivament homogènies; o

casos de segregació per causes socials, econòmiques o culturals. Aquesta és una realitat complexa davant de la qual s'ha de concebre la ciutat com una gran plaça pública oberta a la diversitat i a la igualtat d'oportunitats .

L'urbanisme és una eina per prevenir la fragmentació i per amplificar la presència dels espais públics com a punts de relació ciutadana. El carrer del Carme, que tradicionalment ha estat un espai veïnal amb energia i té una xarxa de comerç amb vida pròpia, té capacitat per ser un espai públic de comunicació interurbana. L'urbanisme hi pot ajudar eixamplant l'espai pels vianants, alentint el transit; habilitant un carril bici llargament reclamat pels veïns; o construint un pont nou per unir Vista Alegre i el Carme amb la cara nord de Montilivi i estenent una passera sobre l'Onyar que comuniqui Girona Est i la Creueta.

Propostes

- 336.** Projectar i executar una reforma integral en aquest mandat del carrer del Carme per adequar-lo com a espai de comerç i espai de trobada de preferència per a vianants.
- 337.** Engagar un procés de recuperació de l'espai natural de l'Onyar a l'entrada de Girona pel carrer del Carme per girar la ciutat de cares al riu en aquest costat de riba.
- 338.** Iniciar del projecte de construcció de la passera entre els barris de Girona Est i el barri de Montilivi.
- 339.** Construir el pont entre Vista Alegre, el carrer del Carme i Montilivi.
- 340.** Habilitar un carril bici entre el centre de Girona i els barris de Girona Est passant pel carrer del Carme.

La naturalesa del carrer el fa propici pel formar part del desenvolupament de l'ampliació del centre de Girona com un espai per a vianants vinculat al comerç. En aquest context el del Carme hi té un paper com un espai central de la nova trama urbana. A banda i banda de l'Onyar, entre plaça del Lleó i carrer, ja s'hi estira una continuïtat comercial malgrat la presència d'algunes àrees de fragmentació. Ampliar voreres, embellir espai públic o potenciar la llum són mesures que contribuiran a potenciar la continuïtat del centre cap al carrer del Carme i des d'aquí saltar el riu cap a l'altra banda. Els diferents barris de la zona est de Girona han reivindicat durant anys que un carril bici als diferents trams del carrer del Carme. Desencallar-ne la construcció reforçarà el procés de modernització d'aquesta part de la ciutat. Als diferents trams del carrer hi ha un entorn magnífic per combinar la natura amb la vida a la ciutat i els carrils bici tenen la facultat d'enaltir aquesta relació. En el cas de Girona, el que proposem ajudarà a construir una relació de continuïtat des del riu fins al carrer del Carme i completar-ho combinant aquestes actuacions amb les inversions que recull el projecte "Quatre rius i una sèquia". El pont que ha de connectar Vista-Alegre i el carrer del Carme amb Montilivi és una altra reivindicació històrica que ha quedat desatesa des de fa anys. És un projecte del qual se'n parla des de fa com a mínim tres mandats. L'Ajuntament va encarregar un estudi sobre la seva viabilitat a principis de 2019; hi ha un estat d'opinió polític favorable i tothom, o gairebé tothom, té clar que aquest pont tindrà un paper fonamental en la creació d'un nou espai de vida ciutadana a Girona. Les coses estan així i haurem de completar els passos que el govern de Junts no ha fet.

En paral·lel a aquesta causa hi ha la de la construcció de la passera que connectarà els barris de Girona Est amb la Creueta. És una passera que substituirà el passallís que hi ha i, per tant, dignificarà el trànsit de les persones que l'han de fer servir sovint; i connectarà dos sectors de la ciutat relacionats tradicionalment l'un amb l'altre i amb els què Girona ha tingut sempre una relació de llunyania. La volta que han de fer les persones que hi passen per anar al CAP de Montilivi, per exemple, quedarà reduïda a uns minuts amb la passera feta. Els barris de Girona Est han demanat des de fa molts anys que l'Ajuntament inverteixi per fer la passera i el carril bici. Són dues reivindicacions raonables i amb sentit que tenen una visió de ciutat dels barris cap al centre. Una visió, per tant, que eixampla les possibilitats de Girona. Tot gira a favor però la passera fa anys que està per fer.

Les Pedreres i Fora Muralla

El barri de les Pedreres fora muralla és una zona de Girona poc coneguda que mereix un altre tracte per part de l'Ajuntament. Hi ha mancances de resultes d'e la displicència de l'Ajuntament que es poden resoldre amb una simple planificació recolzada en un coneixement mínimament seriós del barri. Hi ha exemples descoratjadors de la falta d'atenció de l'Ajuntament, com ara els 70 cotxes abandonats que hi ha al barri, o la falta de sensibilitat per mantenir en unes mínimes condicions de dignitat el Palco dels Sastres o la incapacitat del govern per executar l'enderroc d'una casa construïda il·legalment el 2018 sobre la qual hi pesa un decret d'alcaldia, o per retirar una antena de telefonia mòbil al carrer Caputxins.

La ciutat s'ha de girar cap a les pedreres perquè Girona té en aquest barri una entrada a un espai natural d'altíssim interès. La rehabilitació del barri demana una planificació que inclogui actuacions en matèria d'urbanisme, mobilitat i de sostenibilitat per recuperar el patrimoni natural del barri i adequar els carrers a les condicions que mereixen els veïns. L'entorn natural és important però també ho és el patrimoni històric del barri. Per això no es pot passar per alt que el manteniment i les millores del tram de muralla és una actuació que potencia el barri com a punt de referència de la ciutat, igual com les restes històriques del Parc de les Pedreres, la cisterna dels Caputxins o la Mina d'Aigua del Calvari, que son vestigis d'una Girona que hem de tenir present com a part del nostre passat.

- 341.** Planificar i executar el projecte de creació del nou parc de les Pedreres per connectar la muntanya i Girona i crear un nou espai natural a disposició dels gironins i gironines.
- 342.** Substituir l'arbrat dels Jardins de les Pedreres.
- 343.** Retirar tots els cotxes abandonats que romanen al barri.
- 344.** Retirar l'antena de telefonia mòbil del carrer Caputxins 19.
- 345.** Millorar el ferm i la il·luminació del vial urbà i del camí forestal del Palco dels Sastres així com retirar l'ocupació d'animals a l'inici del Palco per fer digne el passeig i fer visitable la segona pedrera.
- 346.** Executar el voral d'accés esquerre per a vianants de la Pujada de la Torre d'Alfons XII.
- 347.** Enderrocar la casa il·legal construïda el 2018.
- 348.** Ampliar l'àrea verda d'estacionament per a veïns a la zona nord del Passeig Fora Muralla.
- 349.** Millorar la il·luminació de tot el barri.
- 350.** Fer un pla de manteniment de tot l'entorn i el mobiliari urbà del barri.

- 351.** Canviar la parada de bus de l'inici del carrer Sol a l'inici del passeig Fora Muralla.
- 352.** Crear un recorregut saludable per a gent gran i una pista de petanca als Jardins de les Pedreres.
- 353.** Obrir a tot el barri les pistes poliesportives del pati de l'IES Vicenç Vives.
- 354.** Fer manteniment del tram de muralla del barri.
- 355.** Fer visitables els espais de memòria del barri.
- 356.** Museïtzar la cisterna dels Caputxins i la Mina d'Aigua del Calvari.

El Barri Vell, allò que som

El Barri Vell és el nucli vital de Girona. Cal correspondre aquesta naturalesa amb polítiques enfocades a les persones que hi resideixen. És l'àrea de Girona més representativa de la personalitat i el valor històric i patrimonial de Girona. I és també un barri en plena transformació cap a un model d'àrea turística que el sobreexplota i en dissol l'essència a base d'esdeveniments que no representen la cultura i les tradicions de la ciutat; d'una política d'habitatge que dilueix la vida veïnal, estimula l'aparició excessiva de pisos d'ús turístic, destrueix el valor comercial dels carrers, buida les botigues i deixa en mans de l'hostaleria el potencial econòmic de tot el barri.

Cada vegada queda menys del barri que va ser l'orgull dels gironins i l'enveja del país. Els problemes d'habitatge derivats tan de la desregulació de l'ús turístic com de l'activitat hostalera; el tancament d'establiments històrics i la pèrdua de diversitat comercial o la promoció d'un turisme poc sostenible han provocat un desequilibri en els serveis. Avui viure al barri vell és més difícil que fa uns anys. Creiem que les oportunitats de revitalització van molt més enllà de la seva promoció com a

destinació turística perquè els gironins i les gironines se'l puguin tornar a sentir com a propi.

Més d'una i més de dues persones m'han parlat de com en alguns moments se senten estranyes al barri vell. Sobretot quan s'hi acumulen els visitants i la vida quotidiana es fa més difícil. No és que no els agradi veure gent al carrer perquè n'hi ha vist sempre. El cas és que ningú no s'ha preocupat de mantenir el batec del barri i el brogit dels visitants ocasionals se l'ha menjat. Si el barri vell té valor és precisament per la vida que s'hi cou, pel trànsit dels veïns i veïnes, pel

357. Revisar el pla Especial del barri vell.

358. Aplicar polítiques d'habitatge destinades a la regulació dels pisos d'ús turístic i de millora de l'accessibilitat als habitatges de lloguer.

359. Protegir el patrimoni material i immaterial i fer-lo compatible amb l'activitat turística sostenible.

360. Activar polítiques de dinamització i diversificació del comerç.

361. Equilibrar els usos turístics amb la vida veïnal.

362. Construir habitatge de lloguer social a la zona de l'antic cinema Modern.

363. Prohibir circulació amb bicicleta pels espais de valor patrimonial del barri vell.

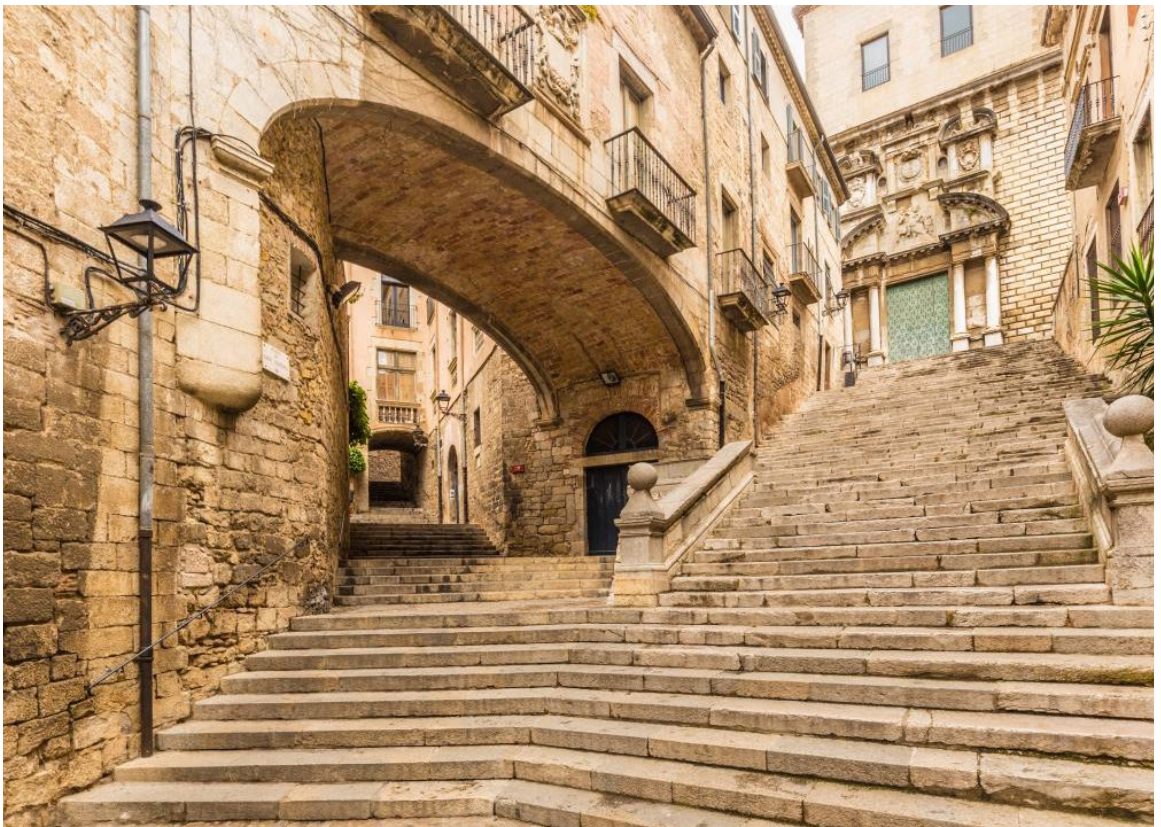
364. Regular la circulació amb patinets elèctrics amb la incorporació d'un regim sancionador.

365. Millorar la il·luminació dels carrers del barri.

poder d'atracció que té, per l'ús que en fa la gent, per l'activitat quotidiana i la relació amb els comerços o per la història que guarda. Si deixem perdre tot això perdem allò que ens ha fet diferents, deixem de ser allò que som.

L'abús de celebracions i d'esdeveniments amb poc sentit o allunyats de la nostra tradició; l'obsessió per utilitzar el barri vell com un espai per privatitzar, l'expulsió de les rendes mitjanes o la falta de planificació per saber de quina manera s'ha de canalitzar el potencial turístic del barri i fer-lo compatible amb la vida ciutadana, l'han conduït a una situació insostenible que afecta els veïns, els comerciants, els treballadors i la ciutat en general. Només hem de comptar quantes botigues han tancat a la Rambla per avaluar la gravetat en la que deixa la ciutat el govern de Junts.

Si la realitat ha de ser aquesta està clar que ens hi hem de rebel·lar. Hem de posar sobre la taula i defensar amb contundència que és urgent la dinamització del barri vell per recuperar-lo com l'espai de construcció de la vida de Girona que ha estat sempre. Per tant és necessari replantejar la política específica que s'hi destina i fer-ho amb el convenciment que han de ser polítiques que han de respondre al moment present, que donin resposta a les demandes dels ciutadans del segle XXI, que activin la vida i que presentin un entorn d'igualtat d'oportunitats per tothom. La debilitació continuada del barri és nociva per Girona i comporta la desaparició de tot allò que ens ha convertit en el que som: una de les ciutats que defineix el sud d'Europa.

Sant Narcís, el valor d'un barri genuí

Sant Narcís és un barri que defineix Girona. És un dels nuclis que ha construït la nostra personalitat. També és l'àrea més afectada per les obres relacionades amb el tren d'alta velocitat. Les obres s'han fet molt llargues al barri, els comerços ho han notat i la crisi econòmica hi ha repercutit més que en altres llocs. La dinàmica social del barri, també és representativa de la complexitat de Girona, de la diversitat i de les conseqüències que es deriven de la convivència entre els gironins de tradició familiar, que són la comunitat majoritària a en una gran part del barri, i les persones amb altres procedències, que s'han agrupat principalment a la zona sud. Canalitzar la convivència és una prioritat; garantir la seguretat per totes les persones que han escollit Girona per desenvolupar-hi el seu projecte de vida, és una obligació. Assegurar que Sant Narcís és un barri en què els orígens i la diversitat es combinin de manera civilitzada, és la manera de construir una ciutat per tothom.

Sant Narcís té valors que el situen com un barri de referència. Per la seva morfologia representa un valor patrimonial i arquitectònic i és un exemple significatiu de la política d'habitatge de

la postguerra. Conté traços del model d'habitatge social de l'Alemanya d'entreguerres i té aspectes que el relacionen amb el racionalisme arquitectònic. Les primeres famílies s'hi van instal·lar el 1951 però la inauguració oficial es va fer el febrer de 1952. El barri tenia originàriament 527 habitatges, una església, un centre social, un centre parroquial i una escola de formació professional. Avui és un barri viu amb possibilitats de desenvolupament, amb una vida veïnal dinàmica, amb un urbanisme de mida humana i un teixit comercial de llarga tradició. Malgrat les altíssimes possibilitats que presenta, malgrat el caràcter estrictament gironí que recull, Sant Narcís no ha estat un barri a qui el govern de Junts

- 366.** Aplicar un pla de seguretat especial pel bari amb presència de policia a peu durant tota la jornada.
- 367.** Definir i executar un pla integral de redefinició del barri posant èmfasi en la dinamització del comerç, la millora de l'espai urbà i la relació veïnal.
- 368.** Intensificar la neteja dels carrers i places del barri i establir mecanismes de control per evitar l'incivisme i la mala utilització de l'espai públic per passejar els gossos.
- 369.** Exposar i potenciar el valor patrimonial, històric i ciutadà del bari en el context de l'evolució de Girona per convertir-lo en una nova referència d'interès.
- 370.** Activar un pla específic pel comerç de proximitat.
- 371.** Actuar al carrer Oviedo i el carrer Alacant.
- 372.** Aplicar programes de patis oberts a les escoles amb monitors i personal de vigilància.

hagi tractat com es mereixeria. L'Ajuntament ha protestat sistemàticament contra els retard de les obres derivades de l'arribada de l'Alta Velocitat però una vegada completades les obres -que, efectivament, han tingut una durada llarga, molesta i intolerable- no s'ha preocupat ni d'aprofitar el parc central de l'estació com a punt de trobada dels diferents punts de la ciutat que hi convergeixen, ni de reactivar el comerç afectat per les obres, ni per millorar la seguretat, ni per fer el manteniment que cal.

La seguretat és un dels quatre elements fonamentals per garantir la qualitat de vida de les persones juntament amb el bon funcionament dels serveis per mantenir la ciutat neta, la preservació del medi ambient per construir un ambient verd i l'activitat econòmica. És indispensable recuperar la idees d'un pla de seguretat pel barri en el què hi tingui un paper destacat la presència d'agents de proximitat, el desplegament de policia a peu de carrer durant tota la jornada. I també un pla per aplicar un projecte de transformació amb l'objectiu de revitalitzar el comerç i millorar l'espai urbà. Un barri amb l'espai públic en les millors condicions afavoreix la vida veïnal, la relació ciutadana i incrementa els índex de qualitat de vida.

Igual com a tot Girona, a Sant Narcís hi cal una neteja dels carrers més diligent. Cal sobretot tenir els espais públics nets de deposicions de gossos. L'aspecte general del barri descriu l'actitud de l'administració que el gestiona i fa que els veïns i veïnes que el transiten l'identifiquin com a propi. I més enllà d'això, millora l'experiència de recórrer els carrers, tan per la gent que hi viu com per la que hi cau ocasionalment. Sant Narcís és un barri que s'ha de fer visitable. El patrimoni que guarda, la part de la història de Girona que conté, el paper que juga en l'explicació de l'evolució de la ciutat, el fan un punt d'interès que s'ha de presentar en les millors condicions possibles. S'ha d'actuar amb urgència al carrer Oviedo, al tram que desemboca a l'Avinguda Sant Narcís. Ho vam dir fa quatre anys i ho hem de tornar a proposar ara perquè el govern de Junts no hi ha fet res. També vam dir que calia actuar al carrer Alacant i com que el govern municipal tampoc no hi ha fet res s'ha convertit en un suburbi industrial amb les voreres abandonades, trànsit de camions i brossa escampada on no s'hi hauria de veure.

La desatenció del barri de la què hem estat parlant en aquest capítol té un exemple en el projecte Mancomunitat del Güell engegat pel govern de Junts. Ningú no sap exactament de què es tracta. El projecte de la Volta, que hauria de ser un motor essencial per Sant Narcís, funciona a mig gas; hi ha hagut un intent de tala d'arbres que l'oposició veïnal ha frenat; els veïns han de recollir les fulles de les voreres i la calçada; la brutícia dels carrers i l'incivisme ha generat protestes airades; i la pista que va construir Adif a la plaça d'Europa encara no té l'equipament perquè l'Ajuntament ha estat incapaç d'instal·lar-li. No es poden deixar les coses i esperar que les faci un altre. Aquesta és l'actitud que ha tingut el govern de Girona amb Sant Narcís durant anys.

Santa Eugènia i Can Gibert, gestionar la diversitat

Tan Santa Eugènia com Can Gibert son barris que han desenvolupat una identitat forta molt estretament vinculada amb el sentit de pertinença a una part nova de Girona. El que va començar sent un afegit al nucli originari de la ciutat, ha esdevingut una part fonamental de la vida de la ciutat. Avui tan un barri com l'altra són espais amb una alta densitat de població en la qual hi conviuen persones d'orígens i cultures diverses.

L'activitat social, la dinàmica de les associacions o la voluntat d'integració d'una part de les persones que han vingut de fora, han contribuït a crear vincles de comunitat entre les persones. Però que el govern municipal de Junts hagi negligit en la seva obligació de gestionar la vida quotidiana ha derivat en un deteriorament notable de la vida dels veïns i les veïnes, tan a les comunitats com a l'espai públic. El manteniment de l'espai públic és una obligació lligada directament a la garantia de la qualitat de vida dels veïns d'una ciutat.

Santa Eugènia és un barri amb una gran diversitat ètnica. Aquesta és una circumstància que comporta una riquesa però que exigeix una tasca social constant, tan des del punt de vista d'incentivar les llibertats dels individus i els grups que conformen, com per assegurar que tothom es regeix i respecta el compliment d'un mateix sistema normatiu.

- 373.** Elaborar un segon pla de barris per Santa Eugènia per reformar la plaça del barco i la frontissa del Ter i recuperar-los com a espais públics de relació veïnal.
- 374.** Desplegar un pla especial de seguretat als barris amb policia de proximitat.
- 375.** Millorar la il·luminació dels carrers i places dels barris.
- 376.** Intervenir de manera urgent i integral la Travessia de Santa Eugènia i el carrer Turó.
- 377.** Potenciar les hortes de Santa Eugènia amb l'establiment d'un mercat setmanal propi dirigit a la comercialització específica de productes ecològics de proximitat.
- 378.** Apostar pel petit comerç per millorar la vida comercial dels barris.
- 379.** Promoure el lloguer assequible de locals per artistes i creadors culturals com a eina de dinamització dels barris.
- 380.** Arranjar els passatges de Can Gibert per convertir-los en espais de pas i relació veïnal segurs i nets.
- 381.** Aplicar un pla integral de millora de la neteja viària a l'àrea compresa entre la plaça del barco i la frontissa.
- 382.** Adaptar les voreres per fer-les accessibles a les persones amb mobilitat reduïda.

Santa Eugènia és un barri que reclama una reforma urbanística urgent per resoldre, per exemple, l'obertura de la plaça del Barco i recuperar-la com un espai de relació veïnal segur, endreçat i net, alliberat de les estructures que l'empeteixen i que n'estimulen l'apoderament per part de grups determinats. La nostra proposta és recuperar la pròpia naturalesa de l'espai públic perquè estigui al servei del barri. Aquesta intenció exigeix una actuació urbanística decidida, un segon pla de barris que complementi el que ja va transformar Santa Eugènia fa anys, que obri la frontissa del Ter a nous usos més diversificats, que garanteixi la seguretat als espais d'ús compartit, que eviti les situacions de conflicte i que connecti la ciutat amb la natura. I que també resolgui un ordre en l'espai públic en el qual siguin compatibles l'oci i la relació social amb el descans de les persones.

És una actuació que traslladarem a Can Gibert, un barri en el qual es fa imprescindible arranjar els passatges per convertir-los en espais de relació ciutadana i de pas segurs i nets. El govern ha deixat aquests espais i els ha oblidat. Nosaltres ens proposem recuperar-los perquè la vida hi broti una altra vegada.

La Devesa, Figuerola, Güell i Bonastruc, els límits

Hem parlat àmpliament de la Devesa, del què ha de ser per Girona, del paper que ha de tenir en la transformació de la ciutat, en la manera com hem d'aconseguir que els gironins i gironines s'hi girin de cares i la integrin en la vida quotidiana. Tot això voldrà temps i en el procés no podem oblidar el barri que envolta el parc que fa de frontissa amb un dels límits del perímetre de la ciutat. Dels anys noranta del segle passat cap aquí la zona del Güell, el carrer Figuerola o Bonastruc s'han transformat. Allà on hi havia Can Vidal, la fàbrica de gasoses La Immortal, avui hi tenim un edifici d'habitatges que marca la fesomia de la rotonda de la Devesa; els comerços de Figuerola han deixat pas a un reguitzell de locals d'oci; i Bonastruc encara viu sota la via del tren i tot i que el trànsit de bicicletes i algunes actuacions artístiques li han canviat la cara, encara falta canviar-li l'ànima. Tota aquesta zona arrossega el problema de la definició de la Devesa.

Els veïns i veïnes del barri han tret poc profit del parc, tenen massa cotxes allotjats a la trama urbana i pateixen tant les molèsties de l'activitat dels bars i restaurants com les del brogit de la gent i l'estrèpit de les fires per Sant Narcís. És un barri amb un tipus d'ocupació dels espais públics que genera un entre poc i massa. S'hi aplega tot Girona en moments puntuals i la resta de l'any, més enllà de la plaça Miquel de Palol i de la plaça Prudenci Bertrana, que són els principals nuclis de relació ciutadana, el barri té un aire tirant a

- 383.** Vincular la Devesa en el procés de transformació de la ciutat i integrar el parc en la vida quotidiana dels gironins i gironines.
- 384.** Reordenar la mobilitat als barris adjacents de la Devesa amb el propòsit de pacificar la circulació de cotxes i afavorir la presència de vianants.
- 385.** Aplicar mesures per fer compatible l'activitat dels locals d'oci nocturn i els esdeveniments ciutadans amb el dret al descans dels veïns i veïnes.
- 386.** Reinstal·lar la vida en les àrees més poc utilitzades del barri per millorar-ne les condicions de seguretat.
- 387.** Estimular la utilització dels espais públics per incrementar el dinamisme ciutadà a l'entorn de les àrees de trobada ciutadana.
- 388.** Integrar el barri de la devesa a la trama urbana de Girona superant la frontera que crea l'Avinguda santa Eugènia.

inhòspit a partir d'unes hores concretes que deriva, pel contagi del parc, en una sensació d'inseguretat.

Malgrat tot, no es pot pas dir que la Devesa sigui un dels barris en els què l'urbanisme hagi quedat degradat fins al punt de fer perdre la qualitat de vida als veïns i veïnes. No és aquesta la realitat. L'edifici de l'Audiència li dona un cert aire d'importància i l'Escola d'Idiomes li porta gent i la d'Hostaleria li fa de referència. És un barri de famílies que es va desenvolupar a l'entorn de petits nuclis veïnals i s'hi respira tranquil·litat. Però hi ha coses a fer, sobretot en el sentit d'estimular-ne la vida, de l'aprofitament dels espais públics, de la llum als carrers, del dinamisme ciutadà i del consum cívic de l'espai públic. És fonamental superar la muralla invisible entre el centre i el barri que significa l'Avinguda de Santa Eugènia per enllaçar la trama urbana i integrar la devesa en el nou centre ampliat de Girona .

Taialà, Germans Sàbat i Domeny, la dignitat col·lectiva

Els barris que conformen l'Esquerra del Ter porten al cor l'origen treballador de les persones que els han construït. La humilitat és l'avantsala en la qual es construeix la dignitat de les persones. A l'Esquerra del Ter es palpa aquest caràcter transmès des dels anys seixanta a través de les primeres persones que hi van arribar per establir-se a Girona buscant una vida millor. Aquestes persones també han construït la ciutat que som. Avui a l'Esquerra del Ter hi viu encara molta gent de la que va arribar als anys seixanta. La dinàmica del barri ens demana, per exemple, que ampliem l'espai de la gent gran a Taialà, una reivindicació que el govern de Junts no ha volgut atendre, igual com la de la creació d'un espai jove.

Germans Sàbat no ha estat present en el pensament dels últims governs municipals de Girona. Hi ha encara carrers sense nom, falten tancaments a les zones infantils, els camins rurals estan deixats, falten places d'aparcament a l'entorn del Centre Cívic Ter o hi ha zones amb poca llum com la del Mas Catofa.

Si la ciutat ha de ser honesta amb el barri, s'ha de planificar una millora de la freqüència i les condicions de neteja de l'entorn urbà i combinar-ho amb la presència de la policia de barri i la incorporació d'un educador de carrer amb la voluntat de millorar la convivència actuar de manera preventiva. Al barri hi falta un element que el faci

- 389.** Ampliar l'espai per la gent gran de Taialà.
- 390.** Posar nom als carrers del Grup Germans Sàbat que encara no en tenen.
- 391.** Incrementar les places d'aparcament al Centre Cívic Ter.
- 392.** Crear un espai jove al barri.
- 393.** Incorporar la figura del policia de barri i la d'un educador de carrer per actuar de manera preventiva davant possibles conflictes i problemes de convivència.
- 394.** Aplicar un pla de millora urbana de carrers, voreres i espais públics amb una atenció especial sobre les zones més desateses.
- 395.** Augmentar la freqüència en la neteja i el manteniment dels espais públics al barri.

atractiu per tot Girona, per això volem fer-hi un centre d'interpretació de boscos terapèutics i un espai que ens serveixi per potenciar l'anella verda de la torre de Tialà. I l'Ajuntament ha de correspondre l'esforç de tants anys per part de la gent del barri amb una operació de millora dels carrers -com ara els de Sant Medir, Riera Rimau i Torre de Tialà-, de les voreres -en especial a la zona antiga de Germans Sàbat i les del carer central de Tialà- i dels espais públics, amb un augment de la freqüència del manteniment de les zones verdes, els parcs i la poda dels arbres.

Montjuïc, el valor de la història

Per la seva situació Montjuïc és un barri amb particularitats derivades de la seva funció residencial. Amb els anys s'ha consolidat com un nucli d'habitatges amb pocs serveis, amb un dèficit d'espais comuns que, malgrat tot, és una de les zones amb major qualitat de vida de la ciutat. Hem de dotar Montjuïc amb l'estructura i les infraestructures que calguin perquè sobrepassi la seva funció residencial, que tingui vida pròpia amb comerç de proximitat i establiments de restauració, sense alterar la dinàmica calmosa del barri.

Des d'un punt de vista patrimonial Montjuïc és un valor que Girona ha d'incorporar a la xarxa d'elements que ens defineixen. Ja només per l'origen -etimològicament Montjuïc prové de Mont Jueu arran de l'existència d'un cementiri jueu a la muntanya en època medieval documentat des del 1207- o per la presència del Castell mereix un tracte que l'apropi més a la ciutat. Pel castell convé un pla d'usos per convertir-lo en un espai central del barri i un atracció pels gironins que vulguin conèixer la història de la ciutat. La creació d'aquest espai central és decisiu per articular la vida associativa del barri i per vincular la muntanya amb l'acabament de l'anella verda que el relaciona, per exemple, amb Sant Daniel.

- 396.** Dotar el barri amb una infraestructura adequada perquè sobrepassi la seva funció residencial.
- 397.** Estimular la presència de comerç de proximitat i restauració.
- 398.** Redactar un pla d'usos del castell de Montjuïc per convertir-lo en l'espai central del barri.
- 399.** Impulsar un espai cívic per articular la vida associativa del barri.
- 400.** Tancar l'anella verda i la connexió amb Sant Daniel.

Sant Daniel, el refugi de la ciutat

Pep Colomer, l'artista que va posar al llum als aparadors de Girona guanyant-se la vida com a decorador durant la postguerra, rebia algunes amistats en una caseta que es va comprar al capdamunt del rost de Sant Daniel que puja des del Galligants fins a Torre Gironella, a l'altra banda de les cases del que havia estat l'entrada del poble venint des de Girona. Del que en treia de les estades a la casa, n'explicava sempre la gràcia de la imatge en miniatura de les monges sortint al claustre del Monestir i la quietud de tassa de tília que desprenia l'entorn. Encara avui Sant Daniel és un petit tresor de Girona que no ha perdut l'assossec del què parlava en Pep Colomer, és una porta cap a les Gavarres i és el nexa entre Girona i la natura.

El carrer de la vall que puja des de la plaça de Sant Pere s'ha de refer. Hi ha més calçada que vorera i la convivència entre cotxes, bicicletes i persones cau sempre cap al costat dels vehicles. No és la tendència que s'ha de seguir. La llera del Galligants, que s'enfonsa arran del carrer s'ha de recuperar com un espai pels veïns. Convé tenir-la més neta, més alleugerida de vegetació, en condicions per si es produeix una crescuda sobtada d'aigua, i adequada per a la utilització dels veïns i com a espai de passeig.

- 401.** Arranjar el carrer de la Vall per millorar la convivència entre persones, cotxes i altres vehicles no contaminants.
- 402.** Completar la reforma de la pujada de la Torrassa per millorar l'accés al nucli d'habitatges a peu i en cotxe.
- 403.** Millorar urbanísticament la plaça de la Torrassa per convertir-la en un espai públic de trobada connectat amb la part baixa del barri.
- 404.** Ampliar la zona d'aparcament de l'àrea adjacent a la pista de la Torrassa.
- 405.** Incloure Sant Daniel com un punt essencial de la xarxa d'itineraris de Girona.
- 406.** Acabar l'anella verda i la seva connexió amb Montjuïc.
- 407.** Crear un pas alternatiu al carrer de la vall seguint el riu Galligants fins a la font d'en Pericot per facilitar la connexió a peu entre la ciutat i el barri.

Sant Daniel ha viscut sempre en conjunt amb la Torrassa, una zona de tradició treballadora que avui és un barri ben acabat que forma part del paisatge, que té una perspectiva magnífica de la ciutat amb la catedral a primer terme però del què encara no se n'ha resolt la urbanització de la pujada que dona accés al nucli d'habitatges per millorar l'accés dels veïns i suavitzar-ne l'accés a peu. Al capdamunt hi ha la plaça. També s'hi ha d'actuar perquè sigui un espai públic en condicions i un punt de trobada que connecti amb la part baixa del barri. Si Sant Daniel és el nexa de Girona amb la natura, cau de madur que hi ha d'haver un punt de referència a la xarxa d'itineraris i que cal completar l'anella verda i la seva connexió amb Montjuïc.

Avellaneda, Palau Sacosta-Pla de Palau-Sant Pau

L'Ajuntament ha de prestar més atenció a aquesta barris. Quedar a la perifèria és un inconvenient que hem de convertir en un avantatge. La porta d'entrada a Girona és un punt definitori de la ciutat que hem de tenir més present. Si plantejem la reforma del carrer Barcelona vinculada a la nova clínica Girona amb una nova manera d'arribar des del sud, arranjar l'avant-sala d'aquesta gran nova àrea vol dir donar la consideració de ciutat a l'Avellaneda apropant-nos-hi a través d'un millor manteniment, amb un procés de renovació urbà i procedint a la transformació del barri.

Palau Sacosta és un entorn amb qualitat de vida però necessita una reforma urgent per millorar la xarxa viària, adaptar els carrers per adaptar-los a la forma d'una trama urbana i adaptar les voreres perquè el trànsit a peu sigui una alternativa real dels veïns i veïnes, dels visitants ocasionals o per a les persones que hi transiten, per exemple, quan van a l'estadi de Montilivi.

- 408.** Reformar l'entorn de l'Avellaneda per convertir el barri en el punt de partida de la reforma del carrer Barcelona en un passeig genuïnament urbà.
- 409.** Millorar el manteniment de l'espai públic, l'enllumenat i el mobiliari urbà de l'Avellaneda.
- 410.** Crear un aparcament dissuasiu a l'entrada nord de la ciutat vinculat a una millora i increment de les freqüències del transport públic.
- 411.** Crear una ruta verda que connecti els boscos de Palau Sacosta.
- 412.** Reformar les vies de circulació de Palau Sacosta per adaptar les voreres i proposar el trànsit a peu com una alternativa real al barri.
- 413.** Adaptar el xalet Soler com un nou centre d'atenció i assistència a la infància i l'adolescència.
- 414.** Crear zones d'esbarjo per a gossos a la zona de Palau Sacosta - Sant Pau.
- 415.** Intervenir la cruïlla dels carrers Narcís Blanc i Riu Llierca per fer-la més segura i reduir el risc d'accidents.
- 416.** Ampliar el centre cívic Pla de Palau.

Pont Major, Pedret i Campdorà, la relació amb el riu

Pedret és un barri que ha acusat la deixadesa de l'Ajuntament. És un espai que amb el temps s'ha anat degradant i que necessita una actuació urgent. Pedret és una part genuïna de Girona. És el record d'una relació amb el riu i una manera de viure, el record també d'una manera d'entendre l'oci nocturn, un espai de trobada de gent jove i un barri que conserva encara veïns d'aquells que en diríem de tota la vida. És important que tots els gironins i gironines rebin la mateixa atenció; que la seguretat estigui garantida a tots els racons de la ciutat o que les normes per convivència entre la diversió i la necessària tranquil·litat es respectin.

Pedret és un altre punt d'entrada a la ciutat. Un punt de pas històric cap al nord amb una tradició de segles i una personalitat pròpia que hem de protegir amb l'estima per allò que ens ve de mena. Igual com el Pont Major, que també és un barri amb una notable presència de persones que, si bé son nascudes a Girona. Tenen l'origen als pobles i regions dels seus pares i els seus avis. També hem de protegir aquesta tradició amb l'estima que es mereix.

El Pont Major necessita una actuació urgent per dignificar les façanes i el paviment, per eixamplar les voreres i tornar el carrer als vianants; per ressaltar la història que es desprèn dels dentells de les cases que ens remunten a segles passats i a l'origen del barri. I cal també una operació ambiciosa per revitalitzar-hi el comerç de proximi-

- 417.** Ampliar les voreres i millorar el paviment del Pont Major.
- 418.** Executar un pla de façanes al Pont Major que posi en relleu l'origen i la història del barri.
- 419.** Pacificar el trànsit al Pont Major amb una intervenció per redistribuir l'espai urbà i entregar-lo a les persones.
- 420.** Procurar un manteniment adequat als espais no urbans dels tres barris.
- 421.** Incloure el Canal d'en Casas al projecte 4 rius i una sèquia.
- 422.** Ampliar el personal del Centre Cívic del Pont Major.
- 423.** Rescatar i rehabilitar el teatre dels Salesians (avui Institut Narcís Xifra).
- 424.** Redactar un pla especial per reordenar i repensar l'accés a Girona per integrar la riba del Ter de Pedret en aquest trajecte com espai ciutadà i pacificar el trànsit.
- 425.** Engregar el Pla de Rehabilitació del Paisatge Urbà de Pedret i el barri vell del Pont Major.
- 426.** Promocionar els comerciants del barri per potenciar el comerç de proximitat.

tat. Hi ha un excés de trànsit al barri i cal pacificar-lo reformant l'espai urbà, redistribuint l'espai per entregar-lo als vianants, donant als veïns i veïnes el reconeixement que es mereixen i aplicant mesures per restringir la velocitat. És molt urgent agilitzar una intervenció al número 38 del passeig Sant Joan Bosco per dignificar l'espai, millorar la seguretat al barri amb la instal·lació de càmeres i, sobretot, rescatar i rehabilitar el teatre dels Salesians per posar-lo al servei del barri. El Pont Major és un barri que forma part de la història de Girona i l'hem de tractar amb l'estima que es mereix ampliant el personal del Centre Cívic, aportar més pressupost a Haurem d'ordenar tota la zona de Campdorà relacionada amb la depuradora però ho haurem de fer de manera que conservi el seu caràcter rural. El progrés no pot passar per sobre d'allò que ens defineix.

427. Augmentar la freqüència de pas del transport urbà per millorar la connexió amb Campdorà.

428. Redactar un pla específic per ordenar la zona de la depuradora de Campdorà.

429. Preservar els camins i la vida veïnal de Campdorà com a part de la identitat gironina i el pulmó ver de la ciutat.

Vila-roja, Mas Ramada i el Grup Sant Daniel, la zona est

Girona est té un patrimoni desconegut que l'envolta. Per una banda s'hi estén l'espai verd que s'enfila per les primeres rampes del massís de les Gavarres. Per l'altra, l'Onyar ressegueix el camí per entrar a Girona. Són espais que no han estat mai prou ben valorats pels governs de Junts a la ciutat. La visió convergent que s'ha escampat des de l'Ajuntament durant els últims anys ha vist sempre Girona Est com un suburbi llunyà, desconnectat emocionalment de la ciutat, gairebé com un poble a part tingut, un suburbi. Ni s'ha treballat la gestió de la neteja, ni cap govern no ha tingut la sensibilitat de plantejar-hi una millora urbanística, ni s'ha previst un pla d'acció social prou potent per canviar les dinàmiques del barri, més enllà del compromís i el coratge dels tècnics de l'àrea que s'han dedicat a lluitar contra desigualtats i situacions de vulnerabilitat extrema.

A Vila-roja i a la Font de la Pólvora, però també al grup Sant Daniel, hi cal un pla de xoc per combatre la inseguretat i per millorar urbanísticament el tram urbà. Els veïns han de poder fer els desplaçaments a Girona en transport públic amb tota facilitat i els espais públics s'han d'adaptar a les condicions de qualitat de vida que mereixen les persones que hi habiten i s'han de mantenir en condicions amb la col·laboració de les associacions veïnals. Tot això s'ha de fer i també és vital, ja ho hem dit abans, construir la passera de l'Onyar que ha de connectar tota l'àrea est de Girona amb l'altra banda del riu.

430. Millorar la seguretat de tota l'àrea de Girona Est.

431. Adequar l'entorn de Mas Ramada.

432. Millorar la freqüència de les línies d'autobús urbà que passen pels barris.

433. Habilitar una passera per a vianants per substituir el passallís existent sobre l'Onyar.

Font de la Pólvora, el barri oblidat

No és cap secret perquè salta a la vista que la degradació de la Font de la Pólvora és un procés que s'ha accelerat durant els últims governs municipals. Els talls de llum, les bosses de pobresa extrema, la brutícia, la mala gestió de la recollida d'escombraries al barri o el menyspreu de l'Ajuntament sorgit directament del despatx d'alcaldia, han fet acabar la paciència als veïns del barri.

Aquest és un barri amb una realitat social complexa i amb un sistema de vida que moltes vegades s'escapa de la comprensió de les persones que no hi ha tingut un contacte directe. Però forma part de Girona de la mateixa manera que qualsevol altre barri i les persones que hi viuen tenen dret a veure com el servei d'escombraries funciona amb eficiència, a veure que l'Ajuntament es preocupa de mantenir en condicions l'espai públic, que hi ha una voluntat explícita per garantir la seguretat i que l'administració es preocupa d'evitar les situacions de vulnerabilitat radical. Aquest és un repte de grans dimensions que cal afrontar amb valentia, amb respecte per les persones del barri.

434.Recuperar aquest barri de Girona i millorar-ne les condicions de qualitat de vida.

435.Elaborar un projecte de recuperació a gran escala vinculat a la cultura i les tradicions del barri.

436.Establir sistema de funcionament i control específics per millorar les condicions de neteja dels carrers i places

437.Desenvolupar plans socials i d'ocupació per combatre tan les taxes d'atur com l'atur crònic que afecten el barri.

438.Vetllar per recuperar i evitar el tancament de línies escolars l'escola de Font.

El Mercadal, el pinyol

El Mercadal és el centre del Girona. És allà on s'estén el pinyol del teixit comercial de la ciutat i allà on el comerç funciona bé. Però al mateix temps hi ha espais que han quedat deixats anar de la mà de Déu per la desatenció de l'Ajuntament.

És un exemple de com el govern municipal ha negligit de les seves obligacions, de com no ha existit cap pla i de quina manera s'ha anat construint un mètode de govern recolzat en el desordre i l'absència d'un lideratge intel·ligent.

Totes les zones de Girona necessiten un pla de dinamització per mantenir la vitalitat. Dinamitzar voldrà dir diversificar les activitats econòmiques i socials i evitar el context de domini d'un sector o de creixement desmesurat d'àmbits de negoci com el que ha portat a quadruplicar els negocis ciclistes en vuit anys a la ciutat. Aquest barri també ha patit problemes de sorolls com a conseqüència de l'oci nocturn. Una vegada més, no em cansaré de dir-ho, cal fer compatible el descans amb la diversió. El carrer és de tots però cal fer-ne un ús responsable, civilitzat i respectuós amb la resta de ciutadans amb qui es comparteix.

439. Diversificar l'activitat econòmica i social del barri.

440. Procurar la compatibilitat de les activitats d'oci amb el descans i la vida veïnal.

441. Establir un pla específic de neteja que millori les condicions actuals.

442. Reformar la plaça Jordi de Sant Jordi per amplificar la capacitat i els usos vinculats a l'Espai Cívic del barri.

443. Executar un pla de transformació urbanística per millorar l'experiència del trànsit de les persones i potenciar el teixit comercial.

Fontajau i Sant Ponç, la Girona que creix

El barri de Fontajau és una dels exemples de com s'ha desenvolupat el creixement de Girona en els últims trenta anys. El pont que travessa el Ter fins a la banda de llevant de la Devesa i l'àrea dels primers horts de Sant Eugènia; però també el pavelló i la passera que hi està associada són proves de com s'ha estès la ciutat amb criteris raonables i de com aquests criteris han permès que, a l'ombra de la creació d'aquest barri, hagin millorat les connexions amb Germans Sàbat o Tialà. S'ha de treure més profit de Fontajau i Sant Ponç.

Es pot fer posant en valor el Parc de les Ribes del Ter, que és un espai magnífic, espectacular, que hauria d'estar més a l'abast dels gironins i gironines. Un parc és sempre una bona solució per a una ciutat, tant per les persones que hi viuen com pels visitants que busquen una zona de descans en el seu trajecte. Fer-lo més visible als gironins està vinculat amb la transformació de la devesa, en la connexió entre un i altra, en la cohesió i en la seguretat.

Els gironins i gironines, els visitants, tothom se sentirà més atret a un espai públic d'aquesta naturalesa si s'hi respira una atmosfera de seguretat.

Però no només podem potenciar el barri a través dels espais naturals. La construcció de l'Arxiu Provincial és bàsica per a la dinamització del barri i és essencial per afegir-hi un nou referent. El paper del govern de Junts durant els últims quatre anys provant d'allargar

- 444.** Eliminar el mur que separa la Devesa de Fontajau per donar continuïtat horitzontal.
- 445.** Impulsar el pla especial del parc de les robes del ter amb itineraris i espais de natura.
- 446.** Resoldre de manera definitiva la construcció del nou Arxiu Provincial al barri.
- 447.** Acabar la reforma de la Rambla Xavier Cugat.
- 448.** Millorar la freqüència de pas del transport públic per Sant Ponç.
- 449.** Incrementar la presència i la vigilància policial per generar un clima de major seguretat.
- 450.** Potenciar el comerç de proximitat.
- 451.** Millorar les condicions del trànsit a la rotonda que connecta la Rambla Xavier Cugat amb el Pont de la Barca.
- 452.** Ordenar un aparcament dissuasiu vinculat a una nova estació de Girocleta.
- 453.** Refer l'espai de la Font.
- 454.** Canviar el mobiliari de la zona enjardinada i del talús de la plaça interior de Sant Ponç.
- 455.** Millorar el local de l'Associació de Veïns de Sant Ponç.

la negociació amb arguments peregrins, jugant al gat i a la rata per evitar la circumstància que el Govern de l'Estat inverteixi més de 13 milions d'euros en un equipament cultural de primer ordre a la ciutat, ha estat ridícul. No acceptar que Girona hi guanya quan hi ha una bona relació entre l'Ajuntament i les administracions superiors és governar mirant-se el melic. comparteix.

L'Eixample, l'anar i venir de cada dia

La primera cosa que faré si soc alcaldessa de Girona és reformar el carrer de la Creu i refer el nyap que hi ha enfortit el govern de Junts. L'Eixample pot ser un barri molt més a l'abast de les persones del que és avui. Les vores han de ser espais en els quals s'hi pugui transitar sense haver de suportar l'excés de trànsit que hi ha avui. La distribució de l'espai del carrer de la Creu va en contra d'aquest principi perquè planteja una mobilitat pensada pels cotxes, amb un carril central i un atapeïment d'aparcaments que el fa irrespirable, incòmode pels cotxes mateixos i amb massa espais de trencament que confonen la delimitació dels espais per a les diverses formes de mobilitat.

L'Eixample és un barri viu, amb un comerç de proximitat de gran potència que ha patit també les repercussions de la incapacitat per reaccionar davant de les adversitats que ha exemplificat el govern de Junts. Calen més carrils bici perquè l'experiència de la vida arran de terra, la dels vianants, sigui més còmoda. L'Eixample és l'escenari principal de la transformació de Girona en una ciutat de primer nivell. Estendre el centre cap a l'Eixample voldrà dir estendre les zones de vianants i adaptar-nos a la tendència europea de creació de zones de baixes emissions a l'estil, per exemple, de ciutats com Bordeus o Colònia, ciutats que fa anys que van apostar per entregar l'espai urbà als ciutadans. Un centre més gran ens farà una ciutat més gran amb més qualitat de vida i més oportunitats

- 456.** Reformar el carrer de la Creu per adaptar-lo a unes condicions més favorables a la convivència entre les diferents formes de mobilitats i reduir-ne la presència de cotxes i millorar el trànsit del transport públic.
- 457.** Remodelar el Carrer Barcelona des de la Plaça Marquès de Camps fins a la Plaça d'Espanya.
- 458.** Millorar la freqüència de pas del transport urbà.
- 459.** Promocionar i potenciar el comerç de proximitat millorant l'experiència del trànsit dels vianants als carrers del barri.
- 460.** Incrementar la il·luminació dels carrers i places.
- 461.** Resoldre la construcció d'un nou CAP a la zona de l'eixample.

Montilivi, la vida discreta

Montilivi és un barri ple de vida amb espais de trobada i una vida de comunitat activa i diversa. Té un carrer comercial de referència amb botigues de proximitat amb una llarga tradició que donen caràcter i ànima al barri. Montilivi té mancances en equipaments públics i algunes zones han patit l'abandonament al qual els ha sotmès el govern de Junts. És un barri que no ha existit per l'Ajuntament, en especial durant els últims anys, i en el què s'hi ha acumulat els inconvenients, per exemple, de la falta d'aparcament.

Els espais interiors dels edificis han quedat deixats per la displicència del governi la neteja diària no arriba en alguns casos al mínim que seria exigible a l'administració pública.

Hi ha un dèficit d'atenció històric amb la Creueta, que també és una part del barri. També és un barri que ha quedat al marge dels interessos del govern municipal de Junts i això ha provocat un trencament al barri, una desconexió entre dues zones que podrien estar més estretament vinculades i que, per tant, contribuirien a la cohesió urbana de Girona. En aquest procés hi tenen a veure tan la passera sobre l'Onyar que ha de connectar Girona Est amb l'altra banda del riu, com el nou pont del carrer del Carme. Per això cal un gir de 180 graus en les polítiques que s'han d'aplicar al barri. El dilema és deixar les coses com estan o planificar un paquet de millores que recuperin els barris i els facin una part de Girona en les mateixes condicions que la resta.

- 462.** Asfaltar l'aparcament de la zona de la petanca vella de Montilivi.
- 463.** Arranjar els patis interiors dels edificis de carrer Doctor Bolós.
- 464.** Adequar una nova zona esportiva per unir els carrers de la Punta del Pi amb el de la Ciutat de Figueres.
- 465.** Tancar un acord per executar una actuació municipal de rehabilitació dels pisos de la Creueta i el seu entorn.
- 466.** Elaborar un pla integral pel sector de Muntanya incloent la construcció de voreres, una barana al carrer Turó Rodó, la retirada de les escomeses aèries i la pavimentació dels carrers del sector.
- 467.** Canalitzar el desguàs d'aigües pluvials fins al registre i construir un tanc de tempesta per prevenir inundacions als equipaments.
- 468.** Planificar el soterrament del transformador aeri pròxim al CAP
- 469.** Construir un aparcament dissuasiu darrera de l'escola Doctor Pericot.
- 470.** Augmentar la freqüència del transport públic al barri.
- 471.** Millorar la freqüència del servei de neteja al barri.

472. Promocionar el comerç del barri.

473. Millorar la xarxa de carril bici del barri i eixamplar-la a Lluís Pericot.

474. Reclamar a la Generalitat l'ampliació del Centre d'Assistència Primària del barri.

475. Consolidar un parc urbà al servei dels veïns al carrer Puigsacalm.

